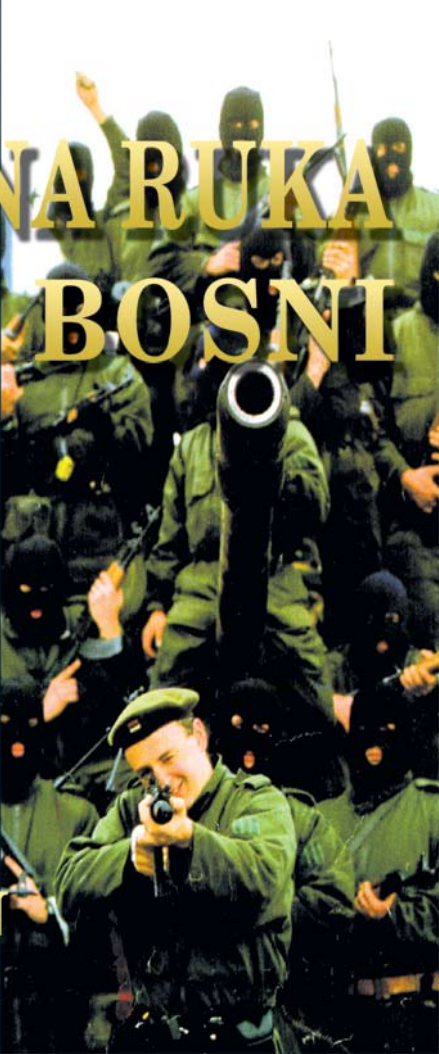

TAJNA RUKA U BOSNI

اللهم
رسول
محمد

HARUN
YAHYA

TAJNA RUKA U BOSNI

TAJNA RUKA U BOSNI

HARUN
YAHYA

SADRŽAJ

PREDGOVOR	5
UVOD	8
KRVAVO NASLIJEĐE DRUGOG SVJETSKOG RATA	34
NAGOVJEŠTAJ RATA	59
RAT, MASAKR I DIPLOMATIJA 1992-95	88
VEZA SA IZRAELOM	134
PROPAGANDA I IDEOLOGIJA	157
HISTORIJSKO PROKLETSTVO	178
ZAVRŠNA RIJEČ; FILOZOFIJA BRUTALNOSTI	181
DODATAK: HRONOLOGIJA SRPSKOG PRIJESTOLJA	194

PREDGOVOR

Prva knjiga o Bosni "iza zastora"

Rat koji se desio u BiH od '92. do '95., kao što je uticao na cijeli svijet, također je duboko uticao i na Tursku. Turska je ugnjetavanje bosanskohercegovačkih muslimana, pored toga što su oni bili sastavni dio osmanske historije, vidjela i kao ugnjetavanje vjerske braće. Suosjećanja turskog naroda prema bosanskim muslimanima su se povećala, te je uslijed toga, naročito dok je trajao rat, u Turskoj mnogo pisano i pričano o Bosni. Na mnogim konferencijama, u vijestima, knjigama, časopisima, tema je bila etničko čišćenje muslimana u BiH koje su vršili Srbi.

Osim toga, kao što je i normalno, ta izdanja i aktivnosti u vezi sa Bosnom bila su sa vojnog ratišta ili događaj u diplomatskim hodnicima. Jer, za svaki novi dan rata, koji je dobijao nove oblike, nije bilo moguće uraditi duboka i obuhvatna istraživanja. Istina, svako je osjećao stvarnost - Zapadni svijet ili pojedinci na Zapadu, svjesni situacije u Bosni, Srbima pružaju podršku. "Dvostruki standardi" je, otprilike, izraz za tu pojavu. Na pitanje, ko su oni i zašto podržavaju Srbe, odgovora nema.

Mi smo od samog početka rata u BiH, kao i o mnogim drugim temama, znali da taj rat ima svoju pozadinu. Ta do kraja sistemski pripremana operacija etničkog čišćenja, ne bi mogla biti ostvarena da nije bilo "zelenog svjetla" vodećih zemalja Zapada ili pojedinih zapadnih centara moći. Za dokazivanje ove teze bilo je potrebno mnogo vremena i rada. Knjiga koju imate u rukama štampa se godinu i po poslije potpisanog mira ili prekida vatre, jer je diskutabilno da li je ovo mir ili samo primirje.

I, koliko mi znamo, ova knjiga posjeduje jednu posebnu osobinu, naime i u Turskoj i u svijetu ovo je prva knjiga koja rasvjetljava "pozadinu

Bosanskog rata”.

Na pitanje: zašto smo se do te mjere interesovali za BiH, odgovor je rat od 1992. do 1995., predvođen Srbima, predstavljao je "antiislamsku" zavjeru. Drukčije rečeno, ti napadi nisu bili samo na Bošnjake, bili su usmjereni i na identitet muslimana i treba da interesuju svakog muslimana na svijetu. Bosanski muslimani su proganjani samo zato što su govorili "Naš Gospodar je Allah", i to najbolje objašnava Kur'an (sura Hadždž 40), ili u suri En - Nisa 75 ajet:

"A zašto se vi ne biste borili na Allahovom putu za potlačene, za muškarce i žene i djecu, koji uzvikuju: Gospodaru naš, izbavi nas iz ovog grada, čiji su stanovnici nasilnici, i Ti nam odredi zaštitnika i Ti nam podaj onoga ko će nam pomoći!"

Ovo je nalog drugim muslimanima za intervenciju, dužnost za sve muslimane. Cilj ove knjige je skinuti masku neprijatelju i pozvati muslimane na suosjećajnost.

Želim kazati da su redovi u ovoj knjizi djelimično bili objavljeni u drugim knjigama, naprimjer u knjigama "Novo ustrojstvo Masona: 500 godina stvarne svjetske historije" i "Tajni upravljači svjetskog poretka". Ova knjiga je posljednja verzija naših teza i radova.

Ponovno moram istaći da ova knjiga nije napisana protiv bilo koga u Zemlji, niti želi predstaviti bilo koga kao "cilj". Cilj ove knjige je da očišteni stavove o BiH, koje su iznijeli mediji.

Dok je ova knjiga u štampi, srbijanski lider Slobodan Milošević je pred velikom narodnom opozicijom. Na Općim izborima u Srbiji, koji su održani u novembru 1996., opozicija je zabilježila veliki uspjeh, ali je Milošević poništio izbore i zbog toga opozicija već 11 sedmica organizuje mitinge na ulicama Beograda. To bi moglo nagovijestiti da Milošević neće još dugo ostati na vlasti. Ali, moramo imati na umu da se srbijanska opozicija realno ne razlikuje od Miloševića. Opozicioni lider Vuk Drašković je od 1980. šovinistički srpski nacionalist i svoju antiislamsku propagandu započeo je prije Miloševića. Također, drugi opozicioni lider, Zoran Đinđić je zastupnik i branilac četničke ideologije. Tim povodom moguća promjena vlasti (u čitavoj knjizi ćemo istraživati nacionalističko-masonsku vlast) neće praviti neku razliku, a mogući Miloševićev pad, koji je od 80-tih do danas podržan od Zapada, u njihovim računima neće predstavljati ozbiljnu smetnju.

Posljednje što želim istaći, jeste da se knjiga koju imate u rukama potpuno razlikuje od svih dosad napisanih o BiH i srpskom nacionalizmu. Cilj ove knjige nije objašnjavati historiju BiH ili Srbije; već istražiti pozadinu srpskih napada na muslimane i u velikoj mjeri dokazati međunarodnu umiješanost. Uslijed toga, od ove knjige ne treba očekivati neprekidna i

homogena historijska objašnjenja. Neka historijska razdoblja su mnogo zastupljena, a neka ukratko opisana.

Osnovni cilj ove knjige je, kao što je već navedeno, otkriti stvarnu pozadinu srpskog agresivnog ponašanja, povećati znanje o BiH, da bismo im mogli dati podršku zato što su muslimani i što žive pod pritiskom. Tokom čitavog rata herojski su se borili kao i svi muslimani, a ovo je naš vid borbe. Nadamo se, ako bi došlo do ponovnog napada, da bi im čitav islamski svijet pružio konkretniju pomoć.

UVOD

Da bismo mogli imati pravu sliku, 90-tih godina ovoga stoljeća većina ljudi u Turskoj nije ni čula za Bosnu. Većina se mogla sjetiti iz škola iz predmeta Historija Osmanlija. Od 1992. god. ova srednjobalkanska zemlja dospjela je u svakodnevnicu svijeta, pa i Turske.

Jer, u Bosni je bio rat, tačnije agresija jedne sile na nenaoružan narod kome je prijetila opasnost od nestanka. Poslije raspada stare Jugoslavije, stvarni posjednici Jugoslavije, srpski nacionalisti, počeli su protiv bosanskih muslimana sistematsko i zločinačko, kako oni sami kažu, "etničko čišćenje".

Srbi su u aprilu započeli operaciju "Munja" i računali su da će za nekoliko sedmica nestati bos.muslimana. U početku, bos.muslimani nisu imali nikakvu vojnu silu, a u veoma kratkom periodu su se organizovali i stvorili Armiju BiH, koja će pružiti otpor koji niko nije očekivao. Rat je trajao do jeseni 1995. godine.

Sličan rat rijetko je zabilježen u historiji. Broj Bošnjaka koje su ubili Srbi bio je više od 200 hiljada. Dva miliona bos.muslimana je protjerano iz kuća. Silovano je blizu 50 hiljada muslimanki. U srpskim koncentracionim logorima bos.muslimani su bili izloženi nevidenim torturama, deseci hiljada su ostali invalidi.

Dok se to dešavalo, Zapad je pokazivao inertnost, i to je tema na kojoj se treba zadržati. Tačno je da je, zahvaljujući Americi, ujesen 1995. godine potpisan Dejtonski sporazum, ali moglo se i prije intervenisati. Zar je bilo potrebno čekati tri i po godine. Amerika ili, uopće, Zapadni svijet od početka je mogao stati pred Srbe i zaustaviti ih, odnosno spriječiti krvoproliće muslimana.

Ali, zašto Zapad nije tako uradio? Zašto nije spriječio krvoproliće? Ovo je mnogo važno pitanje. U ovoj knjizi ćemo naći odgovor, stvarni odgovor, jer su se tokom rata pronalazili i drugi odgovori, ali oni nisu

zadovoljavali.

Jedan od važnih odgovora je teza o "krstaškom frontu". Prema toj tezi, nereagovanje Zapada, odnosno odobravanje srpske politike protiv muslimana od njegovih pojedinih pripadnika jeste rezultat "krstaškog fronta". Ovaj argument je određivao politiku Zapada prema BiH, isticao je civilizaciju kršćanskog identiteta.

Krstaški pohodi su bili u srednjem vijeku, u kome je zapadni kršćanski identitet bio najzastupljeniji. Pokreti poslije srednjeg vijeka: humanizam, renesansa, reforme i prosvjetiteljstvo u velikoj mjeri su uništili identitet zapadnih kršćana. Zajedno sa modernizmom stvarni zapadni identitet nije kršćanstvo već sekularizam. Danas na Zapadu ugledni ljudi - elite - više su posjednici sekularizma nego kršćanstva. Povodom toga, kršćanstvo, odnosno kršćani nisu stvarni krivci bosanskog krvoprolića, ovi faktori su, možda, imali ograničenu psihološku ulogu.

Srednjovjekovna kršćanska putovanja, čak i prema kršćanskim razmišljanjima, bila su isključivo ekonomska. Kršćanski stvarni cilj bio je Kudus, ali ne zbog učenja Indžila već zbog istočnog bogatstva jezika.

Još jedna od nedovoljnih teza o "krstaškom frontu" je da zapadne zemlje čine kršćani ili protestanti, odnosno Srbi Ortodoksne zemlje. Ova odvajanja su važna odvajanja i za vrijeme krstaških pohoda, čak su zapadni i istočni kršćani pali pod uticaj tih mezhebskih razlika, i do dan-danas su pod tim uticajem.

Ukratko, shvatiti ovu interesantnu tezu kao uzajamnu "kršćansku solidarnost" između Srba i Zapada nije umjesno.

Za objašnjenje bosanskog krvoprolića korišten je i drugi argument, a to je da Zapad u BiH nije imao rješenja, što je jedna od neosnovanih teza o zapadnoj politici prema BiH. Da se Zapad u potpunosti pasivno ponašao u BiH, ova teza bi se mogla prihvatiti. U stvarnosti, Zapad se nije pasivno ponašao, u pojedinim razdobljima rata je intervenisao i tim intervencijama je prikriveno podržavao Srbe. Najefikasniji primjer za to je embargo na uvoz oružja koji je primjenjivan prema bosanskim muslimanima a prema Srbima nije, što pokazuje da Zapad nije bio pasivan već je pokazao posebnu strategiju za Balkan. U knjizi ćemo detaljno izložiti primjenu balkanske strategije koja je podržavala Srbe.

Možemo kazati da su zapadne snage ili vanjska politika zapadnih snaga očitovale se u dva elementa: srpska strana i antimuslimanska tendencija. Osigurano je da rat traje 3,5 godine, ruke muslimana bile su vezane embargom, a sa mrtvom diplomatijom Srbi su dobijali na vremenu. Ako nisu krstaši, ko su onda ti posrednici između Srba i Zapada, koja veza može da postoji?

Prije toga moram izjaviti da ove veze nisu rodbinske, jer u SAD-u,

Engleskoj, Francuskoj ili drugim evropskim zemljama nije bilo "srpskog lobija", ili da su postojale grupe koje su izrazile simpatije prema Srbima i tako uticale na vanjsku politiku, takvih grupa nije bilo.

Povodom toga, zapadne zemlje, podržavajući srpsku stranu, imale su sa Srbima strateško jedinstvo ili grupe koje su strateški bile od koristi Srbima.

Šta može biti strateški faktor?

Premijer Engleske Loyd George 1917. je rasvijetlio ovu temu. On je u svom govoru 8. augusta 1917. rekao za Srbe da su "čuvari vrata" i dodao: "kako su Srbi uvijek ratovali da bi odbranili Evropu od nadirućeg islama. Interpretirajući ovaj komentar, engleski historičar R. G. D. Laffan je 1917. godine napisao knjigu: "Srbi čuvari vrata" (The Serps The Guardians of the Gate) u kojoj nema kraja pohvalama "herojskom narodu" u borbi protiv Osmanlija.

Riječi Loyda Georgea nisu prolazna taktika, naprotiv, to je dugotrajna i strateška misija. Srbi su vijekovima "čuvari vrata" od dolazeće "islamske opasnosti" sa istoka i takvi će i ostati.

* Usljed toga ta teza i danas postoji. Danas su Srbi "čuvari vrata" od islamske opasnosti koju vidi Zapad. Rat protiv muslimana je krstaški i antiislamski rat. "Čuvari vrata" i njihovi patroni su stvorili taj rat.

Šta je anatomija ovog antiislamskog fronta? Sastoji li se veza između čuvara vrata i njihovih patrona samo od sekularizma i antiislamske zavjere, ili je na temeljima ovih ideologija izgrađena mnogo konkretnija, odnosno stvarnija veza?

U nastavku knjige ćemo istraživati izgrađene veze između Srba i zapadnih antiislamskih snaga. Primjer: sekularizam i antiislamska razmišljanja je organizovala masonska loža. Saznat ćemo njihovu ulogu u posljednjih 200 godina između Srba i zapadnih snaga.

Povodom toga otkrit ćemo stvarnu ulogu Izraela u Bosanskom ratu, koji je imao veliki utjecaj a uspio ostati u pozadini. Prije, u srednjem vijeku, a poslije u globalnom razvoju, trudeći se da stvore jednu vrstu de facto "antiislamske internacionale", prikazat ćemo vezu jevrejske države sa srpskom vojskom. Također, pored poznatog rusko-grčkog pomaganja Srba, odnosno na drugoj strani njemačko-hrvatskog, treba dodati još jedan tajni i prikriveni faktor, da bismo mogli prikazati stvarnu sliku BiH.

Jer BiH, gledano i historijski i politički, jeste dio Turske i mnogo je toga što Turska treba da učini za BiH, a da bi se to ostvarilo, potrebno je vidjeti stvarnu sliku BiH.

Sada možemo početi istraživanje za stvaranje prave slike. Prvo što moramo uraditi je otići u daleku historiju. Jer, temelji događaja u BiH 90-tih leže u historijskom naslijeđu.

Oslonci srpskog nacionalizma: Kompleks odabranosti i ugroženosti

Srbi su do zauzimanja ovih prostora od Osmanlija imali jaku Kraljevinu. Ali Kosovska bitka 1389. godine bila je početak njihovog kraja. Godine 1459. srpski kralj u potpunosti gubi teritoriju, koja prelazi pod osmanlijsku upravu.

Srbi nisu nikad priznali poraz od Osmanlija. Oni taj poraz potkrjepljuju pričama i mitovima o njihovom svetom "izabranstvu". Naročito su interesantna uvjerenja o Kosovskoj bici. U toj priči, koja se prenosi s generacije na generaciju, stoji kako je između srpskog kralja i Boga ostvareno obećanje, gdje kralj Lazar umjesto "zemaljskog" bira "nebesko kraljevstvo". Tako je priča o srpskom porazu poprimila epitet svete priče. Prema izlaganju Fouada Ajamija, stručnjaka za međunarodne odnose, koji radi na Univerzitetu "John Hopkins", i prema toj "stvorenoj spskoj verziji", Srbi su mirno čekali historijsko oslobođenje i nisu saradivali sa osvajačima Osmanlijama. U toj priči "odabrani" narod je uvijek bio nepravedno izložen nasilju i nepravdi. Njihov glavni grad - Beograd 40 puta je nestajao, a Kosovo, poznatije kao sveta zemlja, prešlo je u ruke "nevjernika" Osmanlija. Srbi su uvijek branili kršćane, ali su uvijek bili izdani od kršćanskih komšija.

Ovaj od Boga "odabrani" narod smatrao je Osmanlije tiranima. Za Srbe su bosanski muslimani izdajnici. Njih priznaju kao islamizirane Srbe. Misle da su bos. muslimani napustili "odabranost" i da su se prodali Osmanlijama.

Ovaj kompleks i mržnja vijekovima su u njihovoj podsvijesti, a započeli su još kad su hajduci izašli na planine i počeli pružati otpor Osmanlijama. Neprijateljstvo koje su osjećali prema bosanskim muslimanima prvi put su ispoljili 1683. godine. Tada je osmanlijska vojska doživjela poraz kod Beča. Prva krv potekla je u Crnoj Gori 1702. godine. Krvoproliće koje su doživjeli muslimani poznato je kao "Istraga poturica".

Najveća opasnost bila je krajem 18. stoljeća, kada već polahko počinju da pušu nacionalni vjetrovi.

Prema Fouadu Ajamiju, "prijašnji hajduci su bili krajnje nevini u odnosu na jačinu surovosti i pakosti novog nacionalizma". 6 Ovaj nacionalizam bio je početak provođenja etničkog čišćenja bosanskih muslimana .

Odakle stvarno potječe ova mržnja u podsvijesti koja se kasnije pretvara u nacionalne vjetrove? Naravno, iz Francuske revolucije. Za nastanak modernizma bez sumnje jedan od važnijih datuma i prekretnica je

Francuska revolucija, koja će na čitavom prostoru, pa tako i na Balkanu, zapaliti fitilje nacionalizma.

Na narednim stranicama ćemo istraživati taj zapaljeni srpski nacionalizam. Osim toga, želimo istaći da nam nije cilj prikazati ono što je već poznato i videno, cilj nam je iznijeti na vidjelo ono što je nepoznato i sakriveno. Ako želimo otkriti tajne i nepoznate faktore srpskog nacionalizma, moramo prvo dovesti u vezu Francusku revoluciju i njene nevidene pravce sa nacionalizmom (patriotizmom), jer je Francuska revolucija izvor nacionalizma (patriotizma).

Masonske lože i Francuska revolucija

U razvoju historijskih događaja pored socijalnih faktora važnu ulogu ima i volja čovjeka, koja može da se izjavi za jednu ličnost ili političku grupu. Pored navedenog, naročito u historiji Zapada, važnu ulogu su imale tajne i konspirativne organizacije. Članovi ovih organizacija u političkim i društvenim događajima predstavljani su vlastitim imenima, dok je stvarna volja bila vlasništvo tajnih organizacija. Npr., nesporno je da u pozadini Hitlerovog uspona stoji tajno udruženje Thule (Thule Gessellschaft). Thule će zagospodariti i nacionalnim socijalizmom vlasnika teorije arijevske rase, te obrazujući ga (Hitlera), finansirajući ga i politički podržavajući, napraviti ga liderom Nacionalne socijalističke partije.⁷

U početku tajno/konspirativno udruženje za jedinstvo i napredak pretvorilo se u političku partiju; članovi su ulazili tako što bi tajno polagali zakletvu i za postojanost organizacije niko nije smio znati.

U političkom svijetu može se naći na hiljade takvih organizacija. Osim njih, najveće i najrasprostranjenije su masonske. Uticaj masona na politička zbivanja i njihove aktivnosti je neuporediv sa uticajem drugih organizacija. Čak je i veliki broj drugih tajnih organizacija bio proizvod masona, ili je, u najmanju ruku, imao vezu sa masonima. Primjer za to su "Thule", koje su masonski proizvod, a i "Udruženje za razvoj i jedinstvo" imalo je vezu sa masonima.

Jedan od najvažnijih političkih zadataka masona bila je borba s Katoličkom crkvom. Organizovana je poslije srednjeg vijeka. Započela je sistemskim radom koji je imao cilj srušiti evropsko crkveno ustrojstvo i na njeno mjesto uspostaviti sekularno uređenje (van vjere). Masonstvo, osim što je izazvalo uznemirenost u evropskom katoličkom ustrojstvu, također je i među Jevrejima, koji su bili vezani za tradiciju vjere, izazvalo slična osjećanja.

Jedan od najvećih uspjeha masona je Francuska revolucija. Revolucionarna ideološka baza je, prije svega, doba prosvjetiteljstva, koje

su proizvele masonske lože. Časopis turskih masona *Mimar Sinan*, u najkraćem, to ovako objašnjava: "Godine 1789. Francusku revoluciju su smislili masoni. Načela kao što su sloboda, jednakost, bratstvo, rezolucija ljudskih prava, djela su naših učitelja Montesquieua, Voltairea, Rousseua, Diderota i strpana su po njihovim uputama."⁸

Dalje, turski masonski časopis ističe: "Rušeći feudalni sistem u Francuskoj, tvorci velike revolucije Montesquieu, Voltaire, J. J. Rousseau, okupljeni su oko jednog od predvodnika materijalizma, Diderota i njihova imena se nalaze ispisana u enciklopedijama. Svi su oni masoni."

-Masonske aktivnosti prije revolucije ovako pojašnjava Fred Zeller, koji je član francuske lože "Velika pjesma" :

"Godine 1789., prije Revolucije, masoni u Francuskoj bili su u sukobu mišljena sa tradicijom, i taj sukob se proširio sa izuzetkom na ložu. U kratkom periodu prije smrti Voltairea loža "Devet sestara", koja je bila registrovana kao mjesto najzaslužnijih revolucionarnih filozofa, srušit će postojeći poredak i tako imati veliku zaslugu za širenje mišljena ...Masoni su pola vijeka, stpljivo i polahko, te tajne i zabranjene rasprave, koje su mijenjale poredak i nacionalnu svijest, sijali u narod."¹⁰

Iz tog izvora se razumije da su temelji Revolucije bili antimonarhijski i anticrkveni stavovi te da su djelo masona.

I Revolucija je došla iz istih izvora. Engleski historičar Michael Howard ističe posebnu ulogu loža u pripremi Revolucije. Prema njemu, jedna od najuticajnijih loža ustanovljena je od velikog majstora (učitelja) Savalettea de Lagea i imala je karakter tajne organizacije a nosila je ime "Stvarni prijatelji". Politička filozofija ove lože je crtanje socijalnih reformi kao glavnog razloga Revolucije.

Masoni su imali veliku ulogu u Revoluciji, o čemu govori i nekoliko knjiga koje su napisane odmah poslije Revolucije. Prema jednom navodu, 1782. godine je u Wilhelmsbadu održana velika masonska konvencija, gdje su izrečeni planovi za Francusku revoluciju. Među učesnicima Konvencije bio je i jedan od lidera Revolucije, Comte de Mirabeau. Mirabeau će odmah po povratku u Francusku detaljno obavijestiti i francuske lože o odlukama Konvencije.¹¹

U pozadini Revolucije važnu ulogu je imao Comte Cagliostro. Stvarno ime mu je bilo Joseph Balsamo, rođen je na Siciliji. Cagliostro je bio član masonske lože u Njemačkoj. U kratkom periodu biran je za agenta Revolucije, sa ciljem da pripremi temelje Revolucije. Dužnost mu je bila, hodajući po čitavoj Evropi, raširiti radikalne i revolucionarne stavove. Na kraju je, odlazeći u Francusku, bio u jakobincima. Godine 1785. na masonskom kongresu je dobio nove direktive u vezi sa Revolucijom. Iste godine je učestvovao u skandalu kraljice Gerdanlik, koji će među narodom,

kraljevstvom i crkvom izazvati njegovo veliko slabljenje. Loža ga je imenovala agentom-provokatorom. Cagliostro je 1787. godine, dok je bio u Londonu, napisao pismo prijateljima o Revoluciji u Parizu. U pismu ističe da će napasti Bastiljski zatvor, da će srušiti Monarhiju i Crkvu te da će na umnim principima osnovati novu vjeru.¹² Bez sumnje, ovi stavovi nisu Cagliostrovi, već su informacije koje potječu iz lože. Jer, prema izlaganju Michaela Howarda "u razdoblju između 1785.-1789. veliki broj loža koje su se nalazile Francuskoj radile su na rušenju Monarhije".¹³

Ulogu masonstva u Revoluciji Cagliostro je priznao 1789. godine. Uхваćen je od inkvizicije i, da bi se spasio, ispričao je sve što je znao. Masoni su planirali lančanu revoluciju u cijeloj Evropi. Također, priznao je da je stvarni cilj masona uništiti "Svetu stolicu", ili je zauzeti. Prema istom izvoru, sve revolucionarne aktivnosti finansirala je poznata jevrejska bankarska porodica Rothschild, koja je u Francuskoj revoluciji, finansijskom podrškom, odigrala važnu ulogu.¹⁴

Krvavim tokom Revolucije upravljali su jakobinci, koji su također masoni, poput Marata, Dantona ili Robespiera.

Prenosioci virusa ili "Nacionalna internacionala"

Razlog zbog kojeg smo se do te mjere zadržali na Francuskoj revoluciji je da je ovaj historijski događaj bio izvor nacionalnih tokova koji su razarali Evropu u 19. stoljeću. Među ovim nacionalnim tokovima mjesto zauzima i srpski nacionalizam, koji se hranio ideološkim izvorima Francuske revolucije. Masoni su imali važnu ulogu u pozadini Revolucije, a bili su uticajni i u širenju ovih tokova. Sve sekularne nacionalističke grupe koje su radile na rušenju evropske višenacionalne imperije proizvod su masonskih loža.

Primjer je Italija, gdje su se masonstvo i sekularni nacionalizam poistovjetili. Nacionalisti su u stvaranju nacionalne države Italije imali najviše sukoba sa Papom. U knjizi "The Roman Catholic Church and the Craft" (Rimska katolička crkva i masonstvo), koju je napisao masonski majstor (učitelj), stoji: "U drugoj polovici 19. stoljeća borba sa prvim čovjekom italijanske politike, Papom naredena je direktno iz loža". Osnivači nacionalne Italije a rušioци Papine države su trojica važnih lidera: Mazzini, Garibaldi i Cavour, masoni sa visokim odličjima. Majstor Mazzini je autor poznatog slogana "Svakoј naciji jedna država" a također je bio začetnik borbi u 19. i 20. stoljeću protiv višenacionalnih imperija i vjerskih autoriteta.

U operaciji masona, koja je započeta protiv višenacionalnih imper-

ija, mjesto je našla i Rusija. Masonstvo je u ovu državu ušlo u drugoj polovini 18. stoljeća. Organizacija se naročito proširila među intelektualcima. Gledano izvana, bili su to klubovi kulture, dok su se, ustvari, u ložama širili liberalni antimonarhijski i anticrkveni stavovi (mišljenje). Prvi koji su to primijetili jesu popovi Pravoslavne crkve. Masonsku zavjeru za rušenje cara, primijetili su sveštenici i odmah su obavijestili cara Aleksandra, koji je imao dobre veze sa Crkvom. Povodom toga car je, 1822. godine, Zakonom zatvorio sve lože i organizaciju proglasio nezakonitom. Ali, kao što pretpostavljate, masona nije nestalo već su sišli u podzemlje (prešli u ilegalu).

Car Aleksandar je 3 godine nakon zabrane loža, zbog bolesti umro. Na njegovo mjesto je došao Nikolas. Dolaskom Nikolasa na prijestolje u zemlji je nastao socijalni kaos, a izazvan je poslije niza sukoba i intriga. Koristeći to haotično vrijeme, "pojedinci" su ponovo napravili plan za rušenje cara. Imali su puno pristalica u vojsci. Oslanjajući se na to, revolucionari vojnici i neki civili su ujutro 14. decembra 1825. godine u Petersburgu organizovali miting, odnosno protestni hod. Između revolucionarnih jedinica i jedinica koje su ostale vjerne caru desio se sukob, u kome su revolucionari poraženi. Ta grupa, koja je željela napraviti prevrat, poznata je u historiji pod imenom "Decembarska grupa". Njihovi lideri su pohvatani a pet ih je pogubljeno vješanjem.

Šta mislite, ko su pripadnici "Decembarske grupe"? Svi su bili članovi loža, koje je zabranio car Aleksandar, bili su to uglavnom oficiri, intelektualci i pisci. Među tim revolucionarnim masonima bio je i poznati pisac Puškin. 17

Pokušaj Decembarske grupe završen je neuspjehom, ali masoni se nisu odrekli cilja, tj. obaranja cara. Lože su u drugoj polovini 19. stoljeća počele sistemske aktivnosti za rušenje dviju preostalih imperija u Evropi, Austro-Ugarske i Rusije.

Ova strategija masona uticala je i na Osmansku imperiju koja je bila treća višenacionalna imperija u Evropi. Stvaranje opozicije halifi, kao i ideja o sekularno/nacionalnom identitetu, jesu "Zon Turk" pokreti, koji su bili masonski. Ti pokreti su imao dobre odnose, pa čak su bili identični sa ložama. "Makedonia Risorta" i "Veritaskoje" su osnovane u Selaniku. "Veliki Majstor" turskog masonstva Kemalettin Apak zapisao je: "Selaničke lože "Makedonia Risorta" i "Veritas" imale su veliku ulogu u unaprjeđenju "Udruženja za jedinstvo i napredak" kao i u proglašenju njegove ustavnosti. "Udruženje za jedinstvo i napredak" je ojačalo zahvaljujući ovim ložama. 18 Prema prof. dr. Tariku Zaferu Tunu, "nije pogrešno ako se kaže da su se u Osmanskoj imperiji prvi slobodarski i ustavni pravci razvili iz masonskih organizacija." Većina državnika su masoni. Nove

Osmanlije i prvi odabranici ustavnosti su političke pravce razvili u masonskim ložama.¹⁹

U 19. stoljeću u Evropi se širi sekularno-nacionalistički virus, koji je predstavljao opasnost za višenacionalne imperije a čiji su konstruktori masoni. Međunarodna tajna organizacija u paradoksalnom obliku stvara novi nacionalistički stub (kičmu). Poslije tog stoljeća moguće je reći da je "internacionala nacionalista nastala nadahnućem iz poznate komunističke internacionale".

Nacionalna internacionala, osim što je imala ulogu u nacionalističkim tokovima, također je imala ulogu i u nacionalnim pokretima manjina kod Osmanlija. U ustancima manjina tokom 19. stoljeća, koji su otežavali stanje u osmanskoj državi, spomenuta masonska "kičma" imala je tajne ali veoma rasprostranjene veze. Srpski masonski majstor Zoran D. Nenezic u knjizi na srpskohrvatskom jeziku "Masoni u Jugoslaviji 1764.-1980." piše da je u svim balkanskim ustancima bilo ustanika iz masonskih loža.²⁰ Drukčije rečeno, virus koji je širila Nacionalna internacionala zahvatio je i Osmanlije.

U sklopu imperije "organ" koji je bio najviše zahvaćen i stvorio najštetnije posljedice, bili su Srbi.

Prvi srpski ustanak i prva prolivena krv

Na prethodnim stranicama, dok smo govorili o srpskom nacionalizmu, privukli smo pažnju kompleksima ugroženosti i odabranosti i rekli smo da su Srbi zbog ovih kompleksa i Kosovske bitke razvili nasljednu antipatičnost prema Osmanlijama. Hajduci su digli ustanak protiv Osmanlija pod psihološkim uticajem društva i pretvorili su se u mitske heroje.

Ali, kako smo naveli: "Prijašnji hajduci su bili krajnje nevini u odnosu na surovost i teror koji je došao sa nacionalizmom." Srpski nacionalizam se, posredstvom virusa Francuske revolucije, umotao u "zlobni", odnosno napadački i rušilački. Kao i u drugim primjerima, oni koji su širili ovaj virus - bili su članovi masonskih loža. U Osmanskoj imperiji prva pobuna manjina bila je 1804. godine, i to je bio Prvi srpski ustanak.

Lider ustanka je bio Đorđe Petrović Karadorde, poznati trgovac svinjama. Drugi čovjek je bio Petar, koji je bio obrazovaniji od Karadordevića, koji je, ustvari, bio glavni organizator ustanka. Petar je bio mason. Francuski mason Daniel Ligou ovako objašnjava ustanak u "Dictionnaire de la Franc-maconneire" (Rječnik masona):

"Petar Ičko bio je član velike beogradske lože. Uz pomoć drugih

masona organizuje prvu pobunu. "Srpski narod za slobodu protiv Osmanlija". Dok je radio na organizovanju pobune vojne snage, Osmanlije su saznale za to, te su Ičko i sveštenik Aleksa Nenadović, koji je bio član iste lože, osuđeni na pogubljenje. Ičko se spasio bježanjem. Za ove i druge ustanke protiv Turaka on je bio fitilj. Ičko je u ovim ustancima igrao i važnu političku ulogu. Poslije ga je Karadorde postavio za gradonačelnika Beograda.²¹

Da li je Karadorde bio mason, pouzdano se ne zna. Zoran Nenezić u knjizi "Masoni u Jugoslaviji 1764-1980" o toj temi kaže: "Drugi masoni, koji su bili u bliskim vezama sa Ičkom, tvrde da je i on bio mason". Zajedno sa ovim, prema Neneziću, ako pogledamo simbole i znakove koje je upotrebljavao, proizlazi da je i Karadorde bio član beogradske lože.²²

Ovaj srpski ustanak je, uz različite mjesne pobune, potrajao do 1815. godine. Te godine osmanlijska uprava bila je primorana dati široku autonomiju Srbiji. Imat će svoj parlament i kneza kojeg će birati. Za upravu nad osmanlijskim garnizonom ostao je jedan paša, ali su postavljeni temelji za nezavisnu srpsku kraljevinu.

Za vrijeme srpskih ustanaka desit će se i prvi pokolj bosanskih muslimana. Poznati srpski historičar Stojan Novaković kaže da je za vrijeme 1804. godine, u vrijeme ustanka, počelo i "opće uništavanje Turaka". "Turcima" su nazivani bosanski muslimani. Prema Noelu Malcolm, za vrijeme ustanka započeta antiosmanlijska kampanja uključivala je ubijanja, progonjenja i nasilna mijenjanja vjere slovenskih muslimana.

Razvoj srpskog nacionalizma

Autonomija koju su dobili 1815. godine bila je nedovoljna za Srbe. U narednom periodu sistematski razvijeni srpski nacionalizam imao je cilj potpunu nezavisnost od Osmanlija i teritorijalno proširenje. Ova dva cilja su se ostvarila. Nezavisnost su dobili Berlinskim kongresom 1878. godine. Teritorijalno proširenje je postepeno ostvarivano; na sjeveru Srbije bila je stvorena Srpska kraljevina i ona se u tri vremenska razdoblja proširila (1831.-1833., 1878., 1912.-1913.) na južnu Srbiju, Kosovo i Makedoniju.

Gledano iz ugla srpskog nacionalizma, najveći uspjeh u periodu 1815.-1878. jeste stvaranje historijskih temelja nacionalizmu. Srpski nacionalisti su kao i na primjerima drugih zemalja, primjenjivali program nacionalizacije sa vrha ka dnu. Iznova je predstavljena srpska kultura i identitet Srba. Razvijena je tradicionalna doktrina da su Srbi odabrani i ugroženi narod. Svi Južni Slaveni su Srbi. Bosanski muslimani su "islamizirani" a Hrvati "katolizirani" Srbi, ovo se sleglo na temelje ideologije. Ovaj stav će stvoriti temelje politike koju će Srbi primjenjivati pro-

tiv bos. muslimana i Hrvata, a to je "ili asimilacija ili smrt". Ovaj ideološki program je i u Srbiji kao i u drugim zemljama izjavljen i primjenjivan od odgovarajućih elitnih grupa. Identitet ovih grupa je interesantan. "Stvaranjem naroda" mogao bi se definisati program koji su i u drugim zemljama primjenjivali masoni. Ni u Srbiji nije bila drukčija situacija. Virus je rođen sa Francuskom revolucijom i uništavajući tradicionalni vjerski identitet na njegovom mjestu je, donoseći nacionalno sekularni identitet, proizveden "masonski virus".

Za stvaranje srpskog nacionalizma jedan od najvažnijih masona je, bez sumnje, Vuk Karadžić (1787.-1864.). Stručnjak za Jugoslaviju Ivo Banjac ovako predstavlja Karadžića: "Najvažniji reformator srpskog jezika i nacionalni ideolog, najvažnija osoba koja je sekularizirala srpski identitet." Prema Banjcu, najveći poduhvat Karadžića je odvajanje srpskog identiteta od pravoslavlja. Karadžić je srpski narod predstavio prema jezičkim kriterijima. Prema njemu, svi koji upotrebljavaju južnoslavenski jezik su Srbi. Pošto bosanski muslimani i Hrvati upotrebljavaju isti jezik, oni su Srbi sa izgubljenim ili promijenjenim identitetom i zbog toga ih je potrebno posrbiti, odnosno asimilirati (one koji se ne budu htjeli asimilirati treba "očistiti"). Prema Ivi Banjcu, ovaj novi sekularni srpski nacionalni identitet, čiji je predvodnik Vuk Karadžić, stvorio je temelje za sukob Srba sa zapadnim komšijama, Bosancima i Hrvatima. Vrhunac ove ideologije je proširivanje Srbije, odnosno aktivnosti za stvaranje "velike Srbije".²⁴

Kao što smo već naveli, Vuk Karadžić je bio mason. Bio je najveći srbijanski zastupnik nacionalnog sekularizma koji potječe od masona. Potrebno je da naglasimo da je uz njega drugi čovjek Dositelj Obradović (1742-1811) koji je imao zvanje prvog ministra obrazovanja. Oslanjajući se na jezik Karadžića, on je bio predvodnik nacionalizma i, kao što možete pretpostaviti, i on je bio mason. Bio je član "Triesta" lože.²⁵ Obradovićeva ideologija nije bila ništa drugo do masonska. Balkanski historičar Georges Castellan piše: "Pod uticajem ere prosvjetiteljstva Obradović je zastupao tezu - pamet iznad vjere". Prema Castellanu, Obradovićev život "predstavlja vezu između ere prosvjetiteljstva i srpskog ustanka"²⁶

Za temelje srpskog nacionalizma, čiji su glavni ideolozi Karadžić i Obradović, model "velike Srbije" uzet je od romantičarskih njemačkih nacionalista u 19. stoljeću i tada su počeli da se prave planovi za ostvarenje "cilja". Jedan od najznačajnijih planova je plan ministra unutrašnjih poslova Ilije Garašanina.

Prema Ivi Banjcu, Garašanin je utemeljivač strategije "velika Srbija". Upotrebljavajući teoriju Vuka Karadžića o jezičkom nacionalizmu - da su svi Južni Slaveni Srbi - bio je zastupnik ideja da Srbija mora da "spasi i sjedini" sve Srbe. Te svoje stavove Garašanin je sakupio u tajnom

dokumentu "Načertanije". Godine 1844. ovaj napisani dokument, manifestovao je i proklamovao ideju "velike Srbije".

Iste godine napisana je poema o temi moderni srpski nacionalizam i "velika Srbija". Pisac je bio crnogorski aristokrat i vjerski službenik Petar Petrović Njegoš. Napisano djelo je jedno od najvažnijih u nacionalnoj srpskoj književnosti. Ono što je važno u ovom djelu je fanatičko raspirivanje mržnje prema muslimanima. Među Njegoševim stihovima mogli su se naći i slijedeći: ".....lomite munare i džamije....", "...iskorijenite Poturice...". U Njegoševom "Gorskom vijencu" nalaze se i pohvale za zločine nad muslimanima koji su počinjeni 1702. godine u crnogorskoj prijestolnici Cetinju. Prema heroju iz pjesme, vojvodi Batriću, koji doživljeno ovako objašnjava: "U Cetinju nijedan Turčin koji nije primio kršćanstvo nije ostao, nijedan svjedok koji bi mogao posvjedočiti njihovo postojanje nije ostao. Nijedna turska kuća nije ostala." Među ostalim, u poemi se Njegoš obraća Milošu Obiliću, kojeg je ubio osmanski sultan Murat 4, gdje kaže:

*"Lomite sve munare i džamije,
vama se obraćam, pokoljenjima Miloša Obilića,
ovim oružjem koje nosimo i s dubokim vjerovanjem
ko bude bolji dobiće, jer Ramazan i Božić ne mogu zajedno"*

Njegoš je ovim djelom pripremio Srbima i Crnogorcima romantičke etičke temelje za sve daljnje zločine i nedjela koja će ovi počiniti nad bosanskim muslimanima. Poema je čitana na časovima književnosti.

A sada, ima li Njegoš, kao i drugi, veze sa "virusom"? Srpski "majstor" Zoran Nenezić tvrdi da nema pouzdanih podataka o tome da li je bio mason, ali pošto su mu prijatelji bili Vuk Karadžić i drugi masoni, moglo bi se reći da je i on bio mason. 27 Pored toga, Nenezić izlaže važnije podatke:

"Poslije aneksije BiH 1908. godine od Austro-Ugarske monarhije, srpski masoni se odvajaju od mađarskih i stvaraju "Srbijanski visoki parlament". U Beogradu otvaraju "slobodnu masonsku kuću" čija je unutrašnjost bila ukrašena raznim simbolima. Na balkonu su bile slike Dositelja Obradovića i P. P. Njegoša.28

Slike Njegoša koji daje naredbu " rušite munare i džamije " na zidovima beogradske lože, bez sumnje daju razumljiv predznak (obično nije bio običaj da se u ložama kače portreti). To daje veoma važnu vezu masonstvu, koji ima antiislamski karakter i koji je povezan sa srpskim nacionalizmom.

Sada, poslije svih ovih informacija može se postaviti pitanje: zašto smo istraživali vezu između srpskog nacionalizma i masonstva. Za to pos-

toje dva odgovora. Prvi je da srbijanski sekularni nacionalizam ima masonski karakter. Zajedno sa Francuskom revolucijom pucajući masonski virus se raširio na sve strane i predstavljen je od masona. Ovo je važan pokazatelj za razumijevanje evropske pa čak i svjetske historije posljednjih 200 godina.

Za nas mnogo veću važnost predstavlja drugi odgovor, srpski nacionalizam u masonskim dimenzijama. Taj nacionalizam nam pomaže da otkrijemo njegove čudne veze sa zapadnim snagama. Masonstvo je međunarodna organizacija i svi masoni, bez obzira na to u kojoj se zemlji nalazili, imaju međusobne lančane veze. Srpski nacionalizam je, koristeći se tom vezom među masonima, našao podršku zapadnog svijeta. Uticajni faktor za taj strateški i taktički sporazum između Srba i Zapada je "loža faktor".

Snovi princa Mihajla Obrenovića o "velikoj Srbiji"

Ođ početka Prvog srpskog ustanka pa do kraja Drugog svjetskog rata trajala je Srpska monarhija, u njoj su se bezbroj puta smjenjivale dinastije Karadordevića i Obrenovića. Borba za prijestolje bila je razlog ubistava, prevrata. U čitavom 19. stoljeću najuspješniji propagator srpskog nacionalizma bio je Mihajlo Obrenović.

Dinastija Obrenovića je liderstvo Srba preuzela od Karadordevića 1815. godine. Miloš Obrenović, dobijajući autonomiju, došao je na prijestolje Srpske kneževine. Miloševa kneževina trajala je do 1839. godine. Te godine ojačala opozicija ga je natjerala u progon. Starijeg sina Milana zatekla je iznenadna smrt, a na prijestolje je prešao 16-godišnji Mihajlo. Ali, vladavina malog Mihajla mogla je trajati samo tri godine, 1842. i on je, kao i otac, morao u prognanstvo. Prijestolje je tada pripalo dinastiji Karadordević, tačnije Aleksandru Karadordeviću...Aleksandar je uspio da se održi na vlasti do 1858. Običaj se nije promijenio. Ovaj put su u prognanstvo išli Karadordevići a prijestolje je ostalo dinastiji Obrenovića. Miloševa vlast trajala je 2 godine, 1860. na vlast dolazi srpski knez Mihajlo Obrenović "vijekovni najuspješniji knez".

Mihajlo je od svih drugih knezova bio obrazovaniji i imao je više zapadnog karaktera. Provodeći 16 godina u izbjeglištvu, marljivo se pripremao. Njemački i francuski dobro je pisao i govorio a ruski je razumio. Imao je duboko poštovanje prema Englezima, neprestano je hvalio privrženost tog naroda slobodi i zakonima.

Za osam godina vladavine napravio je nekoliko krupnih koraka za srpski nacionalizam. Uradio je mnogo na buđenju nacionalne svijesti. Za ostvarivanje srpskih ciljeva proveo je prve značajne korake. Prema

engleskom historičaru Laffanu, prinčev cilj je bio "osloboditi" sve Južne Slovence od Osmanlija i sjediniti ih pod srpsku zastavu. Svi ti Sloveni će biti jedan narod, odnosno asimilirat će se u srpski identitet, i granice Srbije će se prostirati od Crnog mora do Jadrana. Jedna od najvažnijih aktivnosti je poboljšati ionako tradicionalno dobre veze između Crne Gore i Srbije, i dovesti ove dvije države u "vječne saveznike". Često je isticao svoju odlučnost za srpsko širenje i govorio je kako treba od Italije do Srbije da se stvori "Južnoslavenska zajednica".²⁹ U Srbiji je uništio i posljednji trag osmanlijske vladavine.³⁰

Kako je princ Mihajlo došao do te "vizije"?

Spomenuli smo da je, dok je bio u Evropi, odrastao sa zapadnim idejama. Za ovo "rasvjetljavanje" još je jedan podatak važan. Mladi princ ušao je u masonstvo i došao je do vrlo visokog stepena. Prema Danijelu Ligou, sa tvorcima italijanske nacionalne države i predvodnicima nacionalnog sekularizma Mizzinijem i Garibaldijem bio je u bratskom prijateljstvu.³¹ Dok je govorio o projektu "velike Srbije", isticao je kako mu se u srcu nalazi italijansko jedinstvo, što s velikom vjerovatnoćom potječe od masonskog jedinstva stavova.

Mihajlo je ubijen atentatom 10. 6. 1868. godine, dok je šetao jednim od beogradskih parkova sa djevojkom. Ko je počinio atentat, ostalo je tajna do dan-danas. Ali, većina historičara se slaže da je to bila Austro-Ugarska koja je bila krajnje uznemirena zbog Mihajlovih ideja o "velikoj Srbiji".

Prema engleskom historičaru Laffanu, "da je Mihajlo ostao, možda je bilo moguće ostvariti južnoslavensku zajednicu, u kojoj bi pored Srbije bile BiH, Makedonija pa čak i djelovi Bugarske".³² Ni do 20-tih godina slijedećeg vijeka nije se našao lider koji bi to uradio. Ali, Mihajlova braća, kao i njegovi nasljednici, zaraženi sekularnim nacionalizmom, nastavit će borbu u toj funkciji.

Milanova "izdaja" i austrougarsko pitanje

Zajedno sa smrću Mihajla Obrenovića privedene su kraju i sve usluge dinastije Obrenović srpskom nacionalizmu. Poslije toga 35 godina će opet upravljati Obrenovići, ali dva kneza, koja će uzastopno izaći na prijesto, neće podržavati srpski nacionalizam već će ga sprječavati. (Upravo će se sa udarom izvora masonske lože privesiti kraju vladavina dinastije Obrenović.)

Poslije Mihajla na prijestolju je bio njegov amidžić, Milan. Milan je imao 14 godina i, kao što je i normalno, on nije bio dovoljno vješt da upravlja srpskim prijestoljem. Kako su godine prolazile, ispostavilo se da

ova slabost nije uslijed starosne dobi već zbog karaktera i stavova. Većinu djetinstva proveo je u Parizu, ovaj mladić "bohem" nikad se i nije interesovao za šovinističke projekte srpskog nacionalizma. Veliki dio vremena odvajao je za stvarne projekte i stavove, nikako ne obraćajući pažnju planovima o širenju srpske zemlje i pripajajanju BiH Srbiji, ukratko projektu "velike Srbije" koji su pred njega donosili vojska i civilna organizacija. Kao državnik srpski narod je hladno posmatrao. Prema njemu, Srbi su planinci, barbari i divlji, ukratko, kulturno zaostali. U pismu mužu kraljice Natalije o Aleksandrovim sinovima ovako govori: "Za ljubav prema Bogu i vašem sinu na Srbe se ne oslanjajte".³³

Milan je bio "štetan" za propagatore nacionalističke srpske države, a protiv Austro-Ugarske monarhije provodio je pametnu i prijateljsku politiku, dok je u očima srpskog nacionalizma dvostruka Monarhija zajedno sa Osmanlijskom bila najveći neprijatelj.

Ujedinjavanjem Austrijske i Ugarske monarhije, 1867. god., nastala je višenacionalna Austro-Ugarska monarhija. Nije bila uređena po receptu Francuske revolucije, moderna nacionalna država, nego je bilo staro ustrojstvo (ancien regime). Zbog toga je bila ozbiljno uznemiravana od nacionalističkog virusa koji je nastao sa Francuskom revolucijom. Srpski nacionalisti, koji su se poistovjetili sa ovim masonskim virusom, Austro-Ugarsku su vidjeli kao najvećeg neprijatelja, posebno poslije Berlinskog kongresa 1878. godine.

Berlinski sporazum ja period koji je dotadašnje stanje na Balkanu u potpunosti promijenio. Ustvari, stvarni priređivač terena za sporazum je Rusija. Rusija je, da bi oslabila Osmanlije, oživjela staru Panslavensku teoriju, prema kojoj je svim slavenskim manjinama u Osmanskoj imperiji davala podršku za nezavisnost. Osmanlijsko-ruski rat 1877-78 je jedan od najvećih uspjeha te politike. Ruska vojska je uznapredovala do Yesilkoja. Na kraju je potpisan Ajestafanovski sporazum, ali zapadne zemlje su, pronalazeći da su neki dijelovi sporazuma neispravni, intervenisale i tako je potpisan Berlinski sporazum. Prema ovom sporazumu, čitav slavenski (jugoslavenski) prostor je izašao iz Osmanlijske uprave. Slovenija, Hrvatska i BiH su pripale Austro-Ugarskoj. (BiH će i dalje na papiru biti pod Osmanlijama, ali će njome upravljati Austro-Ugarska). Srbija i Crna Gora su dobile nezavisnost. Samo je Sandžak ostao u posjedu Osmanlija (Devlet-i Ali).

Godina 1878. je historijska za bosanske muslimane. Od te godine će živjeti pod stranom upravom. Sa suzama su pratili povlačenje Osmanlija i bili su zabrinuti za dolazeći period. Povodom toga, jedan dio je izbjegao u Anadoliju. Tačan broj se ne zna, ali neki historičari tvrde da ih je bilo blizu 300.000 hiljada. Ovaj broj je možda malo uvećan, ali je nesporno da je ise-

ljavanja bilo.

U stvarnosti, Austro-Ugarska nije vršila pritiske na iseljavanja bos.muslimana. Naprotiv, prema bos.muslimanima je imala naučni pristup, čak je podsticala odvajanje bos.muslimana od Srba i Hrvata, odnosno stvaranje bosanskomuslimanskog (bošnjačkog) identiteta. Najvažnije od svega jeste da ih je jedno vrijeme uspjela zaštititi od srpske ekspanzije i napada. (Austro-Ugarska uprava je bila bolja za bos.muslimane od Jugoslavije, ustvari "Srboslavije", koja će se formirati poslije Prvog svjetskog rata.)

Osim toga, srpski nacionalisti su se interesovali za BiH i u vrijeme Austro-Ugarske imperije. Prema srpskim nacionalistima, BiH je srpska zemlja i mora biti pripojena Srbiji. Pored toga, zastupali su mišljenje da je Austro-Ugarska izvršila u BiH "islamizaciju" i "katolizaciju" Srba, odnosno držeći pod upravom bosanske muslimane i Hrvate izvršili su podjelu "srpstva". Za "spas srpstva" - odnosno ulazaka pod vlast Srbije - asimiliranja i osnivanja "velike Srbije", bilo je potrebno da se Austro-Ugarska raspadne.

Kao što je već navedeno, srpski princ (poslije 1882. srpski kralj) Milan Obrenović je zbog te "izdaje" navukao na sebe mržnju srpske državne aparature i intelektualaca. Engleski historičar Laffan ovako objašnjava Milanovo suprotstavljanje srpskom nacionalizmu:

"Srpski nacionalisti bili su razočarani što Milanov cilj nije bio istupiti protiv Austro-Ugarske. Milan je provodio nepristrasnu politiku između Austro-Ugarske i Rusije. U govoru za dan Sv.Nikole 1887. on je rekao: "U sukobu između germanizma i slavenizma vjerujem da je potrebno da Srbija bude nepristrasna."34

Godine 1881. Milan je tajno potpisao sporazum sa Austro-Ugarskom, u kojem se odriče svih teritorijalnih pretenzija prema BiH te potvrđuje da neće potpisati nijedan sporazum sa trećom zemljom protiv Austro-Ugarske. Godinu kasnije počeo je ustanak srpskih nacionalista protiv Austro-Ugarske u BiH i on nije pružio nikakvu pomoć.35

Kao što možete pretpostaviti, Milan je svojom politikom prema Austro-Ugarskoj izazvao reakcije vojske i civilne birokratije. U njihovim očima kralj je izdao "srpstvo" i "srpski pokret". Milana su umarale te rasprave te se povukao sa prijestolja 1889. godine.

Aleksandar je posljednji član dinastije Obrenovića. Do 1893. god. nije se miješao u državnu upravu. Državom je upravljao Milan Ristić sa nekoliko visokih birokrata. Te godine postao je punoljetan i preuzeo je upravu nad Kraljevinom. Prva aktivnost mu je bila večera sa ministrima koji su mu, kako je on vjerovao, pripremili zavjeru. Ali ipak, on neće spriječiti stvaranje opozicije u vojničkim i birokratskim redovima, jer je

Aleksandar slijedio politiku svog oca Milana, naročito prema Austro-Ugarskoj. U državnoj upravi nacionalistički kadrovi to nisu mogli prihvatiti. Godine 1900., i pored velikog protivljenja, on se ženi Dragom Mašin koja je bila udovica i nerodilja, što povećava nezadovoljstvo prema kralju. Nacionalističke studentske organizacije počele su prirediti nezakonite mitinge protiv kralja.

Stvarni derbi će biti 1903. godine, a njega je pripremila mnogo profesionalnija organizacija.

Pozadina "masonskog udara " 1903. godine

U noći 10. 6. 1903. godine grupa srpskih oficira izvela je neočekivani napad na kraljevsku rezidenciju u Beogradu. Pošto su se riješili čuvara, počeli su tražiti kralja i kraljicu. Zbog mraka i alkoholiziranog stanja nekih oficira te nekoliko čuvara koji su bili vjerni kralju, traženje je potrajalo nekoliko sati. Na kraju su kralja i njegovu suprugu Dragu, pronašli u jednoj prostoriji sa skrivenim vratima. Kralj se, da bi odbranio suprugu, postavio ispred nje i odmah je poginuo. Poslije nekoliko sekundi ubijena je i kraljica. Istu noć, ubijena su dva kraljičina brata i veliki broj čuvara koji je pokazao vjernost kralju.

Ovaj iznenadni napad izvela je vojna "hunta" koja je tako okončala skoro poluvijekovnu vladavinu dinastije Obrenovića. Zadnja dva člana su bila protiv nacionalističke vojske i civilne birokratije, i uronuli su u historiju, ne ostavljajući iza sebe nasljednika.

Ima li ta "nacionalistička vojska i civilna birokratija" u stvarnosti drukčiji prikriveni identitet? Da li je taj udar (prevrat) bio međunarodni?

Srpski mason Zoran Nenezić u knjizi "Masoni u Jugoslaviji 1764-1800" napisao je nekoliko važnih informacija za rasvjetljavanje pozadine ovog prevrata. Prema njemu, prevrat je masonski i posredstvom masonstva u njega je upletena i Engleska.

Prema Neneziću, prevrat 1903. bio je isplaniran. Nezadovoljni politikom Aleksandra, jedna grupa masona skupila se 1. 11. 1902. godine u kući Dragana Dimitrijevića Apisa koji je bio jedan od visokih oficira, i dali su zakletvu da će ubiti kralja. Učesnici tog tajnog masonskog sastanka bili su: Đorđe Genčić, Jovan Avakumović, Aleksa Novaković, Jakov Jaša Nenadović i Nikola Hadži-Toma.³⁶

Masonski kadar koji je želio ukloniti Aleksandra, i prije je pripremio plan za njegovo ubistvo. Prema Neneziću, važna imena srpskog masonstva, Dušan Jovanović i Dragutin Dimitrijević Apis, sastali su se u Apisovoj kući i pripremili su plan za trovanje Aleksandra na balu, koji je

trebalo da bude održan u Kolarecu. Otrov koji je trebalo staviti u kraljevo jelo i piće, Jovanović je bio pripremio. Također, postignut je dogovor i sa slugama. Kralj je u posljednjem momentu otkazao dolazak, tako da je plan propao.³⁷

Poslije tog neuspjelog pokušaja došao je na red onaj iz 1903. Vode grupe od 28 oficira, koji su izvršili atentat na kralja i kraljicu, bila su trojica visoko rangiranih oficira koji su bili masoni. Tu je bio Dragutin Dimitrijević Apis, vlasnik kuće u kojoj je održan tajni masonski sastanak za ubistvo kralja. Preostala dvojica masonskih oficira su Dimitrije Cincar - Marković i Milovan Pavlović.³⁸

Pored ovog "okidač" kadra, organizatori teoretskog dijela prevrata bili su svi masoni. Prema pisanju Nenezića, plan za ubistvo kralja sačinili su članovi masonske lože "Pobratim". Riječ je o članovima: lideru "okidač" kadra, oficiru Dragutinu Dimitrijeviću Apisu, zatim Vasi U. Jovanoviću, Šarlu Duseu i Nikoli Lunačeku.³⁹

Ukratko, vojnički udar koji je sklonio kralja Aleksandra što je provodio miroljubivu politiku, koja je za srpski nacionalizam bila "izdaja", jeste proizvod masonskih loža. Ovo nam pokazuje koliko su veze između masonstva i srpskog nacionalizma korjenite i stare.

Kako smo istakli na prethodnim stranicama, masonstvo je međunarodna organizacija i neće samo koordinirati val nacionalizma u Srbiji već će biti "katalizator" za uspostavu veza sa vanjskim silama.

Prema tome, u pozadini vojnog udara 1903. godine stoji "engleska veza".

Kralj Aleksandar nije bio prihvaćen od masonsko-nacionalističkog kadra, kako smo prethodno naveli, jer je provodio vanjsku politiku kao pristalica Austro-Ugarske. Srpski nacionalisti su tu dvostruku monarhiju smatrali velikim neprijateljem, jer su držali pod okupacijom "srpske zemlje" (BiH i Hrvatsku) i tako im bili prepreka za stvaranje "velike Srbije". Ali, neprijatelja Austro-Ugarske i nezadovoljnika Aleksandrovom vanjskom politikom bilo je i među evropskim zemljama. Najprije su to Engleska i Francuska.

Ova situacija bila je uzrok polarizacije na kraju 19. stoljeća u Evropi. Ta grupisanja će se nastaviti do početka Prvog svjetskog rata, na jednoj strani su bile Austro-Ugarska i Njemačka a na drugoj Engleska, Francuska i Rusija. Francuska i, naročito, Engleska čitavu evropsku politiku su počele određivati na toj strateškoj jednačini. Glavni cilj englesko-francuske vanjske politike bio je "opkoliti" Njemačku i Austro-Ugarsku.

Sada je jasno koliko je bila štetna politika kralja Aleksandra koji je bio na strani Austro-Ugarske za tu englesko-francusku strategiju. Engleska i Francuska su uvlačile u sporazum srpske nacionaliste pod uvjetima da se

na Aleksandrovo mjesto dovede osoba koja će Austro-Ugarsku vidjeti kao neprijatelja.

S obzirom na to da su mozak srpskih nacionalista bili masoni, taj sporazum nije bilo teško ostvariti.

Zbližavanje Engleza sa srbijanskim nacionalističkim kadrom počelo je prije atentata 1903. i u tom atentatu ima "engleske veze". Prema pisanju Nenezića, planiranje prevrata 1903. organizovala je loža "Pobratim" koja je sa Englezima bila u kontaktu još od 1900. godine. U pismu koje je engleski konzul uputio loži "Pobratim", 3. 4.1900., izlaže "zadovoljstvo zbog rada lože" a i zbog prethodnog pisma koje je njima uputio "Pobratim" osjeća čast i sreću.⁴⁰ Iste godine, 17. augusta iz iste lože "Tri brata" Đorđe Milovanović, Vasa Krstić i Špira Kalik su imali razgovor sa engleskim konzulom i o tome je dat brifing. Ova tri masona su izjavili kako su dočekani sa velikim poštivanjem, a sam konzul je izjavio: "Kako je Engleska sretna što pomaže srpske masone." Poslije ovih prijateljskih razgovora podignute su čašice u "čast princa Škota". Jer je princ Škota uputio Srbima poseban "pozdrav i poštovanje" i, prema Neneziću, princ Škota bio je mason.⁴¹

Prema Nenezićevom pisanju, poslije ovog datuma priređivane su češće posjete između srpskih masona i engleskih grupa, i svakom prilikom je isticano u kojoj je mjeri važno prijateljstvo između engleskih i srpskih masona. (Nenezić ne daje više informacija, ali i ove dovoljno govore da je udar iz 1903. bio "masonski udar" i da je imao "englesku vezu")

Sve ove informacije koje smo istraživali predstavljaju obuhvatnu sliku o vezi masonstva i srpskog nacionalizma. Razumije se da je masonstvo organizovalo širenje srpskog nacionalizma i njegove grandiozne veze u svijetu. Potrebno je shvatiti ovu dvostruku masonsku misiju u 19. stoljeću jer će ista misija stvoriti pozadinu za dva velika napada srpskog nacionalizma na bosanske muslimane u 20. stoljeću. To ćemo istražiti na narednim stranicama.

Povratak Karadorđevića i nacionalističko organizovanje

Udar 1903. godine je ujedno označio i kraj dinastije Obrenović. Kome će biti povjereno srpsko prijestolje?

Bez sumnje, organizatori udara su već imali odgovor. Poslije uklanjanja Aleksandra, prijestolje će dati posljednjem članu dinastije Karadorđević, Petru Karadorđeviću, koji je zajedno sa ocem od 1858. godine u emigraciji u Francuskoj. Odmah poslije smrti Aleksandra, čak je upućena i poruka Petru "budi spreman". Povodom toga, osam dana poslije udara Petar je pozvan u domovinu. Šezdesettrogodišnji Petar, koji je prvo

živio u Parizu a potom u Ženevi, nakon pola vijeka provedenog u emigraciji se vraća u domovinu kao kralj.

Zašto su pučisti, nimalo ne oklijevajući, promovisali Petra za kralja? Da li je Petar za pučiste imao "odgovarajuće" osobine?

Prema Zoranu Neneziću, Petar je za pučiste imao važnu osobinu. Ovaj posljednji član dinastije Karadorđević, provodeći mnogo godina u Francuskoj, napravio je važnu masonsku karijeru.⁴³ Tim povodom, poslije skidanja sa prijestolja dinastije Obrenovića za "huntu" se od Petra Karadorđevića nije mogao bolji izabrati.

Sa ovim novim kraljem "prosvijećenim" u francuskim ložama, francuska kultura i "francuska veza" smjestila se u centar Srbije. Od pomoći koju je uzeo od Francuske popravio je lošu ekonomiju i modernizovao vojsku. Imenovanje za premijera lidera Radikalne partije Nikole Pašića odigralo je ulogu u političkom usponu. Provodeći politiku blisku Francuskoj, uništio je politiku zbližavanja s Austro-Ugarskom koju je provodila dinastija Obrenovića. Austro-Ugarska je izražavala veliko negodovanje povodom veza između kralja i Francuske. Petar tome nije pridavao značaj. Na kraju su u potpunosti pokvareni ekonomski odnosi i između ove dvije države, a bio je interesantan granični sukob nazvan "rat svinja" ("Pig war")⁴⁴

Srbijanski nacionalističko-masonski kadar našao je odgovarajućeg kralja. Petar je zemlju brzo udaljvao od Austro-Ugarske, a približavao je Francuskoj i Engleskoj, pored toga u Srbiji je koristio sve mogućnosti za širenje srpskog nacionalizma.

Pred sami početak Prvog svjetskog rata, pod okriljem svog osiguranja, formira dvije tajne grupe. Jedna od njih sastavljena je od nacionalističkih oficira u vojsci sa imenom "Crna ruka", drugo ime je "Ujedinjenje ili smrt". Organizacija je imala 7 tački protokola koje su govorile o "srpskom ujedinjenju" kao i o "srpskim vilajetima", kako su nazivali BiH, Crnu Goru, Hrvatsku, Sloveniju, Dalmaciju, Vojvodinu, te kako ih treba pripojiti Srbiji...

Tvorac ove organizacije poznat nam je otprije - Dragutin Dimitrijević Apis.⁴⁶ Tačnije, organizator udara 1903., lider masona i poznati član lože "Pobratim". Među drugim članovima "Tajne ruke" bili su organizatori prevrata 1903. godine, oficiri i intelektualci. Ukratko, "Crna ruka" je novi proizvod beogradskog nacionalističkog masonskog kadra.

Druga je organizacija "Narodna odbrana" koja je imala slične stavove kao i "Crna ruka". Naravno, "Odbrana" je bila produžena ruka srpskih nacionalista van vojske. Organizacija se brzo proširila tako da je već 1908. godine imala ogranke u Sarajevu.

Ovi su ogranaci imali važnu ulogu u izbijanju ustanka i nereda srp-

skih nacionalista 1908. godine., nakon pripajanja BiH Austro-Ugarskoj. Ova odluka o pripajanju shvaćena je kao veliki udarac projektu "velike Srbije" pa su srpski nacionalisti u važnijim gradovima priređivali bombaške napade na austrougarske činovnike. Ovi su događaji podržani od "ogranaka" beogradskih nacionalističko-masonskih organizacija i bosanske nacionalističke grupe dovode se u vezu sa masonstvom. Zoran Nenezić to otvoreno priznaje: "U srpskom ustanku u razdoblju 1908-1909 u BiH lože su imale veliku ulogu." 47

Od nacionalističkih grupa u BiH najvažnija je ona formirana od srpskih studenata sa imenom "Mlada Bosna". Članovi organizacije, prema Noelu Malcolm, "bili su protivnici Crkve. Željeli su nacionalno oslobođenje kao socijalnu revoluciju i prihvatili su anarhijska ili anarhijsko-socijalna djela od Bakunjina." 48

Da li je ova organizacija kao i matica u Beogradu imala vezu sa masonima? Protivljenje Crkvi, kao što se protive masoni, prihvaćanje djela od Bakunjina - da li je to sve slučajnost ili sličnost, kao i sa imenima poput "Mlade Italije," koju je formirao Mazzini, ili osmanlijske masonske organizacije "Mladi Turci". Ima li to ikakvog značaja?

Sarajevski atentat dao je odgovor na sva pitanja.

Anatomija Sarajevskog atentata

Potpaljivanje fitilja Prvog svjetskog rata ostvarilo se u "svijetu najpoznatijim atentatom" na austrougarskog nadvojvodu Franca Ferdinanda. Atentat su izveli "srpski nacionalisti". Ferdinand je, kao da nije bilo drugog dana, odlučio sa ženom posjetiti Sarajevo baš na godišnjicu Kosovske bitke, 28. juna (a to je ujedno i Vidovdan). Dok se pozdravljao sa svijetom, a nalazio se u otvorenom autu, iz gužve je uzet na nišan. Osoba koja je ubila nadvojvodu i suprugu bila je lider atentatora, srpski mladić Gavrilo Princip.

Gavrilo Princip bio je član "Mlade Bosne". Još je bio u vezi s "Crnom rukom", čiji je centar bio u Beogradu. Znao je i za druge prijatelje da su imali veze sa organizacijom. Prilikom istrage saznalo se da je i "Narodna odbrana" bila upetljana s jednim oficirom. 49 Ukratko, atentat je djelo "Mlade Bosne", koja je bila "prototip" beogradskih srpskih nacionalističkih organizacija.

Ovaj događaj pored ove tri organizacije ima i međunarodne dimenzije.

Engleski historičar Michael Howard, također, ovaj atentat dovodi u međunarodne dimenzije. Prema jednom rasprostranjenom stavu, predstavnici srpske nacionalističke organizacije "Tajna ruka" sastali su se u januaru 1914. godine, u Toulouseu u hotelu St. Jerome, sa predstavnicima

francuskih masona, i tu je donešena odluka da se izvrši atentat na austro-ugarskog nadvojvodu. Cilj atentata bio je primorati Austro-Ugarsku da zauzme Srbiju i tako potpaliti fitilje rata.⁵⁰ U grupi koja je izvršila atentat mjesto je zauzeo i Gavrilo Princip, a zajednička osobina im je bila to da su tuberkulozni, odnosno da su birani zbog kratkog života. Prema dobijenim instrukcijama, ako bi ih uhvatili, morali bi popiti arsenik i tako izvršiti samoubistvo.

Osim toga, srpski mason Zoran Nenezić u knjizi "Masoni u Jugoslaviji 1704-1980." piše da je Princip bio mason i da je imao vezu sa francuskom velikom ložom (Grant orient).⁵¹ Francuski istraživač Henry Coston kaže da nije samo Princip bio mason nego i većina članova organizacije "Tajna ruka".⁵²

Sve nam to govori o koordinacijama srpskog nacionalizma, beogradskih tajnih loža i vojne i civilne birokratije koja je činila organizacije ili upravljanje bosanskim nacionalističkim organizacijama od "centra", što nam pokazuje otvorenu vezu sa masonstvom. Masonstvo je još posrednik u vanjskim vezama ovog nacionalističko-masonskog kompleksa, naročito sa englesko-francuskim dijelom.

Interesantno je istaći da su borci protiv Austro-Ugarske i Njemačke "obarači" Sarajevskog atentata i njihove srpske organizacije putem masonskih veza bili povezani do Njemačke. Tih godina su u Njemačkoj stvarane slične tajne radikalne nacionalističke organizacije. Većinu su predvodili nacisti i ove organizacije nisu bile ništa drugo do projekt masonstva. Na korijenima masonstva osnovan je "Hram vitezova", koji će kasnije biti "Ordo Novi Templi", odnosno "Novi fašisti", koja je jedna od najvažnijih. "Ordo Novi Templi" imala je radikalnu desničarsku ideologiju i bila je u vezi s drugim evropskim radikalnim desničarskim organizacijama. Prema engleskom historičaru Michaelu Howardu, ova organizacija je u razdoblju 1910. - 1920. godine bila poznata kao "međunarodni koordinator" između evropskih i američkih radikalnih desničarskih snaga.⁵⁴ Među ovim grupama najveću pažnju privlače srpski nacionalisti. Prema Howardu, zbog izbijanja Prvog svjetskog rata, čiji su povod bili srpski nacionalisti, organizacija "Ordu Novi Templi" bila je s njima u bliskim vezama.⁵⁵

Prvi svjetski rat i ojačana "engleska veza"

Sarajevski atentat je u Austro-Ugarskoj izazvao veliku ljutnju i ogorčenje. Na ulicama Beča održavani su protestni mitinzi protiv Srba i paljene su srpske zastave. Ministar vanjskih poslova Austro-Ugarske Kont Leopold von Berchtold rekao je da će zbog ovog događaja "Srbiju zamotati do usta". Osim toga, beogradska štampa nije krila zadovoljstvo zbog ovog

atentata. Vlada gotovo nije ništa uradila protiv odgovorne grupe "Crna ruka" a za čiju umiješanost je gotovo svako znao.

Mjesec poslije Atentata, 23. jula, Austro-Ugarska je dala ultimatum Srbiji. U ultimatumu su tražili da u istrazi protiv počinitelja učestvuju i austrougarski oficiri, još su tražili da se zatvore srpske organizacije koje su pružale podršku u aktivnostima protiv Austro-Ugarske, i priznanje vođa ovih grupa da im je Srbija "pokazala put". Srbi su imali rok od dva dana za odgovor. U tom vremenu je njemački Kayzer izjavio da će do kraja podržati Beč. Dvadeset petog jula Srbija je objavila da odbija ultimatum. Konačno, fitilj je zapaljen i 28. 7. Austro-Ugarska je objavila rat Srbiji.

Poslije toga i evropske zemlje su u nekoliko dana između sebe objavile rat. Za nekoliko sedmica na vidjelo su izašle dvije strane. Na jednoj strani Austro-Ugarska i Njemačka, a na drugoj Srbija, Rusija, Engleska i Francuska. Poslije će se Bugarska i Osmanlijska imperija priključiti Njemačkoj.

Rat je trajao 4 godine i iza sebe je ostavio 10 miliona mrtvih. Srbija se utvrdila na već tradicionalnoj jednačini, a to je da je sebi osigurala važne prijatelje, Englesku i Francusku, i da je zakleti neprijatelj njemačko-osmanlijskog pakta. Od kraja 19. stoljeća pod posredovanjem masonske lože, "engleska veza" je snažno jačala.

Srbi su prije Prvog svjetskog rata i u godinama rata imali velike simpatije prema Engleskoj i njenom narodu. Britanci su upoznali ovaj dio Balkana, zavoljeli su ovu državu koja se bori protiv njenih dušmana. U Engleskoj su počele da se štampaju knjige o "srpskim oslobodilačkim epopejama".

Isti pristup važi i za Srbiju. Nacionalistički pjesnik Vlado Popović 1914. je ovako napisao:

*"Znajte saputnici pod oružjem,
Nijemci kopaju naš nakit,
ali će se njihovi ahmakluci na njih srušiti
jer cijela Evropa je pored nas..."*

Najvažniji član ove "Evrope" pored Srba je Engleska. Engleska vlada vidjela je Srbe kao dugoročne saveznike koji će raditi za njihove interese. U ovom englesko-srpskom zbližavanju opet je loža bila katalizator. Engleski premijer, mason Lloyd George⁵⁷, u jednom od svojih govora je rekao slijedeće: "Srbi su za odbranu kršćanstva radili sve što su mogli. Civilizovana Evropa je jedna od važnijih vrata i Srbi su čuvari ovih vrata. Na području na kojem žive, iako ih je malo, bezbroj puta su stali pred njemačke i osmanlijske "barbare".⁵⁸

Lloyd George je nazvao Srbe čuvarima vrata a engleski historičar R.G.D. Laffan 1917. napisao je knjigu "Srbi čuvari vrata" ("The Serbs Guardians, of the Gate"). Knjiga je važna zbog prikazivanja tadašnjih pogleda i atmosfere Engleske i Francuske. Laffan u knjizi objašnjava kako su Srbi u vijekovnom "ropstvu" i nisu ništa izgubili od identiteta i koliko su se "hrabro" borili protiv Osmanlija, Austro-Ugarske i Bugara. Osmanlije je neprestano prezirao. Laffan ističe da su dotad Turci bili poznati kao "džentlmeni, junaci, poštenu borci i tolerantni upravitelji" te tvrdi da je to velika obmana.⁵⁹ Prema njegovom mišljenju, Osmanlije su u Srbiju donijele bijedu i zulum. Posljednje uporište kršćanstva na Balkanu, Srbiju, 1521. godine zauzimaju "Muhamedovi barbari" i mržnja koju su Srbi osjećali prema Osmanlijama imala je svoje uporište jer su Osmanlije bili nerazvijena civilizacija, a oni sami (Srbi) bili razvijeniji od njih. Sve je to napisao Laffan.⁶⁰ Pored svega ovoga, on se ne ustručava reći da je "BiH srpska zemlja"⁶¹

Laffan pored svih tih gluposti ima i jedno interesantno tumačenje. Tema je smjena halife Abdullhamida 1908. i njegovog nasljednika. Engleski historičar ovako piše:

"Muhamedovom imperijom ne upravlja više od Boga izabrani vladar (halifa), već grupa prozapadnih ateista i skrivenih Jevreja. Osnovna tačka "Mladih Turaka" nije vjera već narod."⁶²

Jugoslavija ili "Srboslavija"

Prvi svjetski rat, koji je započeo metkom srpskog nacionaliste Gavrila Principa, završen je englesko-francuskom, a također i srpskom pobjedom. Virus koji je nastao u Francuskoj pokopao je dvije zadnje žrtve. Posljednje dvije evropske imperije, Austro-Ugarska i Osmanlijska, raspale su se i postale dio historije.

Osmanlije su ionako prethodno napustile ovo područje, ali rušenje Austro-Ugarske imperije je za Srbe bilo mnogo važno, jer ovako druge južnoslavenske zemlje: Slovenija, Hrvatska i BiH dobijaju nezavisnost. Stvarnu nezavisnost nisu dobile, jer velike sile koje su dobile rat, među kojima i Engleska, bliski prijatelj Srba, smatrale su "pogodnim" pripajanje ovih triju zemalja Srbiji. Tako su se "čuvari vrata" primakli ostvarenju vijekovnog sna: "velike Srbije". Tri masonska lidera koja će oblikovati Evropu: Englez Lloyd George, Francuz Georges Clemenceau i Amerikanac Woodrow Wilson ⁶³ smatrali su pogodnim da Balkan daju na povjerenje srpskim nacionalistima.

To je bila naznaka loših dana za bosanske muslimane i oni su to dobro znali, jer Srbi, koji su osjećali mržnju prema Osmanlijama, sada su

to ispoljavali na slavenskim muslimanima. Godine 1912., za vrijeme Balkanskog rata, Srbi su, potiskujući osmanlijsku vojsku, izvršili pokolje u albanskim muslimanskim selima: deseci hiljada slavenskih muslimana protjerani su iz Makedonije, nasilno su mijenjali vjeru kod bugarskih muslimana a neki su izmasakrirani. Zbog svega toga, veći dio bos.muslimana u Prvom svjetskom ratu ostao je privržen Austro-Ugarskoj i učili su dove da saveznici u kojima su bili Srbi ne dobiju rat. Prema Noelu Malcolm: "Nisu željeli vidjeti osvajanje zemlje-od Srba".64

Da je bila opravdana ova zabrinutost bos.muslimana, ispostavilo se tačnim odmah poslije Rata. Dok je poražena austrougarska vojska posljednjih dana 1918. godine napuštala BiH, srpske i crnogorske trupe počele su da preuzimaju vlast. Srbi su došli i počela su ubistva. Reisu-l-ulema Džemaludin Čaušević je u martu 1919. godine jednom francuskom novinaru rekao da je na jugu zemlje ubijeno 1000 muslimana muškaraca, 76 žena je zapaljeno i 270 muslimanskih sela opljačkano.65

Ove zločine, koje su počinile srpske snage, nije niko sprječavao od srpskih vlasti, pa čak ni osuđivao. Beogradska vlada je u stvaranju nove države bosanske muslimane i njihovu postojanost vidjela kao jedan problem, te je opcija za koju se zalagala bila pokolj tog naroda. Stojan Protić, jedan od ministara iz srpske vlade 1917. pripremio je programski izvještaj za "rešenje" pitanja bosanskih muslimana. Taj program se bazirao na uništavanju ili nasilnoj promjeni vjere muslimana.66

Ali, taj plan je vrlo brzo uklonjen i bosanski muslimani su tu opasnost prebrodili sa ono malo gubitaka koje smo prethodno naveli. Osnovana je nova država sa imenom "Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca". Za kratko vrijeme ova državna tvorevina će promijeniti ime u "Jugoslavija", ustvari, za Srbe je to "Srboslavija". Srbe i Hrvate smatrali su za osnivače ove države, ali stvarni je cilj bio ove "pokatoličene" Srbe u dužem periodu asimilirati ili oslabiti, i tako ih staviti pod svoju kontrolu. Planovi za bosanske muslimane su bili mnogo neprijateljskiji. Njihovo postojanje nisu priznali, a nisu ih priznali ni kao naciju. Za njih su muslimani bili "islamizirani Srbi". Ali, ova situacija nije ličila "katoliziranim Srbima", jer biti islamiziran bila je mnogo veća krivica nego biti katoliziran. Islam je podsjećao Srbe na Osmansku imperiju koja im je bila najveći neprijatelj i Srbi su bosanske muslimane vidjeli kao nastavak Osmanske imperije. Zbog toga je Beograd u vezi sa rješavanjem "muslimanskog pitanja" bio za rješenje putem zločina. Međutim, takvo radikalno rješenje nije nikad predviđano za Hrvate i Slovence. U takvoj sredini bos.muslimanima nije ništa drugo preostalo nego da nečujno brane svoju vjeru i identitet. U februaru 1919. osnovana je JMO, koja je sa vještim liderom Mehmedom Spahom do 1940. uradila sve što je mogla uraditi u to vrijeme.

Ali, nevjeme se pripremalo, i to u poznatom virus-centru. Masonstvo je bila jedna od najuticajnijih snaga u Kraljevini SHS, kao što je bio identičan slučaj u prethodnim godinama sa srpskim nacionalizmom. Godine 1919. je u novoosnovanoj državi u Beogradu u ime kralja osnovana "Velika loža Srba, Hrvata i Slovenaca". Ova beogradska loža bila je nastavak loža od Petra Ička i Vuka Karadžića. Povezanost ovih loža se, kao što smo naveli, mogla čitati sa zidova. Na zidu lože bila je slika Petra Petrovića Njegoša, autora stihova: "...lomite munare i džamije"⁶⁷

Ova loža je 1926. izdala manju knjigu sa masonskim principima i odlukama i u toj knjizi se vidi da su masoni osjećali uznemirenost zbog bosanskih muslimana. Knjiga je bila sa naslovom "Maconnique De Belgrade:Compte Rendu Officiel", govorila je o masonstvu i uvjetima u kraljevini i pokazivala je posebno interesovanje za bosanske muslimane.

Potrebno je da se vide nepovoljni uvjeti za masonske ciljeve... Jedan od najvažnijih nepovoljnih uvjeta jesu bosanski muslimani. Davanje nezavisnosti i autonomije ovom narodu sa stanovišta masonskih ideala je nešto što se treba izbjegavati i beogradska loža treba nastojati da se to ne desi. Da ne bi došlo do nečega sličnog ovome, potrebno je da se pokaže veliki trud.⁶⁸

Spominjanje beogradske lože, "generalštaba srpskog nacionalizma", u ovim redovima je mnogo važno, jer masonstvo je međunarodna sila i ova odluka srpskih masona bit će podržana od "Zapadne braće."

Drugi svjetski rat se približavao.

Historijsko prokletstvo nad bosanskim muslimanima moglo je da izvrši prvi veliki pokolj.

KRVAVO NASLIJEĐE DRUGOG SVJETSKOG RATA

Ko se ne osveti, taj se ne posveti - tradicionalna je četnička parola.

Period od 20 godina između dva svjetska rata nije bio period mira nego "čekanja rata". Poredak koji je nastao na kraju Prvog svjetskog rata bio je krajnje neuravnotežen i bio je podesan za uništenje. Sankcije koje su bile provodene prema Njemačkoj bit će glavni razlog ponovnog odvođenja ove zemlje u osjećaj rata i radikalizacije.

Ova atmosfera osjećala se u većem dijelu Evrope pa tako i na jugoslavenskim prostorima. Gledano izvana, izgledalo je da su se prvi put

Jugoslavenska karta 1941. poslije njemačko-hrvatske okupacije, proširena Hrvatska i NDH, ustvari, Hitlerova i Mussolinijeva marioneta. Neki dijelovi zemlje su poklonjeni susjednim zemljama, ostatak je podijeljen linijom sjever Njemačkoj, a jug Italiji

južnoslavenski narodi složili u jednu zajedničku državu. U stvarnosti, to je bila "velika Srbija". Drugi južnoslavenski narodi, a pogotovo Hrvati, nisu željeli prihvatiti tu hegemoniju.

Hrvati nisu bili bez razloga nezadovoljni. Poslije rata stvorena Kraljevina SHS bila je, ustvari, "srpska kraljevina". Država je imala konstituisanu upravu kojom je upravljao kralj Aleksandar. Pored toga, u vojsci i birokratiji Srbi su imali ogromnu većinu. Isto važi i za Vladu. Da bi premazali oči, uvijek je bilo nekoliko ministara Hrvata i Slovenaca, ali u vojsci, Ministarstvu pravde, policiji, vanjskim poslovima uvijek su bili Srbi. Prema jugoslavenskom historičaru Joži Tomaševiću, nesrpsko stanovništvo je ubrzo poslije odlaska Austro-Ugarske shvatilo da je ušlo pod srpsku upravu. Srpski režim je u Parlamentu imao autoritet. Godine 1929. poslanik "Radikalne srpske partije" Puniša Račić iz pištolja je pogodio pet poslanika "Hrvatske seljačke stranke". Isti Puniša Račić je poslije nekoliko godina postao lider četničkog udruženja, koja su nicala kao gljive. Četnici su radikalni desničarski pokret poput nacista u Njemačkoj. Bila je to zajednica formirana u fanatičnim idejama srpskog nacionalizma, antikomunistička, privržena monarhiji i šovinistička. Korijen ove riječi je interesantan. Riječ "četnik" dolazi od riječi "čete", a to su bile grupe srpskih ustanika koje su se borile protiv Osmanlija. Četnički su komandanti bili vojvode. Četnici su u Drugom svjetskom ratu privukli pažnju i van Jugoslavije, o tome ćemo poslije.

Šestog januara 1929. kralj Aleksandar raspustio je Skupštinu i ukinuo Ustav. Sve partije je zatvorio i proglasio je monarhiju. Komandanta kraljevskih snaga, generala Petra Živkovića imenovao je za premijera. Ime monarhije je promijenio u "Jugoslavija" i tako je i ime očistio od Hrvata i Slovenaca. Godine 1931. je napravio novi ustav koji je dopuštao formiranje partija, ali je taj novi ustav povećao ovlasti kralja Aleksandra, tako da je stvorena diktatura. Nesrpski elementi u upravi države nisu imali nikakva prava.

Jedan od najvažnijih nesrpskih elemenata, Hrvati, izrazili su veliko negodovanje i smatrali su da se to pretvorilo u srpsku kraljevinu. Te reakcije je demokratskim putem izložio lider "Hrvatske seljačke stranke" Vlatko Maček. Reakcije u mnogo radikalnijem obliku izložio je Ante Pavelić, hrvatski nacionalist, koji je osnivač ustaške organizacije. Ustaše su bili pretjerani nacionalisti, antikomunisti i šoviniisti. Drukčije rečeno, hrvatska verzija četnika.

Devetog oktobra 1934. godine kralj Aleksandar, dok je bio u zvaničnoj posjeti Francuskoj u Marselju, bio je žrtva atentata. Atentator je bio član makedonske revolucionarne organizacije koja je bila pri makedonskim "komitama". Ali, organizatori atentata su bile ustaše (hrvatske

"ustaše" i makedonske "komite" imali su isti cilj, borbu protiv srpske hegemonije).

Poslije tog atentata povećala se zategnutost između Srba i Hrvata. Na prijestolje je došao Petar II, ali zbog njegove malodobnosti državom je upravljao trojni komitet u ime kralja, kojim je upravljao Alëksandrov amidžić princ Pavle. Pavle je u odnosu na Aleksandra provodio mekšu politiku, ali dominacija Srba nije se smanjila. Neslaganja između Srba i Hrvata su se povećala. Ustaški lider Ante Pavelić donio je odluku da sklopi savez sa novim evropskim fašističkim snagama i zatražio je podršku od Hitlera i Mussolinija. Država je bila nestabilna i u Evropi su puhali vjetrovi novog i velikog rata. Ovi vjetrovi su nagovještavali pretvaranje zemlje u jezero krvi.

U svem tom haosu bosanski muslimani su bili bez zaštitnika i u toj bezizlaznoj situaciji tražili su puteve za odbranu identiteta i života. Nije bilo Osmanlija niti bilo koje druge muslimanske snage koja bi ih mogla braniti. Zbog toga, oni su u sukobu između Srba i Hrvata odabrali mjesto pored Hrvata, tražeći tako oslonac protiv Srba. Još 1924. svi bos. muslimani u Parlamentu bili su identifikovani kao Hrvati (Muslimani kao nacija nisu bili priznati).

Rat, okupacija i NDH

Nacistička Njemačka ili, kako su se sami zvali, III Rajh je 1939. godine operacijom "blitzkrieg" u kratkom vremenskom razdoblju okupirao važan dio Evrope. U ovoj situaciji moglo je da se nasluti da će se Hitler zainteresovati i za Jugoslaviju. Godine 1939., spajanjem Njemačke i Austrije (Anschluss), Jugoslavija će postati komšija Rajhu i napetost će se stalno osjećati. Hitlerova politika Drang Nach Osten (širenje prema istoku) pokazivala je da će zemlja u srcu Balkana uzeti mjesto u ovom novom poretku koji su pravili nacisti. Pored toga, Mussolini će okupirati Grčku. Jedan od najvažnijih opozicionara u državi Ante Pavelić oslanjao se na koaliciju Hitler-Mussolini. Jugoslavensko rukovodstvo je protiv ove opasnosti bilo prisiljeno da nešto uradi.

Nijemci su od početka rata vršili pritisak na jugoslavensko rukovodstvo, kako bi ga privukli na svoju stranu, pri čemu je vlada princa Pavla pružala osjetljiv otpor. Ali, priključenje Bugarske srpskom protivniku, njemačko-talijanskom savezu, u martu 1941., primoralo je Jugoslaviju da to isto učini. Sporazum o paktu između Jugoslavije i nacista potpisan je u Beču 25. marta 1941. godine. (Poznati srpski pisac Ivo Andrić tada je bio Rajhov jugoslavenski ambasador i bio je na potpisivanju pakta).

Ali, vlada koja je potpisala sporazum s nacistima, po povratku u

Karta zamišljene "velike Srbije" obuhvata cijelu BiH, Kosovo i Makedoniju. Veliki dio i Hrvatske bi bio pod srpskom vlašću. Osim toga, predviđa osvajanja nekih područja Madarske, Rumunije, Bugarske i Albanije. Četnički cilj je ovaj prostor "etnički očistiti" i stvoriti veliku Srbiju. (original ove karte nalazi se u beogradskom Vojno-historijskom institutu)

zemlju doživjela je vojni udar koji je bio potpomognut od naroda i srpskih političkih partija. Formirana je nova vlada. Smjena vlade koja je potpisala sporazum razljutila je Hitlera. Deset dana poslije udara započela je operacija blitzkrieg, ali ovaj put protiv Jugoslavije. Poslije njemačkog bombardovanja zemlja je bila okupirana od nacističke vojske, Bugara, Italijana, Madara. Rat je trajao samo 11 dana. Na kraju se jugoslavenska vojska predala njemačkim snagama.

Nacistička uprava je prije završetka ovog jedanaestodnevnog rata proglasila uspostavu NDH. Nezavisna Država Hrvatska nije bila nezavisna, već je to bila marioneta Njemačke i Italije. NDH je zauzimala veliki dio Hrvatske i cijelu BiH. Tačno po sredini, sa iscrtanom jednom linijom, južni

dio je pripao Italiji a sjeverni Nijemcima. Prema preporuci Mossolinija, nacisti su za lidera ove zemlje izabrali Antu Pavelića. Lider ustaške organizacije, koja je imala 12.000 militanata, sada je bio predsjednik velike države. Nacisti su ga proglasili " poglavnikom", odnosno firerom. Živeći 22 godine pod srpskom hegemonijom, osnivanje "Nezavisne Države Hrvatske" veliki dio hrvatskog naroda dočekao je s radošću.

NDH je bila nacionalistička i Mussolinijeva marioneta - ideologija i primjena bile su iste. Aprila 1941. štampan je prvi zakon protiv Jevreja. Dvanaest dana poslije objavljena su tri državna temelja: državljanstvo, nacionalni identitet, "arijevska krv i odbrana časti hrvatskog naroda". Njemačke jedinice smještene sa jedinicama NDH prešle su u primjenu antisemitskih akcija. Opljačkane su bosanske sinagoge, izvršeni su napadi na jevrejska radna mjesta. Jedan dio Jevreja upućen je u sabirne centre.

Prema ustaškoj ideologiji, antisemitizam je bio na drugom mjestu, a na prvom je bilo srpsko neprijateljstvo. Ustaške vlasti NDH nastojale su stišati napade na Srbe koje su priređivali oni koji su osjetili srpsku hegemoniju. U NDH od 6,3 miliona stanovnika 1,9 miliona bili su Srbi, koji su bili problem i vlasti su nastojale pronaći "rješenje". S tim ciljem ustaše su priređivale nove napade na Srbe u Hrvatskoj i BiH. Veliki dio Srba upućen je u poznati koncentracioni logor Jasenovac.

Tu brutalnost ustaša bosanski muslimani nisu nikada mogli prihvatiti. Tačno je da su pojedini Bosanci u jedinicama "handžar-divizija", koje su bile u sklopu SS u Jugoslaviji, a koje su formirali nacisti, ostvarili nekoliko napada protiv Srba, ali većina muslimanskog naroda, i što je najvažnije, vode muslimanskog naroda, i pored velikih neprijateljstava Srba prema njima nisu se nikad zanimali u takav jedan fanatizam. Naprotiv, ustaška brutalnost prema Srbima bila je uzrok komplikovanja odnosa između NDH i muslimana. U ljeto i jesen 1941. godine vode muslimanskog naroda u Sarajevu, Prijedoru, Mostaru, Banjoj Luci, Bijeljini i Tuzli objavili su pisane proteste protiv mjera NDH. U mostarskom protestu protestuje se protiv napada na građane srpske nacionalnosti, silovanja i nasilnog mijenjanja vjere. Banjalučki muslimani su protiv otimačine srpskih dobara. U oktobru su u Sarajevu Uzeir-aga Hadžihasanović i druge muslimanske vode sačinili jedan protestni izvještaj u kome se osuđuje ustaški teror nad srpskim civilima i traži da se osigura sva vjerska i imovinska sigurnost.³

I pored svega, ovaj časni i poštenu muslimanski stav nije promijenio mišljenje Srba. Srbi su bos.muslimane i dalje vidjeli kao nastavak Osmanlija i uvijek su ih gledali kao dušmane. Pokazujući reakcije protiv nasilja koje je provodila NDH, mržnja protiv bos.muslimana se sjedinila u

podsvijestima. Većina Srba bos.muslimane u NDH je vidjela kao ustaše. Zbog svega sada je NDH uzela bos.muslimane za cilj, vraćajući milo za drago.

U junu 1941. na području Nevesinja nekoliko srpskih sela je proglasilo "oslobodeno područje". NDH je za osvetu pored Srba uzela i bos.muslimane. Mučenjem će ubiti 600 bos.muslimana u Bileći a 500 u Višegradu. Prema pisanju jednog izvještača, sredinom augusta sva muslimanska sela u okolini Mostara opljačkana su od srpskih ustanika, a jedan dio iznemoglih je poubijan.⁴

Ovi napadi srpskih ustanika, nazvani "osvetnički napadi", bili su mali početak. Četnici će početi vršiti svjesne i sistemske zločine nad muslimanima.

Nastanak četnika i projekt "Homogena Srbija"

Za vrijeme okupacije Srbije od njemačke vojske, srpski kralj Petar II sklonio se u Englesku. Jedno vrijeme je bio u mjestu Kudus, gdje je oformio "vladu u izbjeglištvu". Kralj i vlada će borbu nastaviti izvana uz pomoć Engleske do kraja Rata.

Kraljev predstavnik na jugoslavenskim prostorima bio je oficir Draža Mihajlović koji je u staroj jugoslavenskoj armiji po činu bio pukovnik. Po početku Njemačke okupacije Mihajlović je bio u Bosni, i odatle će zajedno sa svojim pristalicama napredovati prema istoku i smjestiti se u zapadno-centralno područje Srbije, tačnije Ravnu goru. U maju 1941. osnovao je aktivnu gerilsku grupu i proglasio početak otpora Njemačkoj okupaciji. Grupa se zvala četnici.

Stav četnika bio je borba protiv okupacije, ali stvarni ciljevi bili su mnogo drukčiji. Mihajlović je po preporuci vlade u izbjeglištvu izbjegavao sukobe, odnosno nije ulazio u stvarne sukobe sa Nijemcima. Na kraju ljeta 1941. razjasnila se četnička strategija, ustvari, on neće stvarno ratovati sa Nijemcima, nego će, da bi ojačao organizaciju, tražiti podršku od naroda. Vlada u izbjeglištvu i Mihajlović računali su da će rat dobiti saveznici i da će Nijemci napustiti zemlju. Tim povodom, dok ne bude siguran u poraz Nijemaca, neće započinjati otvoreni sukob i čekat će pobjedu saveznika.

Ovaj period četnici će iskoristiti za "uređenje unutrašnjosti kuće". Kako god bude, okupatori će ići i stvorit će se nova Jugoslavija. Cilj im je bio da ova Jugoslavija u odnosu na staru bude jača "Srboslavija", odnosno da bude prava "velika Srbija". Za vrijeme okupacije "period čekanja" iskoristit će za ostvarivanje tog cilja.

S tim u vezi, prvo treba uništiti prepreke u Jugoslaviji za ostvarenje "velike Srbije". Jedna od tih prepreka bili su partizani koje je organi-

zovala Komunistička partija.

Partizani su nastali u istom periodu kad i četnici. Jugoslavenska komunistička partija je prije rata bila zabranjena, bila je u ilegali. Godine 1940. su u Jugoslaviji imali 6.000 članova. Jedan od lidera bio je Josip Broz Tito, vatreni staljinovac i u vrijeme prije Drugog svjetskog rata jedan period proveo je u Moskvi, gdje je u Kominterni pokazao svoju veličinu. Poslije njemačke okupacije donosi odluku o formiranju gerilskog pokreta. Jezgro ove organizacije osnovano je u junu 1941. i imali su cilj, za razliku od četnika, stvarnu borbu protiv okupatora. Do određene tačke mogli su se sporazumjeti sa četnicima. Ali, nesuglasice su nastale u planovima poslije rata. Partizani imaju cilj poslije okupacije stvoriti komunističku državu. Zbog toga su srpski nacionalisti, vatreni protivnici komunista, u partizanima vidjeli veliku opasnost. (Povodom toga na jugoslavenskim prostorima u nekoliko posljednjih sedmica Rata odvijat će se sukob velikih razmjera između četnika i partizana.)

Nisu samo partizani bili prepreka za ostvarenje četničkog cilja "velike Srbije". Jer za projekt "velike Srbije" nije bilo samo potrebno ideološko već i "etničko uređenje". Šta se podrazumijeva pod pojmom "etničko uređenje", objašnjeno je u projektu "Homogena Srbija", koji je pripremljen u junu 1941. a čiji su autori četnički ideolozi. (SLiKA) Autori ovog pokreta i osnivači četničkog projekta jesu dvojica srpskih intelektualaca: Dragiša Vasić i Stevan Moljević.

Kakvu su Srbiju ta dva ideologa željela stvoriti poslije Rata?

Odgovor je jednostavan. Pripojiti Bosnu Srbiji, neke djelove Dalmacije, Crne Gore, Hrvatske, Slavonije pa čak i neke dijelove Albanije, i tako osnovati "veliku Srbiju". U projektu ovako stoji:

Temeljna je dužnost Srba spojiti sve prostore gdje Srbi žive i osnovati "Homogenu Srbiju".

Šta znači riječ "homogen"?

Stevan Moljević je u pismu Vasiću u februaru 1942., objašnjavajući riječ homogen, ponovo naglasio da treba zauzeti navedena područja i nastavlja: "Poslije toga, sva osvojena područja treba očistiti od nesrpskih elemenata. Strance poslati u mjesta koja im pripadaju. Hrvate u Hrvatsku, a muslimane u Tursku ili Albaniju"⁷.

Ukratko, Moljević je formulisao četničku ideologiju koja će biti primijenjena i 1990-tih godina. Sva područja na kojima žive Srbi treba homogenisati, odnosno "etnički očistiti".

Uticaj Moljevića u organizaciji povećao se, i on je 1943. došao na mjesto četničkog političkog lidera. Formulisani program etničkog čišćenja bio je usvojen od vojnog lidera Draže Mihajlovića. Mihajlović je govorio: "Gdje god ima srpski grob, tamo je i srpska zemlja"⁸ Prema ovoj logici,

"srpska zemlja" je zauzimala gotovo čitavu Jugoslaviju. Mihajlović je u jednoj pismenoj naredbi lokalnim četničkim komandantima Đordu Lošiću i Pavlu Đurišiću napisao i slijedeće:

"Ciljevi naše borbe:

- 1.) Na čelu sa Njegovim visočanstvom Petrom II čitavom narodu osigurati slobodu;
- 2.) Stvoriti "veliku Jugoslaviju" i u ovu Jugoslaviju zajedno sa današnjom Srbijom (uključujući Makedoniju) uključiti Crnu Goru, BiH, Srem, Banat i Bačku i etničkim čišćenjem stvoriti "veliku Srbiju";
- 3.) U Jugoslaviju uključiti slavenske prostore koje drže Njemačka i Italija te posebno srpsku zemlju u Bugarskoj i sjevernu Albaniju;
- 4.) Državne granice očistiti od nacionalnih manjina;
- 5.) Očistiti Sandžak od muslimana, BiH od muslimana i Hrvata, između Srbije i Crne Gore i između Srbije i Slovenije oformiti granice."

Kao što ste primijetili, Mihajlović uporno podsjeća na "etničko čišćenje" čiji su posebni cilj bos. muslimani. Povodom toga prof. Ekonomije na Državnom univerzitetu u San Franciscu, Jozo Tomašević, porijeklom Jugoslaven, napisao je knjigu o četničkom pokretu "The Chetniks: War and Revolution in Yugoslavia, 1941-1945 (Četnički rat i revolucija u Jugoslaviji 1941-1945), koja je priznata kao najbolje djelo o četnicima i gdje on navodi da je "antimuslimanstvo" bilo jedan od najvažnijih oslonaca četničke ideologije.10

Ovo je četnička ideologija. U rukama imaju oružje i država je u neredu. Rezultat je, kao što možete pretpostaviti, pokolj.

"Etničko čišćenje"

Najveće žrtve četničkog programa "etničko čišćenje" bili su bosanski muslimani. Zašto je to tako bilo, postoji nekoliko razloga.

Prvo, za uspostavu "Homogene Srbije" jedan od najvažnijih "nesrpskih elemenata", kao što izjavljuje i Mihajlović u svom izvještaju, jesu bosanski muslimani. Veliki dio Hrvata je živio na području Hrvatske, do kojeg četnici nisu došli. Dok BiH, koliko god bila u NDH i pod njemačko-italijanskom okupacijom, imala je praznina u vlasti i četnici su mogli prirediti operacije, naročito u istočnoj Bosni. Bosanska muslimanska sela bila su bez odbrane pred četničkim napadima i zbog toga su bila lahka meta "etničkog čišćenja".

Osim "homogenizacije" postoji još jedan razlog zbog kojeg su četnici napadali muslimane. Jedan od njih je pokolj srpskih civila koji su izvršile ustaše na početku rata. Četnici su se željeli osvetiti i muslimanima za taj pokolj, ali u stvarnosti, muslimani nisu imali veze sa tim pokoljem.

Osim što je bio poneki musliman u ustašama, većina naroda i vode, kao što smo prethodno rekli, bili su protiv pokolja. Četnici nise željeli vidjeti te činjenice. Oni su željeli "ustaše" ubijati i svi muslimani koji su izlazili pred njih bili su označeni kao ustaše.

Treći razlog je usadenost neprijateljstva protiv islama i Osmanlija u srpskoj kulturi. Raspireni srpski nacionalizam 19. stoljeća, sa mržnjom u stihovima Petra Petrovića Njegoša, bio je pun mržnje prema islamu i važan dio četničko-ideološke psihologije.

Povodom svega navedenog, četnici su naročito 1942.-1943. godine sproveli sistematski masakr nad bosanskim muslimanima. Ostvarena tiranija bila je krvava kao i 90-tih godina.

Jozo Tomašević u knjizi "The Chetniks" detaljno je opisao zločine. Prvenstveno, četnici su imali dva velika neprijatelja. Jedan su partizani a drugi su bosanski muslimani. Specijalist za četnike je, koristeći se srpskim, njemačkim, hrvatskim i muslimanskim izvorima, detaljno opisao operaciju "etničkog čišćenja" koja je bila provođena protiv "velikog neprijatelja" muslimana. Prema tome, "četnički tradicionalni neprijatelj" - bosansko-hercegovački i sandžački muslimani - bili su podvrgnuti čestim četničkim napadima od 1943. godine. Prije toga, u 1941. i 1942. svi gradovi u južnoj Bosni bili su napadnuti od četnika i sve stanovništvo, osim onog što je izbjeglo, bilo je izmasakrirano. Grad Foča je mjesto najvećeg pokolja. U januaru i februaru zabilježen je porast četničkih napada na Sandžak i južnu Bosnu. Usmjereni "pokreti čišćenja" u tom razdoblju su detaljno opisani i u četničkim dokumentima.

Prema izvještaju jednog od četničkih komandanata, oficira Đurišića, samo u januaru 1943. zapaljena su 33 muslimanska sela, 400 muslimanskih boraca (to su bili pripadnici muslimanskih odbrambenih jedinica od četnika) i više od hiljadu žena i djece su ubili četnici. U izvještaju stoji da je većina ubistava izvršena nožem, presijecanjem grla. Broj ubijenih u februaru je mnogo veći. Prema Đurišićevom izvještaju, 13. februara pobijeno je 1.200 muslimanskih boraca i 8.000 civila (žena, djece, staraca). Osim toga, sva imovina iz muslimanskih sela u koja su četnici ušli, pokradena je. Četnici su govorili da je to odgovor na napad, ali, kao što je Tomašević napisao, to je laž. Četnici su s ciljem "etničkog čišćenja" sproveli ovaj napad ne praveći razliku između žena i djece.11

Bošnjački historičar Mustafa Imamović je u svom radu "A Survey of the History of Genocid Against the Muslims in the Yugoslav lands" (Studija o genocidu nad muslimanima jugoslavenskih prostora) napisao da je broj ubijenih muslimana na jugoslavenskim prostorima bio blizu 100.000 hiljada i ova ubistva nisu bila od bombi i sl., već su bila pojedinačna (četnici su ubijali jedno po jedno). Broj ubijenih bos. muslimana

bio je 8% od ukupnog broja muslimana i taj broj žrtava bio je veći od ukupnog broja nastradalih svih drugih jugoslavenskih naroda u Drugom svjetskom ratu. Posebno mjesto zauzima sistematsko silovanje žena koje su sproveli četnici.¹²

Napadi četnika na bos.muslimane trajali su do posljednjih dana Rata. U 1944. godini četničke su snage počele gubiti. Titovi su partizani jačali, a zbog pružanja otpora Nijemcima počeli su ih podržavati i saveznici i lokalno stanovništvo. Na kraju su partizani dobili, Mihajlović je uhvaćen i pogubljen, četnički pokret ušao je u historiju, osnovana je Jugoslavija.

Sve te informacije o četnicima su "na vodi". Međutim, to ima i historijsko nepoznato lice. Četnici nisu samo u vlastitim snagama ratovali i ubijali nego su imali podršku izvana (inozemstva). Podrška im je, prvenstveno, dolazila iz Engleske, kasnije Amerike, saradivali su sa Nijemcima, Italijanima pa čak i sa NDH.

Historiji nepoznato lice leži iza ovih "međunarodnih veza".

Prije svega, može se kazati: Podrška od Amerike i Engleske imala je stratešku logiku. U anglosaksonsko - četničkom prijateljstvu bila je organizacija koja je bila "katalizator". Tu organizaciju opisali smo i u prethodnim poglavljima, otkrili smo da je igrala važnu ulogu u širenju srpskog nacionalizma i povezivanju srpskog nacionalizma sa vanjskim silama. Ta tajna organizacija je u Srbiji kao i u drugim djelovima svijeta potpaljivala radikalne nacionalističke ideje. Organizirala ih je i osiguravala im vanjsku podršku.

Isto je važno i za četnike. Konstrukcija i poduhvati organizacije koja je predstavljala srpski šovinizam, u velikoj mjeri bila je "masonska".

Četnici i masoni

Stručnjak za Jugoslaviju, engleski historičar Noel Malcolm, govoreći o četničkom lideru Mihajloviću, rekao je da je Mihajlović "Anglophile" (koji voli Engleze)¹³. Oficireva bliskost prema engleskoj kulturi potjecala je od veza sa masonstvom. Četnički lider bio je visokorangirani mason. Za Mihajlovića je francuski mason Daniel Ligou "masonskim rječnikom" rekao:

"Draža Mihajlović (1893-1946) je mason, lider srpske gerile." Italijanski masonski časopis Hiram piše da je Draža Mihajlović bio mason. Taj časopis, kao organ italijanske "Velike lože", napisao je ovo u članku Biradera Salvadora Loija, u broju 5, septembra 1980. godine.¹⁴

Ovaj četnički lider, izdajući naredbu za ubijanje 100.000 muslimana, bio je odgovarajući mason jer je masonska organizacija imala anti-

islamski karakter. Daniel Ligou na dugom mjestu u knjizi ima vrlo važnu informaciju, on piše: "Poslije ulasaka u rat Jugoslavije, domaći masoni su bili pod rukovodstvom Draže Mihajlovića.¹⁵ Pod Mihajlovićevim rukovodstvom su četnici a i u "masonskom rječniku" stoji da su četnici bili masoni.

Sve je to stvarnost. O istoj temi piše srpski mason Zoran Nenezić u knjizi "Masoni u Jugoslaviji 1864-1980." i kaže da su pored Mihajlovića i drugi četnički lideri bili masoni:

*"Draža Mihajlović, organizujući srpski otpor u II svjetskom ratu, posebnu pažnju privlači velikom broju masona koji su bili oko njega. Među njima su i ideolozi četnika Dragiša Vasić i Stevan Moljević... 1944. godine za mjesto generalnog sekretara četničkog nacionalnog komiteta izabran je mason Đura Đurović."*¹⁶

Zoran Nenezić posebno ističe četničke ideologe: Dragišu Vasića i Stevana Moljevića. Vasić i Moljević i jesu važni, jer su razradili ideje etničkog čišćenja muslimana. To isto tvrdi i Mustafa Imamović i bilježi da su ta dvojica razvila četničku ideologiju etničkog čišćenja. Oni su, također, autori projekta "homogena Srbija", tj. "čišćenje zemlje od nerspskih elemenata". Moljević i Vasić su mislili da muslimane treba uništiti ili protjerati. Prema pisanju Imamovića, zapovijed za krvoproliće nad muslimanima, koju je izdao Draža Mihajlović, oslanja se na planove koje su razvili Moljević i Vasić.

I ova dva četnička ideologa, prema pisanju Nenezića, bili su članovi "beogradske lože".¹⁷ Ulogu "beogradske lože" u širenju srpskog nacionalizma istražili smo u prethodnom dijelu. "Beogradska loža" je imala veliku ulogu u odgajanju srpskih nacionalista, počev od Petra Ičkog, mozga Prvog srpskog ustanka, pa do Vuka Karadžića kao jednog od važnih osnivača srpskog nacionalizma. "Beogradska loža" je svojom odlukom iz 1926. o "sumnjivom" identitetu bosanskih muslimana iznijela svoju misiju na vidjelo. Sada se razumije da je loža na čijim su zidovima bile slike pjesnika Petra Petrovića Njegoša, koji je u svojim pjesmama potpaljivao zločin i genocid, bila mjesto okupljanja četničkih ideologa.

Zoran Nenezić izjavljuje da su pored Moljevića i Vasića većina političko rukovodećeg kadra četnika bili masoni. Vojni dio četnika: vojvode, oficiri nižeg ranga ili komandanti četa, znači većina njih, što je i prirodno, nisu imali vezu sa masonstvom. U političkom rukovodstvu četnika masona bilo je mnogo poznatih srpskih intelektualaca i političara između dva svjetska rata: Ljubiša Trifunović, Vasa Jovanović, Mihajlo Kujundžić, Vladimir Belajčić, Aleksandar Popović, Đura Vilivić, Živko Topalović, Adam Pribičević, Ivan Kovač i drugi. Ova su imena pored Dragiša Vasića i Stevana Moljevića bila važna u donošenju četničkih poli-

tičkih odluka i bili su u glavnom četničkom štabu koji se zvao "Centralni nacionalni komitet" a koji je osnovan je u augustu 1941. godine.¹⁸

Prema Zoranu Neneziću, političko krilo četničke organizacije bilo je sastavljeno od masona. U samom vrhu ove političke organizacije bio je Draža Mihajlović, koga je "izbjeglička vlada" postavila za "ministra odbrane" i dala mu čin "general". Pored Mihajlovića bio je izvršni odbor (Executive Council) koji se sastojao od tri člana i dvojica su bili Mihajlovićeva braća: Dragiša Vasić i Stevan Moljević. Pored toga bio je upravni komitet u svojstvu "centralnog nacionalnog komiteta" koji je, kao što smo i prethodno rekli, bio pun masona. Osim toga, bila su i dva organa kao djelimično nezavisna, koji su radili za četničke interese. Godine 1942., u proljeće, osnovan je "Srpski nacionalni komitet" a iste godine u novembru je osnovana "Jugoslavenska ravnogorska omladina" ili skraćeno "JURAO". 19 I ove su dvije organizacije bile pod upravom masona. Na čelu "Srpskog nacionalnog komiteta" i u upravi "JURAO" bio je "vojvoda" Ilija Birčanin Trifunović - i on je, kao i druga braća, bio mason. 20 Odgovoran za četničku propagandu bio je Đuro Đurović, i on je bio mason.²¹

Sve nam to pokazuje da je četnički pokret bio masonski pokret. Kao i u drugim zemljama pod plaštom antikomunista, radikalnih nacionalista te drugih organizacija Zapada, i četnički pokret razvijao se pod okriljem masonstva.

Ako uporedimo ovaj masonski karakter četničke organizacije sa nekim drugim informacijama, dobijamo mnogo zanimljiviju sliku. Te informacije govore o nama malo poznatim četničko - jevrejskim odnosima.

Masonstvo i judaizam je u bliskim vezama sa Jevrejima. Ovo je poznata, a u najmanju ruku mnogo puta izrečena stvarnost. Naravno, masonski i jevrejski krugovi ovo neće da priznaju, ali prilikom jednog obimnog istraživanja pokazalo se da su se oba krila sporazumjela u ostvarivanju svojih historijskih ciljeva i da su im ideologije slične. Njihov najveći zajednički cilj bio je boriti se protiv vjerske uprave i izgraditi sekularnu upravu. Kroz historiju se pokazalo da su Jevreji i masoni tajnim sporazumima utjecali na mnoga socijalna i politička zbivanja. U nekim našim prethodnim radovima to smo iznijeli.

Uz ovu temeljnu pretpostavku u istraživanju Jugoslavije ponovo se susrećemo sa sličnom situacijom. Masonstvo kao tradicionalni zaštitnik četnika uvijek je bilo u istim redovima sa Jevrejima.

Srbi i Jevreji

Prije nego što istražimo četničku "povezanost s Jevrejima" potrebno se dotaći neki interesantnih bliskosti i sličnosti između Srba i Jevreja.

U prethodnom poglavlju, govoreći o osobinama srpskog nacionalizma, rekli smo da u temeljima srpske kulture postoje dva kompleksa: kompleks odabranosti i ugroženosti. Prema tome, Srbi sebe smatraju "od Bogom odabranim narodom". Vojne i političke poraze vrednuju kao "zavjere" nevjernika protiv njih. Jedan od najvažnijih poraza jeste poraz protiv Osmanlija u Kosovskoj bici, koji nije smanjio njihovu teoriju o "odabranosti", naprotiv, taj poraz je morao biti "izabran".

Pažljivo oko ovu tačku može odmah primijetiti, u prethodnom paragrafu social-psihološki sažetak je gotovo isti sa vjerom i kulturom Jevreja. Za sebe smatraju da su "odabrani", do osnivanja Izraela neprestane poraze objašnjavaju svojom "odabranošću".

Ti kompleksi su ova dva naroda zbližavali i kulturno i psihološki, i oni su među sobom osjećali povezanost. Prvo zbližavanje desilo se početkom 19. stoljeća. Prema "Enciklopediji judaika", Đorđe Petar Karadordević tokom Prvog srpskog ustanka ustanike je snabdijevao oružjem koje su plaćali beogradski bogati Jevreji. Ova jevrejska veza trajala je i poslije, tako da je predvodnik beogradske zajednice Jevreja Almoslino postao jedan od bliskih prijatelja Karadordevića. Srpski knez je u znak ovog prijateljstva sjeverozapadno od Beograda grad Zemun "dodijelio" Jevrejima i zemunska zajednica Jevreja bila je oslobođena posebnih poreza, te su tako stvorili jak trgovački centar. Predvodnik zemunske zajednice Jevreja u razdoblju od 1825. do 1843. bio je Haham Judah Hai Alkalaj, u historiji poznat kao jedan od najvećih sljedbenika "političkog cionizma", koji je osnovao Teodom Herzl. Herzlov djed Simon Loew Herzl bio je jedan od sljedbenika Alkalaja.

Karadordevićeva saradnja sa Jevrejima u ustanku i ova "zemunska veza" bili su početak saradnje Srba i Jevreja. U drugoj polovini 19. stoljeća dva su naroda počela ponovo pronalaziti zajedničke tačke. Podrška ustancima izvana, Srbima je donijela nezavisnost 1878., a u svemu tome Jevreji su imali veliki utjecaj. Želje za uspostavljanjem jevrejske države u Palestini i ovdašnji cionistički pokret protiv osmanlijske uprave uveliko su ojačale nakon srpskih ustanaka.

To je podvlačio i lider zemunske jevrejske zajednice Haham Judah Hai Alkalaj. Alkalaj se 50-tih godina prije Hertza u knjizi "Minhat Yedudah", postavljaajući temelje političkom cionizmu i govoreći o mogućnosti uspostave jevrejske države u Palestini, osvrnuo na srpske

ustanke. Čak su srpski ustanci bio inspiracija za pisanje "Enciklopedije judaike".²⁴

"Inspirativnu" vezu između srpskih ustanaka i cionizma potvrdio je američki kršćanski cionist Wiliam Eugene Blackstone. Američki protestant Blackstone je u knjizi "Jesus is Coming" ("Dolazak Isusa"), koja je štampana 1878., rekao da je Palestina jevrejska zemlja i, upotrebljavajući kršćansku teologiju, pružao je podršku Jevrejima. Knjiga je prodana u milion primjeraka i osigurat će psihološki uticaj kod zapadnog svijeta za podršku "cionizmu".

Blackstone, smatrajući da je Palestina jevrejska, ponudio je i političko rješenje. On Amerikance i uopće zapadni svijet pita: "Zašto Palestinu ne damo Jevrejima?" On podsjeća da je Srbija kao turska pokrajina Berlinskim sporazumom 1878. data Srbima i nastavlja: "Koliko Srbija pripada Srbima toliko Palestina Jevrejima, zar ne?...Jevrejska država, kao i Srbija, sporazumom sa turskom vladom, može se formirati na teritoriji Palestine."²⁵

Ova situacija pokazuje sličan strateški položaj Srba i Jevreja. Oba naroda smatraju da su im matične države pod osmanlijskom okupacijom. "Spas" je moguć samo uz dženazu Osmanlijama.

Kao veliki protivnici islama i posjednici zajedničkih psiholoških osobina ova dva društva (naroda) ostvarit će jake veze u vrijeme Drugog svjetskog rata.

Četnici i Jevreji

Na prethodnim stranicama govorili smo o NDH, koja je nastala poslije okupacije Jugoslavije od njemačkih i italijanskih trupa. Ustaški lider i marioneta Hitlera i Mussolinija Ante Pavelić u NDH je primjenjivao antisemitizam. NDH je Srbe i Jevreje vidjela kao svoje neprijatelje.

U tom slučaju, Srbi i Jevreji su vezani u jedan red. Socijalno-psihološka bliskost između Srba i Jevreja u godinama Drugog svjetskog rata pretvorit će se u konkretan savez. Tako su se Srbi i Jevreji našli u istoj situaciji pred hrvatskim antisemitističkim nacionalizmom.

O toj temi interesantnih podataka ima i u knjizi srpskog pisca Radoja Vukčevića "General Mihajlovic: First Guerilla Leader in W.W. II (General Mihajlović: Prvi lider gerile u II svjetskom ratu). Knjiga je izdata pod pokroviteljstvom "Srpskog historijskog i kulturnog udruženja Njegoš" u Chicagu. U knjizi se govori o izrazito velikoj povezanosti između Srba i Jevreja, a puna je i pohvala o Mihajloviću. Prema ovom izvoru, u Mihajlovićevim četničkim jedinicama, naročito u komandnom kadru, bio je velik broj Jevreja. Pisac ovu vezu opisuje kao "tradicionalnu soli-

darnost" između Srba i Jevreja. Prema istom izvoru, Jevreji su i prije rata u srpskoj vojsci imali visoke činove. Tako je "Srbija prije Prvog svjetskog rata, odnosno Jugoslavija prije Drugog svjetskog rata, pored SAD-a i Izraela, bila najsigurnija zemlja za Jevreje". Za vrijeme Drugog svjetskog rata Jevreji na području Srbije bili su pod zaštitom Mihajlovićevih trupa.²⁶

Četničko-jevrejskih veza dotiče se i "Jevrejska enciklopedija": "The Universal Jewish Encyclopedia". Enciklopedija, također, potvrđuje da je u četnicima bilo Jevreja te ističe da je postojala "jevrejska brigada" sastavljena isključivo od Jevreja.²⁷

Prema drugom izvoru, tokom rata, povlačeći se od nacističkih pritisa, oko 5.000 Jevreja priključilo se četnicima. Jedan dio je zajedno sa četnicima ratovao a jedan dio je prebačen u sigurnija područja, naročito poslije pada Mussolinijevog režima i prelaska Italije pod kontrolu saveznika. Osim toga, u četničkim redovima bila je grupa oficira i vojnika koja je bila u sastavu američke avijacije. Oko 500 američkih avijatičara, čiji su avioni oboreni ili su se padobranima spustili na tlo Jugoslavije, bili su u četnicima, a neki od njih su do kraja rata bili u četničkoj komandi, koja je bila smještena na Ravnoj gori. Bili su zajedno sa Dražom Mihajlovićem. Interesantno je da su mnogi od tih oficira bili Jevreji. Jedan od najpoznatijih je oficir Richard Felman.²⁸ Felman se lično uključio u "etničko čišćenje". Učestvovao je u vojnim operacijama. On će to kasnije objasniti u knjizi "Mihajlović i ja" (Mihajlovic and me). On, naime, objašnjava kako je s četničkim liderom ratovao protiv "nacista, ustaša i islamskih fundamentalista".²⁹

Richard Felman prijateljstvo s četnicima kruniše interesantnom posjetom nekoliko desetaka godina poslije. On je zajedno sa jednom grupom američkih oficira koji su se u Drugom svjetskom ratu borili sa četnicima, 5. juna 1995. godine priredio posjetu staroj četničkoj komandi na Ravnoj gori u počast Mihajloviću i tom prilikom susreo se sa "neočetnicima".³⁰ Tu su bili nasljednici Mihajlovića, četnici Vojislava Šešelja i Arkanovi "Tigrovi", te grupa sa druge strane Atlantika, koju je predvodio Felman. Ovaj skup imao je simbolično značenje da savez koji je počeo prije četrdeset godina i danas traje. Bila je mala razlika, ovaj put nije bilo nacista i ustaša, bili su samo - "islamski fundamentalisti", koji su bili cilj četnika i njihovih američkih (jevrejskih) prijatelja.

U nastavku knjige taj savez ćemo detaljno istražiti. Stvarni cilj svih ovih historijskih podataka koje istražujemo jeste da se osigura podloga za razumijevanje ovog saveza. Za nas je važno da stvorimo "historijsko predanje" o tome da su Mihajlovićevi četnici bili članovi masonskih pokreta i da su bili u interesantnom savezu sa Jevrejima, jer će neočetnici 1990-tih godina krenuti Mihajlovićevim stopama i ponovo početi "etničko

čišćenje", a i oni će kao izlazeći posjednici ovog " historijskog predanja "naći podršku i među zapadnim " judeomasonskim "krugovima i od jevrejske države.

Zbog toga je važna veza Mihajlovićevih četnika sa zapadnim judeomasonima. Da bismo te veze detaljno istražili, neophodno je da istražimo rad jugoslavenske (srbijske) vlade u izbjeglištvu.

Vlada u izbjeglištvu i četnici

Rekli smo da su nacisti za vrijeme Drugog svjetskog rata Jugoslaviju okupirali za 11 dana. Tom okupacijom, srpski kralj Petar II Karadorđević zajedno sa jugoslavenskom vladom, koja je bila sastavljena od srpske većine, našao je rješenje u napuštanju zemlje. Utočište su našli kod Engleza i za vrijeme Rata uspostavljaju "izbjegličku vladu", te tako nastoje upravljati Jugoslavijom iz inozemstva. Predstavnici izbjegličke vlade na jugoslavenskim prostorima jesu Draža Mihajlović i njegovi četnici.

Ako su masonski identitet i uspostava veza sa Jevrejima Draže Mihajlovića prirodni, onda to isto dijele izbjeglička vlada i njihovi predstavnici u zapadnim glavnim gradovima.

Prvenstveno, interesantno je mjesto okupljanja izbjegličke vlade. Početkom okupacije Petar II i ostali članovi vlade prevezeni su engleskim brodom do Atine, tu su ostali jedno kratko vrijeme, a poslije toga odvedeni su u Kudus, odakle su duže vremena nastojali organizovati svoje aktivnosti.³¹ Tih godina Palestina je bila engleska kolonija i zbog toga je Kudus bio pod engleskom upravom. Ali, ni ta situacija ne otklanja mogućnost "jevrejske veze" jer će se 7-8 godina poslije uspostaviti jevrejska država, čiji su temelji bili odavno spremni u Kudus i Tel-Avivu. Palestinska "Jevrejska zajednica" (Yishuv) posjedovala je sve potrebno za jednu državu i pored nekih neprijatnih odnosa u vezi s jevrejskim izbjeglicama, cionisti i engleska uprava bili su u vrlo bliskim vezama. Ograničeni izvori u vezi s tom temom ne spominju nikakav kontakt između izbjegličke vlade i cionista, ali jedna izbjeglička vlada koja bježi od nacističke okupacije najmanje je imala osobinu "solidarnosti" sa cionistima, i uspostava kontakata krajnje je moguća.

Prema tome, izbjeglička vlada se prilično dobro "organizovala" u Kudus. Najupečatljiviji primjer tome je uspostava četničke radiostanice. Radiostanice su za gerilu u Drugom svjetskom ratu bile od životnog značaja. Putem tih stanica emitovana je propaganda protiv okupatora, emitovane su potrebne poruke za gerilce i mjesno stanovništvo. Spomenute radiostanice nisu formirane u zemljama pod okupacijom već u izbjeglištvu.

Svaka gerilska grupa imala je radiostanicu u državi koja joj je zaštitnik. Primjer za to jeste partizanski radio "Slobodna Jugoslavija", koji je bio u Sovjetskom Savezu. Odatle je emitiran program protiv fašističkog okupatora Jugoslavije, također je svaki dan objašnjavana herojska borba proletaerskih jedinica.

To što je radio Komunističke partije bio u staljinističkoj Rusiji sasvim je normalno. Četnički je, što je također normalno, bio u Kudusu. Radiostanica je nosila ime "Karadorde" i počela je emitovanje 27. novembra 1942. te je do kraja rata emitovala četničku propagandu. Svaki dan su pohvaljivani Mihajlovićevi "heroji" za pruženi otpor. Zajedno sa prestankom rata prestao je raditi Radio "Karadorde" a njegova arhiva se i danas nalazi u Kudusu.³²

Druga posebnost koja se mora uzeti u obzir jeste veza izbjegličke vlade i masonstva. Četnički liderski kadar je gotovo sav nosio identitet "loža" i stoga se moglo očekivati isto i u "izbjegličkoj vladi".

Za istraživanje ove teme potrebno je pogledati period u kome su se promijenile četiri izbjegličke vlade. Prvi period bio je za vrijeme prve vlade premijera Dušana T. Simovića i okupacije Jugoslavije od nacista, trajao je do 9. februara 1942. godine. Odmah poslije toga uspostavljena je druga vlada. Premijer je bio Slobodan Jovanović i bio je na vlasti do 10. augusta 1943. godine. Treća je vlada osnovana od dr. Božidara Purića i bila je na vlasti do 1. juna 1944.; osnivač četvrte vlade bio je dr. Ivan Subašić i ta vlada bila je na vlasti do marta 1945. godine.

Prema stručnjaku za četnike Jozi Tomaševiću, konstrukcija i redovi vlada za četnike su bili prosti i koncizni. Prema tome, odnos ovih četiriju vlada prema četnicima razlikovao se od vlade do vlade.

Prva vlada je, potpisujući pakt s nacistima, srušila vladu stare Jugoslavije i postala razlog nacističke okupacije. U toj antinacističkoj vladi pored srpskih nacionalista bilo je uticajnih jugoslavenskih liberala, Hrvata i Slovenaca. Prva vlada, i pored izraženog srpskog identiteta, četnički je pokret držala na distanci. Srpsko nacionalističko krilo u vladi je zbog toga osjećalo nezadovoljstvo. Prema Jozi Tomaševiću, najvažniji članovi tog krila jesu ministar vanjskih poslova Momčilo Ninčić i Slobodan Jovanović.³³

Pretjerani srpski nacionalizam i simpatije prema četnicima povećali su se u kabinetu, što je tu vladu dovelo do kraja. Mladog kralja uspjeli su nagovoriti da je Jovanovićev kabinet "pasivan" i da ne pruža potrebnu pomoć "hrabroj Mihajlovićevoj borbi", te su izdjevstvovali oduzimanje dužnosti vladi. I kao što je i bilo očekivano, druga vlada formirana je od srpskih nacionalista i grupe koja je podržavala četnike. Kralj Petar II ovlastio je Slobodana Jovanovića da oformi novi kabinet. Jovanovićev kabinet

je u potpunosti bio četnički kabinet. Još dvojica fanatičnih srpskih nacionalista bili su uključeni u vladu: Radovan Knežević i Milan Gavrilović. I što je najvažnije, lider četnika Draža Mihajlović dobio je čin generala i proglašen je glavnokomandujućim, te je doveden u vrh ministarstava vojske, opreme i avijacije. Prema Jozi Tomaševiću, od sve četiri vlade u izbjeglištvu ova je bila najviše bliska četnicima.³⁴

Još jedna zanimljivost vezana za ovu izbjegličku vladu - osim premijera Jovanovića i ministri, radikalni srpski nacionalisti: Momčilo Ninčić, Radoje Knežević i Milan Gavrilović bili su masoni. Bili su članovi različitih beogradskih loža.³⁵(U prethodnoj vladi ni premijer ni drugi "umjereni" članovi nisu bili masoni). Iz toga proizlazi da su drugu vladu predstavljali Mihajlovićevi i drugi četnički ideolozi koji su bili masoni.

Ovu vladu sa "masonskom" većinom naslijedile su dvije vlade u kojima se utjecaj četnika smanjivao. Treća je vlada otišla dotle da je podržavala Titove partizane koliko i četnike. Četvrta i posljednja vlada, vidjevši da će partizani dobiti rat, prestala je podržavati četnike i počela tražiti puteve pomirenja sa partizanima. I u trećoj i četvrtoj vladi, kao i u prvoj, ni premijer ni uticajni ministri nisu bili masoni.

Ukratko, od četiri vlade u izbjeglištvu najbliža četnicima bila je druga, a, također, to je vlada u kojoj je bilo najviše masona.

Čitav ovaj niz podataka govori nam da su četnici bili vrlo bliski masonima. Taj šovinistički nacionalistički pokret, kao i njemu slični u drugim dijelovima svijeta, razvijen je u masonskim ložama.

Još je jedna stvar važna kao i ova prethodna, a to je da se masonska solidarnost prostirala do druge strane Atlantika.

Vašingtonska veza

U prethodnom poglavlju navedeno je da su masonske lože bile važan posrednik, odnosno "katalizator" u uspostavi veza između srpskih nacionalista i zapadnih snaga. Od početka stoljeća beogradska nacionalističko-masonska organizacija uspostavlja "masonske" veze sa Engleskom i Francuskom, a pozadina tih odnosa prouzrokuje masonski derbi 1903. godine. Masonstvo je kao internacionalna organizacija radilo na uspostavi saveza između različitih političkih grupa ideološkim putem.

Četnički masonski identitet jeste jedan od novijih primjera internacionalne organizacije. Zoran Nenezić u knjizi "Masoni u Jugoslaviji 1864-1980." piše da je funkcija organizacije ubiti "katalizator" i da su četničko političko rukovodstvo predvodili masoni. Također, piše da veze sa SAD-om i Engleskom potječu iz masonskih prijateljstava. Jedan od tih primjera jeste odlazak četničkog kadra u Rim 10. augusta 1944., na razgovor sa

Amerikancima, a na taj sastanak idu američkim avionom. Delegacija je bila sastavljena od četiri masona: Vladimira Belajčića, Živka Topalovića, Adama Pribičevića i Ivana Kovača. Na tom sastanku uspostavljena je "bratska" veza sa Amerikancima kao i koristan dijalog.³⁶

Jozo Tomašević bilježi da su u četničkoj vezi sa Engleskom član Centralnog nacionalnog četničkog komiteta Živko Topalović i njegova lična prijateljstva s pojedinim članovima engleskog parlamenta imali veliki značaj za srpske nacionaliste. ³⁷ Jedan od najvažnijih engleskih parlamentaraca bio je Ernest Bevin. U tom vremenu Bevin je radio na uspostavi jevrejske države u Palestini, a pored toga bio je mason.³⁸

Za četničku vezu sa SAD-om bio je zadužen ambasador u SAD-u Konstantin Fotić, koga je imenovala izbjeglička vlada. Fotić je bio sposobni diplomat, a bio je i mason, te zahvaljujući tome, kod važnih osoba u Washingtonu stvorio je jednu vrstu "četničkog lobija". Posebna osobina za Fotića jeste da on politiku prema četnicima nije mijenjao, uprkos tome što ju je i vlada u izbjeglištvu promijenila. Iako je izbjeglička vlada u 1944. počela polahko da se približava partizanima, Fotić, kao njen zvanični predstavnik, na vlastitu inicijativu nagovarao je američko rukovodstvo da pomaže četnike. U tome je bio uspješan.

Pored Fotića, i njegov zamjenik je, također, podržavao četnike i bio je mason.⁴⁰ Ovaj masonski kadar uvezao je srpske nacionaliste koji žive u SAD-u i stvorio je grupu "Pansrbist" koja je izrazila vjernost kralju Petru II dok je bio u posjeti SAD-u. Osim kralju veliko poštovanje izraženo je "bratu" Draži Mihajloviću, koji je u to vrijeme predvodio etničko čišćenje u Jugoslaviji.

Masonski diplomatski kadar u Americi je u svom lobiranju imao zanimljive rezultate. Četnici su od nekih američkih "civilnih" krugova dobili podršku. Najupečatljiviji primjer te podrške je holivudska firma "Twentieth Century Fox", koja u drugoj polovini 1942. prevodi i izdaje propagandni film "The Chetniks". Prema Tomaševiću, film je prava četnička propaganda. Za tehničko uređenje filma bio je zadužen dr. Miloš Šekulić, koji je radio za vladu u izbjeglištvu. Film je bio pun četničke propagande, tako da su većina Hrvata i Slovenaca, članova jugoslavenskog informacionog teksta (Yugoslav information Centre) odbili doći na gala predstavu koja je održana 18. marta 1943. u New Yorku.

Interesantno je da jedan gerilski pokret u jugoslavenskim planinama nade podršku čak u Americi i da u ratnom vremenu, odnosno "nestašici", snimi film u jednoj od najvećih holivudskih filmskih kuća. Čovjek, htio-ne htio, odmah se zapita o toj četničko-holivudskoj povezanosti.

Ako pogledamo malo bolje firmu "Twentieth Century Fox", dobit ćemo interesantan odgovor. Wiliam Fox je Jevrej, koji osniva firmu Fox

Film i 1935. godine je ujedinjuje sa drugom jevrejskom firmom "Twentieth Century", tako da će nastati firma "Twentieth Century Fox", kojom će u narednim godinama upravljati dva Jevreja: Yoseph Scheck i Darryl F. Zanuck.⁴² Drukčije rečeno, firma koja je izdala ovaj četnički propagandni film je "jevrejska". Iz toga se podrazumijeva da su četnički masonski predstavnici u Washingtonu uspostavili vezu između gerile koja ratuje u srbijskim planinama i čini etničko čišćenje, i američkih jevrejskih masona.

OSS veza

Zaključili smo da je četnički masonski identitet bio katalizator za dobijanje podrške od Engleske i naročito od SAD-a. Osim toga, najupečatljiviji primjer "katalizatora" i bliskosti masona, četnika i Zapada jesu Mihajlović i američki tajni servis OSS.

OSS (Office of Strategic Services) je američka tajna organizacija formirana u vrijeme Drugog svjetskog rata. Drukčije rečeno, bila je to prethodnica za CIA-u. Na čelu te organizacije bio je William Donovan. Donovan se interesovao za balkanske ratove, naročito za Jugoslaviju. Najvažnija mu je bila osobina neumorni branilac četnika.

Donovan je napravio karijeru kao branilac četnika jer su od sredine rata, tj. 1943. godine, počeli zahlađivati odnosi prvo Engleske a poslije i SAD-a prema četnicima. U početku rata, Mihajlovićeva gerila za pruženi hrabri otpor prema nacistima skupila je velike simpatije, ali kada je počelo izlaziti na vidjelo da oni ne ratuju, situacija se promijenila. Naročito u Engleskoj, koja je od 1943. prestala naoružavati četnike i počela podržavati partizane. Sličan trend je jačao i u SAD-u. Donovan je istupao protiv toga i tražio je podršku za Mihajlovića do kraja.

Jozo Tomašević u knjizi "The Chetniks" naročito ističe Donovanovu upornost u tome. Prema istom izvoru, Donovan je poslije 1943. godine povećao broj OSS agenata kod Mihajlovića i njihove izvještaje je koristio kao izvor za podršku četnicima u Ministarstvu inozemnih poslova. Rezultat njegove upornosti je pismo koje je uputio ministar vanjskih poslova Cordell Hull šefu OSS-a 18. maja 1944., u kome odobrava četnicima pomoć, uključujući i taktičku pomoć u slijedećim oblastima: "vojničkim obavještenjima, naročitim operacijama, logističkoj podršci, tehničkoj pomoći zračnom linijom"⁴³

Ali, Donovanov OSS je za dobijanje ove podrške upotrijebio nekoliko "dezinformacija", jer su Donovanovi agenti - oficiri OSS-a koji su bili na terenu - demantovali informacije o dogovaranju između četnika i Nijemaca. Kapetan Walter R. Mansfield, pukovnik Albert B. Seitz, potporučnik George Musulin, pukovnik C. D. Armstrong i pukovnik Robert

H.McDowel bili su agenti koji su posredstvom Donovana uputili izvještaj Ministarstvu inozemnih poslova o četničkom pružanju otpora okupatoru.

Tako je ta informacija OSS agenata bila dezinformacija, odnosno laž. Kako ističe Jozo Tomašević, u izvještaju je stajalo "da četnici ne saraduju sa Nijemcima", iako je tada saradnja bila najočiglednija. OSS je, podržavajući četničku stranu, ostvario jaka prijateljstva između OSS oficira na terenu i Mihajlovića. Mihajlović je za McDowela koristio riječi "naš veliki prijatelj", pošto je u Washington neprestano slao pozitivne izvještaje.⁴⁴

OSS i njegov šef William Donovan, koristeći se takvim dezinformacijama često su lobirali za četnike. Donovan je čak i predsjednika Roosevelta obmanuo u tome. Srpski pisac Radoje Vukčević u knjizi "General Mihajlović" napisao je da je zahvaljujući Donovanu i OSS-u četnicima iz zraka dopremano oružje, municija, hrana; čak su na paketima oružja i hrane bile zalijepljene poruke od predsjednika Roosevelta - "upućujem pozdrave Mihajloviću i njegovim hrabrim četnicima"⁴⁵

Zašto su OSS i William Donovan slijedili politiku četničke strane, i bili ljubitelji pravljenja lobija sa četnicima?

Za takvu bliskost između šefa OSS-a i Mihajlovića "katalizator" je bilo masonstvo. Donovan je bio mason visokog ranga⁴⁶ i sa braćom na jugoslavenskim prostorima "bio je duševno vezan", te je uticao na američku vanjsku politiku.

Donovan i druga odabrana masonska elita OSS-a nastojala je da i u drugim zemljama uspostavi masonske veze u masonskoj eliti. Prema izjavama pisca "Inside the Brotherhood" Martina Shorta, razvoj masonstva u Italiji odvijao se zahvaljujući OSS-u. Short je još napisao:

"Prva pojava masonstva u Italiji je bila 1730-tih godina. Kraj političke snage masonstvo je doživjelo 1925., za vrijeme diktature Benita Mussolinija. Mussolinijeva fašistička vlada je masonstvo proglasila nezakonitim i tako okončala aktivnosti loža. Dvadeset godina poslije organizacija je ponovo postala legalna, a u procesu legalizacije veliku ulogu je imala američka tajna organizacija OSS. Prema OSS-u, "Italija se nalazila pred destabilizacijom ruskog porijekla i pred opasnošću od moguće pobjede komunista na izborima, i zato je bilo potrebno za demokratsku Italiju učvrstiti masonstvo".OSS je dao svaku vrstu podrške najvećoj italijanskoj masonskoj loži "Grand orient". Od 1961. do 1970. na čelu "Grant orienta" je bio Giordano Gamberini koji je priredivao predizborne propagande masonskih kandidata za parlament, također im je osiguravao materijalna sredstva i tako odigrao ulogu na italijanskoj političkoj sceni.⁴⁷

Dakle, OSS je u okviru borbe protiv komunizma pružao podršku masonima i masonskim organizacijama u različitim evropskim zemljama i

nastojao ukorijeniti masonstvo u tim zemljama. Iz toga je očit krajnje izraženi antikomunistički karakter i stoga je veza i savez između četnika i OSS-a normalna. William Donovan je sa Mihajlovićem mimar žive masonske saradnje.

Donovanova druga osobina u upotunjavanju njegovog masonskog identiteta je veza sa jevrejskim kapitalistima. Šef OSS-a je radio mnoge poslove za englesku jevrejsku finansijsku dinastiju Rothschilder, čak ih je predstavljao u Berlinu na razgovorima kod Hitlera. Njegove veze sa američkom jevrejskom dinastijom Rockefeller još su starije. Još 1915. je od Rockefeller Vakufa izabran za člana komisije Ratna pomoć. Poslije je mnogo radio na Rockefellerovim bankovnim računima. Prema američkom istraživaču Eustaceu Mullinsu, uvijek je bio "vjerni sluga Rockefellerovima".⁴⁹ Donovanov najupečatljiviji primjer u jevrejskim finansijskim vezama je povezanost sa tvorcem jevrejske mafije u Americi Mayerom Lanskyjem. Američki pisac Anthony Summers 1993. god. izdao je knjigu čija je tema život poznatog šefa FBI-a J. Edgara Howera. Prema knjizi, Hower je bio homoseksualac i slike na kojima se to očigledno vidjelo dospjele su u ruke šefa OSS-a Donovana, koje je ovaj dao Mayeru Lanskyju a Lansky je te slike koristio kao ucjenu do kraja Howerovog života.⁴⁹ Drugim riječima, šef OSS- je bio i "čovjek" Mayera Lanskyja isto koliko i Rockefellera.

Čitav taj lanac događaja, počev od Jevreja u četničkim redovima, podrške judeo-masona četnicima, veze iz Kudusa, do OSS veza, govori nam da u krvavom mirazu Drugog svjetskog rata ulogu ima jevrejsko-srpski savez oblikovan u "masonskoj uzajamnoj pomoći". Od Prvog srpskog ustanka traje ova "judeo-masonska" veza i za vrijeme rata će još ojačati, uslijed pojave zajedničkog neprijatelja, a djelovanja tog saveza se protežu do današnjeg vremena.

"Razbjesnjeli" srpski nacionalizam 1990-tih će u pozadini ponovo uspostaviti prikrivene veze sa međunarodnim masonskim kompleksom i Izraelom protiv zajedničkog neprijatelja. Ovog puta su to bosanski muslimani i islam. Ujedno će dobiti podršku od zapadnih loža i jevrejske države. To ćemo u nastavku istražiti.

Razbuktavanje i kraj Rata

Podrška koju su uzimali od Amerike posredstvom OSS-a nije spasila četnike od poraza u Ratu. Najveći "krivac" za to je međunarodna podrška partizanima kao i podrška jugoslavenskog naroda partizanima a ne četnicima.

Partizani su započeli rat u teškoj situaciji od četnika. Imali su jedino

podršku Sovjetskog Saveza. Englezi su bili na četničkoj strani. Po saznanju da su četnici prestali pružati otpor nacistima, Churchillova vlada je od druge polovine 1943. počela podržavati partizane, tako da je u drugoj polovini rata podrška izvana partizanima bila uticajnija u odnosu na podršku četnicima.

Podrška naroda bila je jedan od najvažnijih faktora. Četnici su bili ekstremni srpski nacionalisti i imali su samo podršku od Srba, dok se partizanska ideologija nije temeljila na nacionalnoj osnovi. Svi narodi i narodnosti koji su živjeli u Jugoslaviji mogli su da učestvuju u partizanima. Poslije saznanja o saradnji između četnika i nacista, povećala se narodna podrška partizanima.

Naravno, i muslimani su bili u redovima protiv četnika i saradivali su sa svim antičetničkim pokretima u zemlji ovisno o vremenu i prostoru. Prvi koji su pokušali privući muslimane u antičetničke redove bile su ustaše, odnosno NDH. Ante Pavelić je 25. aprila 1941. tadašnjem predvodniku muslimana Fehimu Spahi obećao sva prava u novoj državi, vjersku slobodu, posebno obrazovanje itd.

Kao što je u početku ove knjige navedeno, ustaški zločini nad Srbima uznemirili su muslimane i to je navelo ustaške vlasti da osude muslimane. Povodom toga, neke ustaške jedinice su u nekim područjima u BiH uznemiravale muslimane. Zbog toga je NDH predvodila kratko političko udvaranje prema bosanskim muslimanima.

Među bos.muslimanima je na kraju 1941. godine počeo da raste trend povjerenja prema partizanima. U samom početku, vjerski službenici su vidjeli opasnost u ateističkom komunizmu, ali je Tito, provodeći pametnu strategiju i kampanju ulivao raspoloženje bos.muslimanima. Rasturane su brošure o slobodi muslimana (!) u Staljinovoj Rusiji, obećavane slobode muslimanima u socijalističkoj Jugoslaviji.⁵⁰ Rezultat toga je to da je mnogo muslimanske omladine učestvovalo u partizanima, i zbog toga su se četnici još agresivnije ponašali prema bos.muslimanima, a bos.muslimani se približavali partizanima.

Od druge polovine 1942. odnosi sa NDH su se dodatno pogoršali. U novembru 1942. vode bosanskih muslimana uputile su memorandum Hitleru, u kome stoji kako se ustaše loše odnose prema muslimanima i od njega traže da zaustavi ustaške aktivnosti u BiH. Hitler je uzeo ovo pismo i odlučio je manipulirati sa situacijom bosanskih muslimana. U decembru je u granice NDH poslao jedinicu Princ Eugen i naredio bolju kontrolu tog područja. U februaru 1943. je na prijedlog reichsführera Heinricha Himmlera donio novu odluku. Dat će priliku bos.muslimanima za formiranje njihovih jedinica. Iako je bilo protivljenja iz Zagreba, formirana je muslimanska brigada pod komandom SS sa nazivom "13. SS brigada", poznatija kao

"Handžar-divizija". Hitler je želio da igra na "muslimansku kartu". U igru je želio uvesti muftiju iz Kudusa, da bi ovaj posjetio Sarajevo i ubijedio lidere bosanskih muslimana o tome kako su nacisti prijatelji muslimana.⁵¹

Međutim, Hitler nije uspio sa tom "muslimanskom kartom". Nacisti su bili strani i daleki bosanskim muslimanima, tako da nikad nisu ni imali velike simpatije prema njima. Učesnici "Handžar-divizije" bili su grupa radikalnih mladića. Muslimanska ulema je hladno gledala na tu povezanost s nacistima. Da su u tome bili upravu, kasnije se ispostavilo. U 1943. se otvoreno moglo primijetiti da su nacisti imali tajni sporazum sa četnicima. Osim toga, i odnosi Turske i Njemačke su se pokvarili. (Turska je vodila uravnoteženu politiku i nije bila za pobjedu Njemačke u ratu.) Prema Noelu Malcolm, ta dva faktora koja su mogla da omoguće slabo zbližavanje između nacista i bosanskih muslimana su nestala. "Handžar-divizija" je u kratkom vremenskom razdoblju počela sa gubicima.

Poslije tog razdoblja ubrzano se povećavao broj bos.muslimana u partizanima.

Pored svih ovih klizavih sporazuma, bosanski muslimani su učinili strateški slab ali razumljiv korak.

Naime, za odbranu od učestalih četničkih i ustaških napada osnovane su "Zelene snage". Politički lider ove organizacije bio je Nešad Topčić, koji je ujedno započeo i kampanju za autonomiju Bosne. Slična inicijativa došla je i od jednog predvodnika uleme, Muhameda Pandže. Pandžo je u novembru 1943. pozvao na uništenje ustaške uprave i pozvao na uspostavu bosanske države. Bosanski muslimani su shvatili da nemaju stvarnog saveznika i da će svoja prava morati sami braniti. Poslije rata razvit će se organizacija "Mladi Muslimani" u kojoj i Alija Izetbegović.

Poslije 1944. sukobljene strane u ratu su se smanjile. NDH-a je izgubila uticaj i jednostavno nestala. Njemačke snage su, također, oslabile i početkom 1945. se povukle. Italijani su već odavno bili otišli. U zemlji su ostale dvije snage: četnici i partizani. Što je vrijeme odmicalo, partizani su proširivali "slobodnu teritoriju" a veliki dio su preuzeli od Nijemaca. Od tog momenta rat četnika sa partizanima se pretvorio u otpor bez nade. Četnici su od poraza na Neretvi u zimu 1943. počeli stalno da gube. Na kraju, u martu 1946., partizani su zarobili Mihajlovića sa manjim brojem njegovih ljudi. Osuđen je zbog "saradnje s neprijateljem i izdaje države". Sedamnaestog jula je pogubljen strijeljanjem.

Četnički pokret je priveden kraju i uspostavljena je socijalistička država. Ali, četnički pokret neće nestati u srpskim mislima i sa smrću Jugoslavije ponovo će zaživjeti.

Mihajlović je umro a uspomene su još bile žive, ali ne samo kod Srba već i kod "braće". Mason, američki presjednik Harry S. Thrumen 29.

marta 1948. proglasio je Mihajlovića, za njegov udio u ostvarenju "američkih ciljeva i slobodnog svijeta" i za provođenje "etničkog čišćenja" nad 100.000 hiljada ljudi (uglavnom muslimana), "demokratskim liderom"!!! Kao uspomenu za herojstvo" Amerika je Mihajloviću dala najveće priznanje kao strancu (Legion of Merit) "Medalju za zasluge".53

Mihajlović je umro, ali će "braća" oživljavati uspomenu na njega slijedećih desetljeća. Tačno 40 godina poslije njegove smrti, ovaj put drugi američki mason predsjednik 54 će izgovoriti nekoliko riječi na jednom komemorativnom skupu priredenom u čast Mihajloviću, na kome će se izraziti bliskost s njim. Ronald Reagan je tada rekao."Vjerujem da uspomene koje osjećate za generala Mihajlovića i čitav američki narod osjeća"i još je rekao da se kaje i da mu je žao što Zapad nije dovoljno podržao ovog "velikog heroja".55

Međutim, nije bilo potrebe za tim kajanjem. Jer je Mihajlović možda umro, ali u kratkom vremenskom razdoblju pojavit će se novi četnici koji će nastaviti njegovu misiju i podrška Zapada četnicima bit će mnogo veća od podrške Mihajlovićevim četnicima.

NAGOVJEŠTAJ RATA

Od Jadrana do Irana neće biti muslimana -popularni srpski slogan 1990-tih

Titova Jugoslavija je nastala i živjela kao država "svoje vrste". U državi su živjeli Južni Sloveni koji su u Drugom svjetskom ratu međusobno ratovali a koje je kasnije komunizam nasilu sjedinio u jednu državu. Tito je bio slovensko - hrvatskog porijekla. Ime državi je dao "Jugoslavija", nastojeći tako da smiri nacionalističke strasti i zaboravi krvoproliće unutrašnjeg rata. Država je bila federalnog tipa i sastojala se iz 6 republika: Slovenije, Hrvatske, BiH, Srbije, Crna Gore i Makedonije.¹

U tom "nasilu mozaiku" ponovo za bos. muslimane nije bilo baš sjajno. Tito je za vrijeme unutrašnjeg rata, nastojeći dobiti muslimane na svoju stranu, obećavao "vjerske slobode", ali novonastala država donijela je samo pritiske.

Godine 1946. zabranjeni su islamski sudovi, a 1950. zabranjeno je pokrivanje muslimankama. Iste godine zabranjene su škole u kojima su muslimanska djeca učila Kur'an, također je zabranjena vjerska pouka u džamijama. Godine 1952. sva turbeta i tekije su proglašene nezakonitim, i u narednim godinama pritisci su nastavljeni. Prema nekim izvještajima, muslimanski vojnici su primoravani da jedu svinjsko meso. Državni službenici su opominjani da ne sunete djecu. "Gajret", "Narodna uzdanica" i sl. muslimanska kulturna udruženja su zatvorena, samo je dozvolu za rad imalo "Udruženje - Islamsko jedinstvo" koje je osnovano 1947. godine i bilo pod kontrolom države. To udruženje imalo je zadaću da odgaja "vjerske ljude" pogodne po socijalističku ideologiju. Sarajevska štamparija koja je štampala islamska djela također je zatvorena i do 1964. godine u Jugoslaviji se nije štampala nijedna islamska knjiga.²

Muslimani su protiv tog programa "sekularizacije" pružili nečujni otpor. Islamska štampa je tajno štampana, djeca su, također, uzimala tajno

vjeronauku u džamijama, tarikati nisu bili kao po starom, ali su aktivnosti nastavljene po kućama.

Čak se razvila i organizacija za pružanje otpora. Organizaciju su osnovali muslimanski studenti sa imenom "Mladi Muslimani", i počeli su da pružaju aktivni otpor protivnicima islama. (Alija Izetbegović je tada, također, bio jedan od istaknutih članova "Mladih Muslimana") U razdoblju 1945-50 veliki broj članova je pohvatan i zatvoren. U tom periodu u Jugoslaviji je - što uništeno što dovedeno u neupotrebljivo stanje -756 džamija.³

Ovaj antiislamski pritisak se krajem 50-tih smanjio. Rezultat toga je razlaz između Tita i Staljina 1948. godine. Ideološki sukobi između Staljina i Tita, Kominform i napuštanje Staljinovog komunizma, prelazak na "samoupravu" doprinijeli su primjeni demokratske i slobodnije verzije komunizma. To će bos.muslimanima stvoriti relativno olakšanje.

Stvarna korist od odvajanja Tita i Staljina će se ostvariti kasnije. Tito je odvajanjem od Sovjetskog Saveza "ostao sam" te će se priključiti Naseru i Nehruu i pokretu "Nesvrstanih". Nastojeći da dobije liderstvo, on je radio na osnivanju sebi bliskog bloka. Godina 1960-tih "Pokret nesvrstanih" su uglavnom činile muslimanske zemlje. Tito je, da bi proširio odnose među "saveznicima", odlučio igrati na "muslimansku kartu". Da bi pokazao kako je Jugoslavija u "miru" sa islamom, oživio je rad islamskih organizacija. U jugoslavensku diplomatiju počeo je uzimati muslimane. U jugoslavenska diplomatska predstavništva u arapskim zemljama imenovao je muslimane.⁴

Pokretanje srpskog nacionalizma

Tito je u Jugoslaviji nastojao uspostaviti ravnotežu etničkih grupa, ali nikako nije mogao ukloniti srpsku nadmoć u civilnoj i vojnoj administraciji. Naročito u kadrovima komunističke partije bio je valiki procent Srba. U KP BiH 1940-tih godina bilo je oko 20% muslimana a Srba oko 60%.

I pored srpske nadmoći u vojnoj i civilnoj birokratiji, oni su se, ipak, osjećali ugroženim, zbog svojih historijskih kompleksa odabranosti i ugroženosti. Često je izgovarano da je Tito kao slovensko-hrvatski mješanac pripremio zavjeru protiv "srpstva". Prilikom stvaranja države, Makedoniju je priznao kao zasebnu republiku, odnosno odvojenu od Srbije, te je unutar Srbije priznao dva zasebna područja "Kosovo i Vojvodinu". Ove dvije zavjere su jedna od "najjasnijih zavjera protiv srpstva". Ova fobija se pojačala 1966. godine, kada je Tito skinuo sa dužnosti šefa sigurnosti Aleksandra Rankovića, jer je Ranković bio vatreni srpski

nacionalist, kao i jedna od najvažnijih figura "srpstva" u državi.

Pad Rankovića je za Srbe imao historijsku i "duhovnu" važnost. Najviše je imao uticaja na Kosovu. Ranković je upravljao na Kosovu željeznom pesnicom. Na Kosovu je bilo 90% muslimana Albanaca koji su bili izloženi pritiscima srpskih vlasti koje je imenovao Ranković. Poslije Rankovića situacija se brzo promijenila. Albanci su počeli prirediti mitinge protiv Srba. Pojedini kosovski Srbi su izbjegli u Srbiju. Kao rezultat ovih nemira u Ustavu iz 1974. godine povećavaju se ovlasti Kosova i Vojvodine. Tako da se, prema nekima, ovim ustavom iz 1974. broj jugoslavenskih republika povećao sa 6 na 8. Srbi su to vidjeli "kao izdaju Kosova" i kao još jednu zavjeru Tita. "Odabrani" narod se ponovo osjećao "ugroženim".

U stvarnosti, srpski nacionalizam se počeo talasati prije 1974. godine. Godine 1968. srpski komunist i nacionalist Dobrica Ćosić, sa Rankovićevim padom, počeo je da potpaljuje politiku na Kosovu, također je govorio: "Srpski narod treba da spoji sve Srbe u jednu državu". U Ćosićevim pisanjima buđenje nacionalizma nije obuhvatalo samo Kosovo već i BiH. Godine 1969. srpski pisac Josip Potkozarac izdao je knjigu u kojoj je napisao da su stanovnici u BiH i južnoj Hrvatskoj, odnosno Dalmaciji porijeklom Srbi. U istim raspravama su učestvovali i hrvatski nacionalisti. Tako da je 1970-tih počela rasprava između hrvatskih i srpskih nacionalista o podjeli BiH između Hrvata i Srba po etničkom principu.⁵

Titova smrt 1980. vratila je nacionalizam na staro mjesto. Godina 1980-tih počeo je otvoreno da se ispoljava srpski nacionalizam i, što je važnije, počeo je da izjavljuje svoje ciljeve. Stvaranje "kosovskih neprijatelja" - muslimana Albanaca pojačalo je antiislamsko raspoloženje srpskih nacionalista. Godine 1980. srpski nacionalist, pisac Vuk Drašković, u knjizi "Nož" otvoreno je raspirivao neprijateljstvo prema islamu. Uticaj Pravoslavne crkve u širenju antiislamskih osjećanja bio je velik.

Srpska akademija nauka i umjetnosti; Neočetnički generalštab

Srpski nacionalizam u Titovoj Jugoslaviji se iznova razbjesnio. Renesansa ovog srpskog nacionalizma je rezultat Srpske akademije nauka i umjetnosti.

Jedan od najvažnijih zadataka SANU-a je bio oživjeti "četničku uspomenu". Četnici su od Titovog socijalističkog režima bili izdajnici države za vrijeme Drugog svjetskog rata te saradnici sa nacistima. Povodom toga, srpski nacionalisti 80-tih godina su se usprotivili takvom

tumačenju i počeli su da govore o četničkom pokretu kao "herojskom". Godine 1985. Dobrica Ćosić, jedan od uglednih članova SANU-a, izdao je roman u kome je četničkog ideologa Dragišu Vasića opisao kao heroja (ako se sjećate, Vasić je bio jedan od dvojice "braće" autora formule "etničkog čišćenja").

Iste godine srpski historičar Veselin Đuretić izdao je knjigu prepunu priča o četnicima. Ova knjiga bi se mogla predstaviti kao "četnička propaganda", i SANU ju je predstavila sa velikim uspjehom. 7 SANU nije više osjećala potrebu da skriva stvarnu pozadinu ovih neočetničkih vjetrova.

Tako je u januaru 1986. potpisana Deklaracija o "genocidu nad Srbima" i "albanskim napadima" na Kosovu. Deklaraciju je potpisalo oko 200 pisaca i univerzitetskih radnika. U Deklaraciji se istakao kompleks ugroženosti te pored toga govori se o "politici koja je provodena protiv srpskog naroda".⁸

Iste godine je odštampan Memorandum. Memorandum je, također, djelo SANU-a i na njemu je najviše radio Dobrica Ćosić. U Memorandumu je pisalo da je Titov cilj bio slabljenje Srbije, također su ponavljane iste pretenzije i osude o Kosovu. Još se spominje da su Srbi izvan Srbije, u Hrvatskoj i BiH, pa čak i u Crnoj Gori podloženi "nasilnoj asimilizaciji", da na tim prostorima nema mogućnosti za razvoj srpskog jezika i kulture. Najvažnija tačka je da "sav srpski" narod na prostorima Jugoslavije mora da oformi jedan entitet i da svi Srbi, pa makar i nasilno, moraju se integrisati". Stvaranje jednog entiteta i srpsko "integrisanje" značilo je stvaranje "velike Srbije", i to "homogene". Ustvari, bilo je to izlaganje četničke ideologije diplomatskim jezikom.

Postojala je jedna bitna razlika između četničkog pokreta iz Drugog svjetskog rata i SANU-a iz 80-tih godina. Mihađlovićevi četnici su neprijatelje svrstali u tri grupe: partizani, ustaše i muslimani. Sada partizana nema, hrvatski nacionalisti mogli su se primijetiti u ustašama, ali neočetnike nisu uznemiravali. Naročito za bosanske Srbe, stvarni neprijatelj su bili bosanski muslimani. Prema izlaganju Noela Malcolma, mjesto "ustaša" uzeli su "islamski fundamentalisti".⁹

Bosanska "zelena opasnost"

Na prethodnim stranicama smo rekli da je Tito "otprilike, provodio politiku sekularizacije", koja je umnogome neizbježno uticala na bosanske muslimane. Tako je vjerski identitet bosanskih muslimana u proteklim desetljećima slabio. Osim toga, postojala je grupa koja se protivila "sekularizaciji" i nastojala je odbraniti islamski identitet.

Kao rezultat toga 60-tih i 70-tih godina između Bosanaca javljaju se

dvije težnje, odnosno opredjeljenja. Jedan je sekularni "muslimanski nacionalizam" a drugi je bio vezan za islamske vjernike i bio je novi islamski pokret. Zastupnici prvog su govorili da bosanski muslimani imaju nacionalni identitet i nastojali su da budu priznati od Titovog režima. Tako je u Ustavu iz 1974. godine, pored kategorije "Srbin" i "Hrvat", dodat i "Musliman".

Jedan od najpoznatijih predstavnika "druge težnje" je Alija Izetbegović, advokat u Sarajevu. On je u svojoj knjizi "Islamska deklaracija" iznio mišljenje islamske frakcije među bosanskim muslimanima. Mišljenja u knjizi imala su osobinu poziva muslimanima svijeta. Prema Izetbegoviću, nacionalizam je sredstvo podjele, komunizam je za spas čovjekove duše nedovoljan i stvarni spas je u islamu.

U razvoju ovog islamskog trenda Titova "nezavisna" vanjska politika imala je značajnu ulogu. Kao rezultat te politike uspostavljena je veza sa arapskim zemljama. Bosanci su s islamskim svijetom uspostavili veze. Godine 1970. bosanski studenti su učili na raznim arapskim univerzitetima, a zahvaljujući tim vezama, u Sarajevu se 1977. otvara Islamski teološki fakultet. Čak se, iako je to bilo rezultat samo simpatija, moglo govoriti o "iranskoj vezi". Prema nekim navodima, 1979., po ostvarenju iranske revolucije, u Sarajevu na prozorima pojedinih kuća mogle su se vidjeti slike Ajatolaha Homeinija.¹⁰

Ali, ta islamska aktivnost je uznemiravala komunistički sistem i 1980.god. započeta je sistemska kampanja. Kampanja je bila koordinirana od KP BiH. Jedan od tih primjera bilo je i pisanje člana partije Derviša Sušića u listu *Oslobodenje*, koje je imalo cilj nanijeti štetu muslimanskoj ulemi. Sušić se jednim provokativnim jezikom obraćao i istakao je kako bosanska ulema za vrijeme Drugog svjetskog rata saradivala sa Nijemcima i ustašama. U isto vrijeme jedan od najpoznatijih bosanskih komunističkih političara Hamdija Pozderac započeo je sistemska kampanju protiv "panislamizma".

Kampanja organizovana od KP je 1983.god. poprimila ozbiljan oblik. Trinaest članova islamske frakcije izvedeno je pred Sud. Ovo sudenje, poznatije kao "Sarajevski proces", zauzelo je istaknuto mjesto u svjetskoj štampi, te su osumnjičeni proglašeni krivim zbog "islamskog nacionalizma, antirevolucionarizma i agresivnih stavova". Jedan od najvažnijih optuženika Alija Izetbegović optužen je jer je, navodno, u svojoj knjizi "Islamska deklaracija", koju je napisao 1960-tih imao cilj uspostavu "islamske države". Za Izetbegovića i još trojicu optuženika veže se još jedna posebnost, a to je da su bili aktivni članovi "Mladih Muslimana" odmah poslije Drugog svjetskog rata, a ta organizacija je bila zadužena za odbranu od režimskih komunističkih pritisaka.

Izetbegović je u odbrani rekao da "Islamska deklaracija" nije imala cilj uspostavu "islamske države" u Bosni, jer, da bi se to ostvarilo, potrebno je većinsko muslimansko stanovništvo, što nije bio slučaj u Bosni. Ali, Sud nije imao razumijevanja da bi shvatio sve pojmove. Čak su iznijeli i jednu posebnu tvrdnju, da on hoće uspostaviti islamsku državu, a to je da hoće uspostaviti zapadnu parlamentarnu demokratiju. I zbog toga je okrivljen. Ukratko, cilj Suda je bio politički i imao je misiju kazniti ljude koji su doprinijeli usponu islama. Na kraju, misija je ispunjena. Izetbegović je kažnjen na 14 godina zatvorske kazne, koja je kasnije smanjena na 11 godina.

To je bio težak udarac usponu islama u Bosni, a Komunistička partija je bila zadovoljna. Na čelu ovih zadovoljnika bio je Hamdija Pozderac. Ali, ni Pozderčevo zadovoljstvo neće dugo potrajati. Godine 1987. desio se skandal koji će sekularnu frakciju dovesti u tešku poziciju. Skandal se desio u "Agrokomercu", čiji je direktor bio Fikret Abdić. Hamdija Pozderac i njegov brat Hakija bili su upetljani u prljave poslove sa "Agrokomercom". Zbog toga je Pozderac podnio ostavku na mjesto pomoćnika federalnog premijera. Abdić je otišao sa dužnosti, ali je kod velikog broja stanovništva uspio sačuvati popularnost. On je bio jedan od "karizmi" sekularne frakcije i on će svoju borbu protiv islamske frakcije nastaviti i u ratu. Sporazumjet će se sa Srbima u borbi protiv Izetbegovića. Nešto više o tome na narednim stranicama.

Dok je trajala borba između islamske i sekularne frakcije u BiH, u Srbiji su se desile važne stvari. Godine 1980. iz dubokog sna počeo se buditi četnički miraz i 1986. god. pronađen je novi lider. Bio je to Slobodan Milošević, mladi bankar koji će brzo doći i na mjesto predsjednika Srbije.

Četnički pokret je 40 godina poslije Mihajlovića našao novog lidera, i što je još interesantnije, novi lider je posjedovao osobine iste kao i Mihajlović. Fanatični srpski nacionalist, nemilosrdni zastupnik "etničkog čišćenja", okorjeli neprijatelj muslimana i "anglofil".

Bio je mason kao i Mihajlović i bio je povezan sa jevrejskim masonima sa obje strane Atlantika.

Miloševićeva prva priča: novi princ Srbije

Dvadeset osmog juna 1989. god. u blizini kosovskog glavnog grada, na mjestu Gazimestan okupilo se nekoliko stotina hiljada Srba. Veliki dio je došao iz Srbije jer će se ovdje održati "komemorativni" skup povodom Kosovske bitke, odnosno rata između Osmanlija i Srpske kraljevine.

U Srbiji su nekoliko sedmica trajale pripreme za taj veliki skup. Kostu umrlog srpskog princa Lazara nošene su u gotovo svaki kraj države

i njihovo prikupljanje je obavljeno sa velikim uzbuđenjem, kao da je neki vjerski obred. Za ovaj historijski dan odštampani su i posteri. Na posteri-ma su se nalazile tri osobe jedna pored druge: Isus, princ Lazar i predsjednik Srbije, Slobodan Milošević. Vidjelo se da je Milošević najveći lider "srpstva" poslije princa Lazara koga su ubile Osmanlije prije 500 godina.

Milošević je održao huškački govor. On se skupini na Gazimestanu obratio slijedećim riječima: "600 godina poslije ponovo smo u ratovima i borbi. Ovaj put ovo nije rat oružjem, ali da li će ovako ostati, niko ne zna." Ove i slične provokativne riječi skupina je dočekala sa oduševljenjem. Na 500. godišnjicu Kosovske bitke ratne su sjekire ponovo bile na vidjelu. Ovaj put tu nije bilo Osmanlija. Ali, tu su bili nasljednici Osmanlija - muslimani Bosanci i Sandžaklije te muslimani Albanci. Milošević će ove nasljednike prikazati kao "neprijatelje".

Dolazak na vlast novog "srpskog princa" desio se 1986. godine. Doživio je brz uspon u hijerarhiji Srbije, zahvaljujući svojoj odanosti komunizmu i nacionalizmu, a kasnije je, dajući veću prednost nacionalizmu, doživio karizmu. Nacionalizam se od 1980. godine javlja kao "povampireni" četnički miraz, zahvaljujući velikoj upornosti SANU-a. Memorandum koji je izdala SANU 1986. bio je osnova Miloševićeve ideologije i političkog programa. Štampan je u stotine hiljada primjeraka i čitan od većine Srba.

Na prethodnim stranicama knjige istražili smo masonski karakter srpskog nacionalizma. Ovaj agresivni i imperijalistički nacionalizam i njegov proizvod četnički pokret, gotovo su u potpunosti proizvod masonskih loža. Sada je potrebno istražiti da li su masonske veze potakle "radanje iznova". Miloševićeva će priča postati stvarnost, zahvaljujući "nepoznatom" licu.

Kao prvi posao moramo pogledati osobine proklamovanog Memoranduma 1986., koji je od Miloševića napravio lidera, te priredivača Memoranduma SANU-a. Drukčije rečeno, generalštab neočetnika.

Skriveno lice Srpske akademije nauka i umjetnosti

Temelj Miloševićeve ideologije, Memorandum iz 1986., ustvari, nije bio novi dokument. To je bila kopija memoranduma koji su napisani 1937. i 1939. godine, ponovo od članova Akademije. Pisci tih dvaju memoranduma su važna imena. Autor Memoranduma iz 1937. jeste Vasa Čubrilović, koji je bio u grupi atentatora na austrougarskog prijestolonasljednika 1914., a kasnije je izabran za člana SANU-a. Autor Memoranduma iz 1939. je književnik Ivo Andrić, također član Akademije. Andrić je u toj deklaraciji napisao da svi Srbi trebaju živjeti u "velikoj

Srbiji" i zato je potrebno osvojiti i pripojiti južnu Albaniju.

Poslije će u romanu za koji je dobio Nobelovu nagradu, napisati redove u kojima je raspirivao mržnju prema muslimanima. Na antiislamsko Andrićevo pisanje ukazao je Fouad Ajami sa Univerziteta John Hopkins. Prema njemu, Ivo Andrić je u svom pisanju iskazao "alergiju prema islamu" i Osmanlije i bos.muslimane prikazao kao neprijatelje. Ajami, također, bilježi da je Andrić u svojim djelima u podsvijest Srba smjestio "muslimansku fobiju" i, također, da je odigrao važnu ulogu u stvaranju neprijateljstva između Srba i muslimana.¹² Prema Jozi Tomaševiću, Andrić je za vrijeme Drugog svjetskog rata bio zajedno sa Mihajlovićevim snagama u planinama i bio veliki četnički simpatizer.¹³

Interesantni su identiteti ove dvojice članova Akademije. Obojica su masoni. Zoran Nenezić u knjizi "Masoni u Jugoslaviji 1764-1980." to potvrđuje.¹⁴ Također, u knjizi bilježi da je Ivo Andrić bio član "beogradske lože", tj. lože koja je bila jezgro srpskog nacionalizma.

Tako su ova dva memoranduma iz 1937. i 1939. godine bili temelji Memoranduma iz 1986. godine. Oba ova autora bili su članovi SANU-a i iz toga proizlazi da je Akademija bila u bliskim vezama sa masonstvom.

Postoji nekoliko važnih informacija koje rasvjetljavaju tajni identitet Akademije. Arnold Sherman u knjizi "Perfidy in the Balkans" ("Izdaja na Balkanu") piše kako je SANU bila u tradicionalnim i prijateljskim vezama sa sličnim "naučnim akademijama" na Zapadu. Između ostalog, tu je bez sumnje bilo i englesko udruženje "Royal Society".¹⁵ "Royal Society" imalo je interesantan identitet. Osnovano je s namjerom razvijanja pozitivnih stavova i razvijanja boljeg života ("The Royal Society of London for The improvement of Natural Knowledge" - "Londonsko kraljevsko udruženje za razvijanje pozitivnih nauka"), a od prvog dana osnutka pa do danas imalo je karakter masonske lože.¹⁶

Akademija je imala još mnogo interesantnih i zapaženih veza. Godine 1989. u Beogradu je osnovano prijateljsko Udruženje između Srba i Jevreja a koje je imalo cilj razvitak veze između Srbije i Izraela, i od 20 članova osnivača Udruženja 16 su bili članovi SANU-a. Naravno, upoređujući ovu "izraelsku povezanost" i masonski identitet Akademije, dobije se mnogo razumljivija slika. Memorandum iz 1986. izašao je iz masonske organizacije povezane s Izraelom. Milošević je bio lider koji je trebao ciljeve iz Memoranduma primijeniti na političkoj sceni.

Krajnje je važan masonski identitet SANU-a, pokazuje stvarne mimare bosanskog krvoprolića, jer je, prema bosanskim izvorima, rat 1992. godine odavno isplaniran od SANU-a.

S tim u vezi, jedan bosanski oficir rekao je medijima:

*Beogradska SANU centar je četničke ideologije. Generalštab i tajna policija bili su pod kontrolom tih šovinista. Vojnu je strategiju određivao Beogradski vojni geografski institut (inače, vezan za Akademiju). Institut je 1971. i 1973. pripremio dvije karte koje su se držale u tajnosti. Na ovim kartama bili su prikazani tajni eksperimenti JNA na granici Bosne sa Srbijom, Sandžakom i Crnom Gorom. Pripreme su se odigrale u velikom obimu. Na drugoj karti bili su poništeni putevi koji su prolazili pored vojnih eksponenata, tako da bi se ove aktivnosti mogle odvijati u tajnosti. SANU je još 1975. kovala planove za Bosanski rat. U kratkom periodu CIA je za to saznala, odnosno Amerika je za taj rat znala još tada.*¹⁷

To je važno za rasvjetljavanje bosanskog krvoprolića. Mozak koji je planirao pokolj jeste neočetnički generalštab SANU-a. Tako je ova akademija, njegujući tradiciju srpskog nacionalizma, bila u bliskim vezama sa masonstvom. Primjećuje se da je "masonski" četnički teror za vrijeme Drugog svjetskog rata branio isti identitet.

Za upotpunjavanje ove slike važan je identitet "lidera". Pošto je Akademija masonska organizacija, onda Milošević kao osoba koja će biti zadužena za primjenu plana Akademije mora imati veze sa tim identitetom.

Miloševićeva druga priča: Prinčevo masonstvo

Istražujući sve ove masonske veze, nameće se jedno važno pitanje: Da li je Milošević mason?

Da je Milošević mason, potvrđuje mnogo izvora. Novine *Zaman* su 30. augusta 1992. godine objavile originalnu Miloševićevu diplomu u kojoj je pisalo da je on bio mason 33. stepena i da je član škotske "Ritina lože". *Zaman* je došao do ove diplome pošto je opozicija u Srbiji to predstavila štampi. Da je srpski lider bio mason, turskoj štampi je rekao urednik bosanskohercegovačkog lista *Islamska misao*, prof. dr. Idriz Resić.¹⁸ U BiH je dugo pričano o Miloševićevom masonstvu, poneki bosanski komentatori su isticali kako je masonstvo srpskog lidera bilo utjecajno u njegovom dijalogu sa Zapadom. Sa masonstvom došla je i vijest o "cionističkoj povezanosti", čak je i jevrejski časopis u Engleskoj pisao o toj temi.¹⁹

Takoder su i masonske lože, koje su bile zatvorene za vrijeme Tita, dolaskom Miloševića na vlast otvarane sa posebnim svečanostima, što je jedan od važnih pokazatelja. Na otvorenju u julu 1990., pored čelnika srpske države, bili su i gosti masoni iz Zapadne Evrope, Amerike i Kanade.²⁰

Ukratko, mnogi su izvori potvrdili da je Milošević mason. U his-

toriji lidera srpskog nacionalizma Milošević i prethodnik Mihajlović izlazili su kao "srpski prinčevi". Zbog toga su smatrani pogodnim za primjenu programa SANU-a.

Ako ona ima samo političko značenje, možda i nije bitna informacija, ali je veoma značajna. Masonstvo je, kao što su i Bosanci primijetili, imalo veliku ulogu u odnosima između Zapada i Miloševića, isto kao i prije 40 godina ponovo je to bio "katalizator" za uspostavu veza sa drugom stranom Atlantika.

Miloševićeva treća priča: Rockefellerova veza

Pažljivi promatrači srbijanske ekonomije 1980-tih godina, mogli su da primijete da je mladi i sposobni šef najveće banke u državi - "Beogradske banke", bio u velikom i brzom usponu. Sin pravoslavnog popa Slobodan Milošević poslije završenog obrazovanja došao je na mjesto u Banci za međunarodne odnose. Milošević je, zahvaljujući prekomorskim poslovanjima, osigurao Banci veliku zaradu. Ali zarada koju je osigurao za sebe bila je mnogo važnija.

Dok se Milošević u prvoj polovici 80-tih godina zalagao za slobodno tržište i ekonomije Hrvatske i Slovenije, ostvario je druge velike ciljeve. Godine 1983. postao je jedan od najodgovornijih ljudi Banke. Osim toga, iako je bio član KP, zalažući se za slobodno-tržište u jednoj socijalističkoj zemlji, izgradio je dobre odnose sa zapadnim finansijskim institucijama. Američki novinar porijeklom Jevrej, Arnold Sherman u knjizi "Perfidy in the Balkans", koja preferira Srbe, piše da je Milošević u kratkom vremenskom razdoblju obišao sve bankarske centre. Šef najveće banke u Jugoslaviji, kao i najvećeg ekonomskog ulagača "možda je i 100 puta" išao u SAD i tamo sa nekim važnim osobama uspostavio bliske lične veze. Prema pisanju Shermana, jedna od najvažnijih veza je sa Davidom Rockefellerom.²¹

Možda je i normalna veza i prijateljstvo između dva bankara, ali David Rockefeller nije bio običan bankar i to je ono što ovom prijateljstvu daje posebno značenje.

David Rockefeller je bio posjednik najvećeg naftnog i bankarskog giganta u SAD-u i bio je jedan od najuticajnijih članova "dinastije" Rockefeller. Pretvaranje porodice u "dinastiju" počelo je kada je imperija Johna D. Rockefellera bila najveći naftni div 20. stoljeća. Ova porodica je tokom čitavog stoljeća uspjela da zadrži prevlast trgovinom nafte i bili su posjednici "Standard Oil", firme koju je sačinjavalo pet manjih firmi: "Exxon", "Texaco", "Socal", "Gulf" i "Mobil". Ova porodica je bila zainteresirana i za bankarstvo. U prvoj polovici stoljeća bili su posjednici dvaju

finansijskih divova: "Chase Manhattan" i "City Bank" koje su, prema nekim istraživačima, imale najveću finansijsku moć u SAD-u.

Istraživači porodice Rockefeller saglasni su u odluci da je u tom brzom usponu dinastije veliku ulogu imala značajna pomoć koju su dobili od drugih dinastija. Poznati engleski bankarski div "Rothschildovi" i u drugoj polovici 19. stoljeća posjednik velikog dijela željeznica i morskog prevoza "Kuhn", "Loeb Co.", ako se može tako reći, "držali su ruke" Rockefellera i njih su unapređivali.²² Ako se napravi malo istraživanje o toj temi, onda na vidjelo izlaze interesantne "rodbinske veze". Poznato je da su Rothschild, Kuhn i Loeb bile jevrejske porodice. Iako su Rockefelleri bili protestanti po vjeroispovijesti, njihovo porijeklo je od španskih Jevreja - Sefarda.²³ Ovaj jevrejski identitet bio je upečatljiv i zbog toga što su oni pokazivali bliskost prema Izraelu.²⁴

Rockefellerovi su ekonomsku moć koju su imali u drugoj četvrtini 20. stoljeća htjeli pretvoriti u političku. Oni su preuzeli "Council on Foreign Relations" (Koncesiju za vanjske odnose), koji je oformljen uz finansijsku podršku sedam jevrejskih banaka a s ciljem razvoja američke vanjske politike. CFR je, zahvaljujući Rockefellerovim parama, sakupio najveće mozgove u zemlji i imao veliku ulogu u određivanju američke vanjske politike. Poslije Drugog svjetskog rata je, prema nekima, američka politika bila od CFR "nevidljive vlade" (invisible Government). Ministar vanjskih poslova i većina pomoćnika, čak i predsjednici, bili su članovi CFR. Lista CFR-ovih članova je kao američka politika "Who is Who" (ko je ko): od Henryja Kissingera, Johna McCloya, Karterovog savjetnika za nacionalnu sigurnost Zbignieva Brzezinskog, Eisenhowerovog ministra vanjskih poslova Johna Fostera Dullesa, predsjednika CIA-e i masona Allena Dullesa, Deana Achesona do Georgea Kennana, mnogo zvučnih imena bilo je podređeno Konseyu. CFR je bio uticajan u i akademskim i u medijskim krugovima. Poslije 1960-tih godina institucije kao što su - "Brookings institute", "RAND Corporation", "Middle East institute", "Carnegie Endowment" i slične bile su proizvod CFR-a. Većina čelnih ljudi ovih organizacija su bili članovi CFR-a.²⁵

Posebna tema na kojoj su zastali istraživači CFR-a, jeste veza Konseya sa masonstvom. "Politika i finansijska moć kao osnovni ciljevi ove elitne organizacije" poklapali su se sa ciljevima masonske organizacije u 18. i 19. stoljeću. Još je mnogo istraživača koji tvrde da je CFR bio organska i paralelna veza masonskih loža. Tu tvrdnju pokrepljuju činjenice da su CFR-ovi Harry Thuman, George Marshall, Lyndon Johnson, Dean Acheson, Gerald Ford, bili članovi masonskih loža. Prema nekim tumačenjima, CFR nije ništa drugo do "moderan proizvod masonstva".

U periodu poslije Drugog svjetskog rata CFR je s one strane

Atlantika imao dva "proizvoda". Prvi je "Bilderberg" grupa osnovana 1954. godine. "Bilderberg" je svake godine jednom tajno održavao sastanke sa odabranim političarima i kapitalistima Evrope. I opet ima jedna posebnost, a to je da bi bili pozvani na sastanak "Bilderberg" ti političari morali su biti masoni. Drugi CFR-ov proizvod je osnovan 1974., zahvaljujući Rockefellerovima. Bila je to Trilateralna komisija osnovana od političkih i finansijskih lidera SAD-a, Evrope, Japana.

David Rockefeller je bio bez sumnje najvažniji član "Bilderberga" i Trilateralne komisije. CFR i Trilateralna komisija smatrane su "njegovim". Temeljni cilj ovih institucija bio je odrediti vanjsku politiku Amerike pogodnu za dinastiju Rockefellera i drugih kapitalista i naturiti je rukovodstvu. Od Vijetnamskog rata, čileanskog derbija, podržavanja fašističkih režima u Latinskoj Americi, u mnogim politikama koje su primjenjivane posredstvom CIA-e ili Pentagona su, ustvari, bila djela kompleksa CFR - Trilateralna, a iza tih djela bio je kapital ovog kompleksa. David Rockefeller je smatran najjačim čovjekom ovog neomasonskog kompleksa kao i "najuticajnim čovjekom u Americi".

Mladi i pametni šef Beogradske banke je poslije "više od stotinu posjeta" Americi na kraju uspostavio "prijateljstvo" sa Davidom Rockefellerom. Masonstvo je imalo najvjerovatnije veliku ulogu u razvijanju tog prijateljstva. Biti prijatelj sa prvim čovjekom američkog masonskog kompleksa moglo se ostvariti samo sa jednom vrstom "katalizatora".

Da li je bilo nekih drugih rezultata kao proizvoda ovih dvaju bankara? Milošević je poslije "više od stotinu posjeta" Americi doživio brz uspon u Srbiji i 1986. godine postao lider KP Srbija. U tom brzom usponu Miloševića da li postoji udio "američkog najuticajnijeg čovjeka"?

Da bismo odgovorili na ovo pitanje, prvenstveno moramo istražiti neka prijateljstva Davida Rockefellera i raspad Istočnog bloka.

Priča Henryja Kissingera

Henry Alfred Kissinger je rođen u Njemačkoj kao dijete jevrejske porodice. Zbog pritisa nacista 1938. su izbjegli u SAD, gdje 1943. dobija američko državljanstvo i učestvuje u vojsci. Godine 1969. na Univerzitetu Harvard završava političke nauke i poslije tu ostaje da radi kao profesor. Ugled koji je stekao u kratkom vremenskom razdoblju imao je ulogu veze sa CFR-om. Prvu dužnost u CFR-u imao je 1955. godine, a u narednim godinama zabilježio je uspon. Veliki ugled je stekao sa knjigom "Nuclear Weapons and Foreign Policy", čiju je pripremu pomogao Konsey. S vremenom je uspostavio bliske odnose sa Davidom Rockefellerom i njegovim bratom Nelsonom Rockefellerom, koji su bili

rukovodeći ljudi CFR-a. Nelson Rockefeller je bio 1968. republikanski kandidat za predsjednika, drugi kandidat bio je Richard Nixon. Za vrijeme predizborne kampanje Kissinger je bio jedan od najvažnijih savjetnika Rockefellera. Predsjedničke izbore je dobio Nixon i smjestio se u "Bijelu kuću". Poslije toga desila se jedna interesantna stvar. Rockefellerovi, uključujući i Kissingera, napravili su pritisak na Nixona i on se nije usprotivio "molbi" finansijske imperije, i kao rezultat toga je Henry Kissinger postao Nixonov savjetnik za nacionalnu sigurnost.

U samom početku došlo je do velikog neslaganja između ministra vanjskih poslova Williama Rogersa i savjetnika za nacionalnu sigurnost Henryja Kissingera. Naročito neslaganje izazvala je politika prema Srednjem Istoku. William Rogers se zalagao za povlačenje Izraela sa osvojenih područja u okvirima Rezolucije 242 Vijeća sigurnosti, dok je Kissinger zahtijevao bezuvjetnu podršku Izraelu. Ali, rasprava nije dugo potrajala. Kissinger je u kratkom vremenskom razdoblju, praveći "bypass" sa Rogersom, postao stvarna snaga vanjske politike. Početkom drugog perioda Nixonovog izbora 1972. godine na mjesto ministra vanjskih poslova došao je Kissinger. U američkoj historiji se prvi put desilo da jedna osoba bude i savjetnik za nacionalnu sigurnost i ministar vanjskih poslova. To je prvi put bilo da ministar vanjskih poslova bude Jevrej. Ovako će taj "historijski" događaj protumačiti premijer Izraela Menahem Begin: "Dolazak dr. Henryja Kissingera na mjesto ministra vanjskih poslova je veliki korak koliko i izglasavanje UN-a o nastanku Izraela."26

Tako je Kissinger ovaj "divovski korak" opravdao, i američka politika prema Srednjem Istoku bila je onakva kakvu je Izrael želio. Učinio je sve za američku podršku Izraelu u programu nuklearnog naoružanja. Rezultat njegovih pritisaka je i isplaćivanje vanjske pomoći Izraelu svake godine 2 milijarde dolara (danas je ova cifra oko 6 milijardi godišnje). Godine 1973. za vrijeme arapsko-izraelskog (Yom Kippur) sukoba najveće prebacivanje oružja Izraelu ostvareno je pod njegovom naredbom. Principijelna neslaganja između SAD-a i PLO-a lično je on odredio, i to je do danas nepromijenjeni dio američke vanjske politike.27 Noam Chomsky ovako ističe Kissingerovu misiju: "Kissinger je 70-tih godina uspio uzeti pod kontrolu Srednji Istok i shvatanje "veliki Izrael" je došlo u primjenu američke politike i od tog vremena do danas, i pored promjena 1973. godine, suština politike je ostala ista."28

U periodu dok je Kissinger bio ministar vanjskih poslova osim vanjske i unutrašnja američka politika bila je u korist Izraela. Američki istraživač Eustace Mullins, dotičući se ove teme, kaže: "U Vladi na mnoga odgovarajuća mjesta imenovao je cioniste". Prema tome, Kissinger je dao podršku najmilitantnijoj organizaciji jevrejskog lobija ADL-u (Anti-

Defomation League of Bnai Brith), kao i mnogim drugim jevrejskim organizacijama koje je oslobodio od poreza i osigurao im druga prava. ADL je Kissingera 1982. birala za "čovjeka godine".²⁹

Faktori koji su do te mjere Kissingera činili jakim dolazili su od povezanosti sa CFR-om i Rockefellerovima. Kissinger je toliko bio u bliskim vezama sa "dinastijom" da je bio predsjednik Rockefeller zadužbina (vakufa) i jedan od najuticajnijih članova CFR-a, te se tako našao u jakom centru moći u pozadini koja je podržavala politiku izraelske strane. Porijeklom Jevreji, Rockefellerovi su imali simpatije prema Izraelu, a jedan od primjera za to je CFR koji je finansiran od Rockefellera i drugog jevrejskog kapitala.

I u političkoj liniji koju je izražavao CFR, a predstavljena je bila od Kissingera u "neokonzervativnom" krilu, poznavala se izraelska vizija Srednjeg Istoka.

Ova CFR-Rockefeller podrška Kissingeru nastavljena je i poslije njegovog odlaska iz "Bijele kuće". Kissinger, kao bliski prijatelj Davida Rockefellera, drugi član CFR-a, Bilderberga, Trilateralne komisije, mogao je i dalje da utiče na politiku "Bijele kuće". Poslije njegovog odlaska iz "Bijele kuće" ovaj put Ministarstvo inozemnih poslova popunjavali su njegovi "ljudi" ili "učenici".

Kissingerova bliska veza sa Davidom Rockefellerom protezala se i do CFR-Bilderberg - Trilateralne komisije. Kissinger je dugo bio predsjednik Upravnog odbora "Chase Manhattan" banke, čiji je vlasnik David Rockefeller. Njihovo lično prijateljstvo se proširilo poslije niza "prljavih" poslova u Južnoj i Srednjoj Americi. Ukratko, Henry Kissinger je bio veliki prijatelj dinastije Rockefeller a naročito najjačeg imena ove dinastije, Davida Rockefellera. Između Davida i Henryja još 1960. postojalo je prijateljstvo na političko-ekonomskom planu koje se širilo.

Koliko su te informacije važne za našu temu?

Odgovor je jasan. Koliko god je Henry Kissinger bio važan prijatelj Davidu Rockefelleru, toliko je i jedna druga osoba za nas važna, Slobodan Milošević. Mladi bankar je "više od 100 puta" išao u SAD i uspostavio prijateljske veze sa Rockefellerom, koje su se vrlo lahko mogle da protežu do Henryja Kissingera.

Naročito veliku mogućnost za to daje "istočno pitanje" koje je bilo prisutno u glavama Rockefellera i Kissingera.

Trilateralno "istočno pitanje"

Na prethodnim stranicama rekli smo da se Trilateralna komisija može brojati kao "proizvod" CFR-a. Ali, nismo rekli zašto su osjećali "potrebu" za ovakvim proizvodom, ili je ova komisija osnovana pod pokroviteljstvom Davida Rockefellera imala važnu misiju. Zbog dugog sukoba između Istoka i Zapada, podijeljene, razvijene zemlje Sjevera dovest će u jedan ekonomsko - politički blok.

Prvi predsjednik Trilateralne i bliski prijatelj Davida Rockefellera, Brzezinski je obećao prije osnivanja Komisije da će razvijene zemlje sjediniti u jedan savez. Knjiga "Between Two Ages" ("Između dva vijeka") predviđa jedinstvo između Sjeverozapadne Amerike i Japana. Brzezinski je u ovoj knjizi sa svojim stavovima bio ključan za određivanje temeljne strategije Komisije.

Cilj Komisije nije samo Japan već i integracija Istočnog bloka u kapitalistički, ekonomski sistem. Predznak za ovo je jedno interesantno objašnjenje Brzezinskog. Brzezinski je dugo godina bio antimarksist, dok je u kasnijem periodu počeo da upotrebljava izraze kojima je hvalio Marksa. Jedan od takvih izraza je i slijedeći: "Marksizam je pobjeda razuma nad vjerom, usavršena univerzalna vizija života i stvaralački stepen".³²

Zašto Trilateral ni u kojem obliku ne treba biti antikomunistički? Zašto je Brzezinski hvalio marksizam? I što je mnogo važnije, govorio je "pobjeda razuma nad vjerom"! Drugo tumačenje predsjednika Trilateralne jasnije je prikazivalo viziju ovakvog pristupa marksizmu. Ovako je rekao Brzezinski: "Vjerovatno će ubrzo doći pitanja rata ili mira. Od Drugog svjetskog rata do vojno sigurnosnih pitanja u međunarodnim odnosima između Istoka i Zapada mnogo pitanja potječe od ekonomskih i socijalnih između Sjevera i Juga."³³

Ukratko, Trilateral je predviđao "sjevernu integraciju". U ovoj integraciji bit će Sovjetski Savez i njihovi saveznici u Istočnoj Evropi. Zbog toga, Trilateral ne smije nikako "da bude antikomunistički", jer su jedino tako mogli da se prigrle sa komunizmom. To je moderno "istočno pitanje".

Godine 1985., dok je Gorbačov bio lider Sovjetskog Saveza, ukazala se prilika. Trilateralna je ovu izjavljenu strategiju stavila u primjenu. Sovjetskom lideru u traženju puteva zbližavanja sa Zapadom prvi odgovori stižu od jevrejskih finansijskih krugova i Trilateralne komisije. U januaru 1989. međunarodna jevrejska organizacija "Bnai Brithj" u Moskvi otvorila je "ložu." Odmah poslije toga pojavile su se vijesti u štampi o Gorbačovim vezama sa novim "nomenklaturama".³⁴ Još je interesantnije to što je odmah po otvaranju "Bnai Brith" lože jedna delegacija Trilateralne komisije bila u Moskvi. U delegaciji su bile nama dobro poznate dvije osobe: David Rockefeller i Henry Kissinger. Američki časopis *The Spotlight*,

pišući o razgovorima Trilateralne delegacije i patrona u Kremlju, napisao je i slijedeće: "Cilj Trilateralne komisije je napraviti od Rusije i komunističkih zemalja Istočnog bloka ekonomskog partnera." Prema tome, Kissinger i Rockefeller su ruskoj vladi predložili članstvo u Svjetskoj banci i MMF-u.³⁵

U februaru je David Rockefeller, ali ovaj put sa delegacijom CFR-a, išao u Varšavu i istu ponudu je dao Poljskoj. Komentator časopisa *Christian Science Monitor*, Jeremiach Novak je napisao: "Razvijanje odnosa sa Sovjetskim Savezom ulivalo je nadu za sjedinjenje sa Rusima u narednom periodu".³⁶ Brzezinski je predlagao slijedeće: "Treba stvoriti novi savez koji bi obuhvatao razvijene zemlje - atlantske zemlje, evropske komunističke zemlje i Japan".³⁷

Trilateralna je "sa ovim istočnim pitanjem" u komunističkim zemljama Istočne Evrope napravila "domino uticaj". Istočna Njemačka, Madarska, Čehoslovačka, Poljska, Bugarska, Rumunija bile su pozornica "bijelih reformi". U svim istočnim zemljama na vlast su došli novi lideri. Većina je imala zajednički cilj, integracija Istok-Zapad i integracija zemalja u zapadne kapitalističke. Drugim riječima, bio je to projekt trilateralnog "istočnog pitanja".

Jaš je nešto interesantno. Pojedini novi lideri su imali isti identitet kao i Trilateral. U Francuskom časopisu *L'Express* pojavio se naslov "Masoni osvajaju Istok", i još je pisalo da su se pojavili masoni u istočnoevropskim zemljama, prvenstveno, rumunski lider Petre Roman i "češki heroj" Vaclav Havel. "Stari komunisti počeli su postajati masoni" piše u časopisu i nastavlja: "U komunističkim glavnim gradovima, Moskvi, Pragu, Budimpešti, Varšavi, Bukureštu i Beogradu u dvije godine lože se brzo šire. Masonska duša oživljava u Srednjoj Evropi. Najveća iluzija loža je "Velika Evropa"³⁸

Havel i Roman su pored Trilateralnog kompleksa imali i posebne paralelne identitete. Petre Roman je Jevrej, a Havel polujevrej. List turskih Jevreja *Šalom* ističe veliku ulogu Petrea Romana i drugih Jevreja u reformama u Istočnoj Evropi i piše: "U revolucijama u Istočnom bloku Jevreji su, obavljajući važne funkcije, podstakli simbol napretka."³⁹

Vaclav Havel je s majčine strane Jevrej i zbog toga je bio uključen u listu "domaći Jevreji i polujevreji" koju je objavio češki antisemitski časopis *Politika*. Havel je još 1991. godine od "Bnai Brith Internationala" dobio zlatnu medalju. Ova medalja se daje "onima koji služe Jevrejima".⁴⁰ Jedan od najvažnijih Havelovih poduhvata je uspostava ponovnih diplomatskih odnosa sa Izraelom koji su bili prekinuti za vrijeme šestodnevno juskog sukoba 1967. godine. U januaru 1990. u Češku je išao ministar vanjskih poslova Izraela Moše Arens i imao vrlo dobre razgovore sa

Havelom. Tom prilikom, Havel je izjavio: "Jevreji i Česi su uvijek kroz historiju bili prijatelji". Češki heroj je poslije toga išao u Izrael, čak je išao do "zida plača" sa kapom na glavi. Te njegove aktivnosti i poistovjećivanje sa izraelskim i američkim imperijalizmom izazvale su reakcije češke opozicije i počeli su se pojavljivati naslovi da je Havel za ovo što čini uzeo šekel (izraelski novac).⁴¹

Havelovim putem je išao i mađarski lider Arpad Gonez. On je sa Izraelom imao toliko bliske odnose da ga je zamjenik predsjednika "Mađarskog demokratskog foruma" Istvan Čsurka optužio da je "izraelski agent".⁴²

Bez sumnje, sada je nemoguće znati da li je Havel uzeo "šekel" ili da li je Gonez "izraelski agent", ali je važno da su rezultat lančanih reformi, lideri istočnih zemalja bili "trend" jedne cjeline. Ovi lideri su svoje zemlje htjeli integrisati u zapadne kapitalističke i zbog toga su sa zapadnim kapitalizmom, kao vladajućim, uspostavili bliske veze. Ako se uzme u obzir jevrejski kapital, onda je ovo jedan vid zblizavanja sa Izraelom jer je glavni akter za reintegraciju Istočne Evrope u zapadni kapitalizam trilateralno "istočno pitanje". Spomenuti jevrejski kapitalizam i sa njim paralelno masonske organizacije, ili, drukčije rečeno, judeo-masonski kompleks.

Ovaj "trend" u Istočnoj Evropi možda se mogao i drukčije tumačiti. Pored spomenutog tumačanja o zblizavanju zapadnom kapitalizmu vladajućeg judeo-masonskog kompleksa, može da vrijedi i informacija da je taj kompleks ove lidere birao kao posebne. Petre Roman i Havel, visokorangirani masoni, odmah poslije raspada komunizma dobili su veliku podršku Zapada, možda se iza ovog krije ta "odabranost". Oni koji su željeli uspostaviti novi poredak u Istočnoj Evropi moguće je da su željeli imati lidere "iz svojih redova ili u najmanju ruku bliske".

Poslije svega toga nameće se jedno pitanje: šta je trilateralno "istočno pitanje", ili "masoni osvajaju Istok", izazvalo u jugoslavenskom poretku? Jugoslaviju 1989. nisu zadesile reforme i bila je jedina evropska komunistička zemlja. Ali je dvije godine poslije reformi, zemlja postala pozornica mnogo važnijih političkih zbivanja i zbog krvavog rata bila je strateški interesantnija od bilo koje druge istočnoevropske zemlje.

Dali je judeo-masonski kompleks imao svog lidera u Jugoslaviji ili lidera kojeg su "podržavali"? Kao Petre Roman ili Havel "mason" lidera, lidera koji će uspostaviti bliske odnose sa Izraelom, lidera koji će biti u vezi sa judeo-masonskim kompleksom.

Bez sumnje, odmah na um pada "bliski prijatelj" Davida Rockefellera i visokorangirani mason, Slobodan Milošević. U detaljnom istraživanju Miloševićeve priče, uspjeli smo otkriti da je novi četnički "vojvoda" bio u vezi sa judeo-masonskim kompleksom te, također, u veza-

Miloševićeva priča četiri: Kissinger veza

Milošević je 80-tih posjećivao Ameriku u ime "Beogradske banke" i, dok je razvijao prijateljstvo sa Davidom Rockefellerom, na drugoj strani počeo je da ostvaruje bliske kontakte sa američkim ambasadorom u Beogradu Lawrenceom Eagleburgerom. Ambasador je bio čovjek koji se razumio u finansije, tako da je bilo normalno što se slagao sa Miloševićem, predsjednikom najveće srbijanske banke.

Godine 1983. "Beogradska banka" je finansirala projekt proizvodnje jugoslavenskog automobila "jugo", koji je prvi jugoslavenski automobil i bio je namijenjen za izvoz. Finansijer projekta "jugo", Milošević, kao što je i normalno, počeo je da traži tržište. Američki ambasador Lawrence Eagleburger je izašao sa ponudom pred Miloševića o prodaji "juga" u Americi. Ova ponuda Eagleburgera je za Miloševića bila prihvatljiva i njih dvojica su u kratkom vremenskom razdoblju postali ortaci.⁴³ Njemački pisac Hans Peter Rullman je 1989. u knjizi "Krisenherd Balkan" napisao da je ambasador Eagleburger bio "najbrži prodavač juga".⁴⁴

U početku je to ličilo na obično prijateljstvo, ali je kasnije dobilo politički oblik. Razlog za to je Eagleburgerova politička karijera, jer Eagleburger nije bio obični ambasador. Godina 1970-tih obavljao je visoku dužnost u Ministarstvu inozemnih poslova. U tom periodu ministar vanjskih poslova je bio Henry Kissinger. Tih godina Eagleburger je bio "desna ruka" Kissingeru, i njihovi međusobni odnosi bili su kao otac-sin. Odmah po osnivanju Kissingerove "Associates" 1982. godine, on se vraća sa beogradske dužnosti i zauzima mjesto predsjednika Upravnog odbora u Kissingerovoj Associates.

U vrijeme sklapanja ortakluka između Eagleburgera i Miloševića postojalo je i drugo ime u američkoj ambasadi u Beogradu koje je razvijalo odnose sa Slobodanom. Bio je to vojni ataše Brent Scowcroft, i što je interesantno Scowcroft je kao i Eagleburger bio u istom "Kissingerovom timu". Njih dvojica su u vašingtonskim krugovima bili Kissingerovi "yes men".⁴⁵ Scowcroft, dok je bio u Karterovom Uredu za kontrolu naoružanja, postao je "poslušan" Kissingeru i po osnivanju njegove "Associates" zauzeo je mjesto u Upravnom odboru. Dok je Eagleburger bio predsjednik upravnog odbora, Scowcroft je bio zamjenik. Obojica su bili Kissingerovi "ljudi" i između njih samih se razvilo prijateljstvo. U posebnim razgovorima su ponekad pričali srpskohrvatski.⁴⁶

Prijateljstvo koje se razvilo između Eagleburgera-Scowcrofta i Miloševića ubrzo se prenijelo u Washington. "Kissinger Associates" je

prezentirala "Jugo" firmu i prema pričama imali su veliku dobit. "Kissinger Associates" i srbijanski ortak Milošević imali su priličnu zaradu. Prihodi u devizama su zadržavani u Srbiji, dok je proizvođačima dijelova u Sloveniji i Hrvatskoj isplata vršena u nevrijednom jugoslavenskom dinaru.

Godine 1986. Eagleburger, upetljavajući još jednu kariku u beogradskoj vezi, postao je član Upravnog odbora "LBS" banke u Americi, koja je bila partner jugoslavenske "Ljubljanske banke". "LBS" banka će dvije godine poslije u Americi biti kažnjena zbog oslobađanja crnog novca.⁴⁷

I tako su trgovci "juga", Kissinger i ekipa shvatili, da je Milošević dobar ortak i da ima "sjajnu" budućnost. Poslije ovog datuma, prema vašingtonskim a i beogradskim različitim izvorima, Eagleburger je počeo nagovarati Miloševića da se bavi politikom.⁴⁸ Do tada je Milošević bio odgovoran za KP Beograd, a 1986. bio je kandidat za KP Srbije i dobio je izbore. Postao je lider KP Srbije i imao je listu mnogih prijatelja, pa čak i u Washingtonu od Davida Rockefellera do Henryja Kissingera.

Kissingerova ekipa će u narednim godinama pomagati Miloševića. Godine 1988., za vrijeme Busha, ukazat će im se odlična prilika, jer su se Kissingerovi ljudi smjestili na ključnim mjestima Bushove uprave: Brent Scowcroft je bio savjetnik za nacionalnu sigurnost, Lawrence Eagleburger je bio zamjenik ministra vanjskih poslova. Još je Eagleburger imenovan od Busha u decembru 1989. za koordinatora za Istočnu Evropu i shodno "Zakonu o podršci demokratizacije u Istočnoj Evropi", bio je odgovoran za Fond. Ovaj fond se mogao brojati kao Fond Trilateralne komisije "istočnog pitanja" i posjedovao je milijarde dolara. Prema različitim izvorima, Eagleburger će ovaj fond u kratkom vremenskom razdoblju dovesti u instituciju za korištenje Henryju Kissingeru i njegovim prijateljima. Zadužbina za demokratiju koja je osnovana kao pomoć Fondu bila je pod kontrolom Eagleburgera i Kissingera. Na čelu Zadužbine bila je osoba koja je mogla predstavljati Kissingerov judeo-masonski kompleks, Carl Gersham. Gersham je bio stari predsjednik američke jevrejske najmilitantnije organizacije ("Anti-Defamation League of Bnai Brith")

Putem Fonda su pomognute mnoge "demokratske" političke grupe u Istočnoj Evropi. Ovo "demokratske" značilo je odgovarajuće američkim interesima i te grupe, ustvari, nisu morale biti demokratske. Prema američkom istraživaču Eustaceu Mullinsu, velika pomoć (mito) data je nekim birokratima u Rusiji 90. i 91. godine, ali gotovo nijedan nije bio predvodnik rušenja komunizma.⁴⁹

Koga je Nacionalna zadužbina za demokratiju, pod kontrolom Kissingera, izabrala za podršku u Jugoslaviji?

Naravno, Miloševića. Brzo je izbio i Srpsko - hrvatski rat te su sve oči bile uprte u Jugoslaviju. Uz velika uporna pitanja glasnogovornik

"Nacionalne zadužbine za demokratiju" je rekao: "Uspostavili smo bliske odnose sa Miloševićem".⁵⁰ Pomoć nije bila samo u novcu već i "taktička" pomoć. Glasnogovornik Zadužbine je rekao da su srpski lideri obrazovani s posebnim metodama.⁵¹ Ove metode su razvijene od engleskih socijalno-psiholoških stručnjaka na klinici "Tavistock" i povećale su uticaj lidera nad narodom.

Veza Kissingerove ekipe, a naročito Eagleburgera sa Miloševićem postala je svakodnevica. U martu 1989., prilikom izbora Eagleburgera za pomoćnika ministra, senator Larry Pressler je Eagleburgeru rekao: "Koliko znam, vi ste bliski prijatelj sa liderom KP Srbije". Senator je mislio na Miloševića.⁵² Ova Eagleburgerova veza sa Miloševićem i drugim srpskim državnim zvaničnicima upoređena je sa poznatom "Lawrence of Arabia" i nazvana "Lawrence of Serbia"⁵³ Hrvatsko - američke organizacije bile su zabrinute zbog tog Eagleburgerovog "Serbophile" identiteta i aktivnosti. Prema tom tumačenju, Eagleburger i Scowcroft su namjerno pogrešno obavještavali Washington.⁵⁴

Eagleburger je prijateljstvo sa Miloševićem demantovao. Tako je prilikom posjete Jugoslaviji 27. februara 1990. pozvao ga na razgovor u "Bijelu kuću". Ovu informaciju su objavile zagrebačke *Večernje novine* 3. marta 1990. godine.

Glavni razlog nereagovanja Bushove administracije na srpske napade je tajni sporazum "Kissingerove ekipe" sa Beogradom. Bivši rumunski ambasador u Americi, David Funderburk, u reportaži je rekao: "Politika koju smo gutali u Bosni i cijeloj Jugoslaviji bila je zbog odnosa između Eagleburgera i Miloševića".⁵⁵

Miloševićeva veza sa judeo-masonskim kompleksom bila je razlog takve politike prema Jugoslaviji, ne samo Bushove već i Clintonove administracije, američkog državnog aparata, pa čak i Zapada! Kissingerova ekipa je kroz CFR, Trilateral, Bilderberg organizacije produžila judeo-masonski kompleks i do Beograda. Od samog početka rata, oni su u svijetu radili kao "Tajna ruka" i podržavali Miloševića i njegove četnike. Poslije Drugog svjetskog rata, masonstvo je bilo ponovo katalizator između Beograda i Zapada.

Ali judeo-masonski kompleks nije bio jedini razlog tajnih odnosa Kissingerove ekipe sa Miloševićem. Savez je olakšavao odnose između dvije strane, ali savez je imao logiku i strateški interes, koji nije bio u Beogradu već u Sarajevu kao izvoru "zelene opasnosti"

Iznova "zelena opasnost"

Kao što je navedeno, masonstvo je bilo katalizator i strateška logika tih odnosa. Kissinger i njegova škola su odredili "jastrebove" protiv islama i sada se u sredini Jugoslavije, u BiH, rodila "islamska opasnost". Na prethodnim stranicama smo rekli da je tu opasnost 80-tih godina "ugušila" Komunistička partija, ali se ponovo vratila. To je bio negativan razvoj situacije kako za Amerikance koji su bili vezani za Kissingerovo učenje, tako i za neke zemlje koje su imale veze sa Jugoslavijom, prvenstveno za Englesku.

Milošević je bio strateški element za ravnotežu protiv "zelene opasnosti". Da mu je ovo bila misija, on je to svakom prilikom izjavljivao.

Ustvari, šta je "zelena opasnost" u BiH?

Alija Izetbegović, poslije Sarajevskog procesa 1983. bio je poznat kao simbol islamskog pokreta. Poslije šest godina provedenih u najgoroj jugoslavenskoj kaznionici "lomeći kamen" stekao je veliku karizmu u narodu. Godine 1990. u maju je osnovana "Stranka demokratske akcije" (SDA) i upravo je on sjedio na predsjedničkoj fotelji. Islamski identitet SDA je bio istaknut. Zeleni bajraci, polumjesec, ilahije na mitinzima, 40 godina zabranjivan i natjerivan na zaborav, islamski identitet se iznova budio. Slijedeći redovi u Izetbegovićevoj deklaraciji bili su opominjujući za neke krugove. Strateške poglede zapadnih muslimana "Kralj mudrosti" je ovako rezimirao:

"Umjesto svojih armija, oni sada ubacuju svoje ideje i svoj kapital, i ovom novom formom utjecaja nastoje ponovo postići isti cilj, da osiguraju svoju prisutnost i da muslimanske narode održavaju i dalje u stanju duhovne nemoći i materijalne i političke zavisnosti". 56

Svi ovi stavovi Alije Izetbegovića nisu nikad isticali njegova anti-kršćanska ili antizapadna razmišljanja. Naprotiv, Izetbegović je isticao islamsku toleranciju i miroljubivost protiv zapadnog agresivizma i dominacije. Prilog tome je i osnovana partija koja je imala cilj BiH sa srpskim i hrvatskim narodom u njoj.

Odmah su i Srbi i Hrvati osnovali svoje partije. Srbi su osnovali "Srpsku demokratsku stranku" (SDS), čiji je lider bio psihijatar iz Sarajeva, Radovan Karadžić. Partija Hrvata je bila "Hrvatska demokratska zajednica" (HDZ), istoimena kao i u Hrvatskoj. Na izborima za Parlament u decembru 1990. od 240 mjesta Izetbegovićeva stranka je osvojila 86,

SDS 72, a HDZ 44 mjesta. Još jedna partija bila je u Parlamentu sa 13 mjesta. Bila je to "Muslimanska bošnjačka organizacija" Adila Zulfikarpašića, koja je bila opozicija Izetbegoviću!

Na prethodnim stranicama rekli smo da je u Bosni 70-tih i 80-tih godina protiv islamske frakcije bila "bošnjačka nacionalistička" frakcija. Zulfikarpašić je bio predstavnik te frakcije. Dugo godina se bavio trgovinom u Švicarskoj i stekao veliki imetak. Vratio se u BiH 80-tih, i svoj politički život započeo u redovima SDA. Ali, tri mjeseca prije izbora, u septembru 1990., sa grupom istomišljenika odvojio se od SDA i osnovao MBO. Partijski rad i program bio je suprotan imenu stranke. Prema njemu, ljudima treba dati glas po političkom ubjedenju (liberali, socijalisti i sl.), a ne po vjerskoj i etničkoj pripadnosti. Tako je on, kvareći muslimansko jedinstvo, učinio korak koji će naštetiti BiH. Izetbegović je u vezi s tim jednom novinaru rekao slijedeće:

"Komunisti su sa ugnjetavačkim sistemom kod ljudi stvorili čežnju za otvorenim ispoljavanjem vjerskog identiteta. Za 4-5 godina možda poslije ovog odvajanja možemo doći do civilnog društva. Ali sada naša partija mora da obuhvata muslimane. Partije koje predstavljaju sve past će kao male, nedovoljne. Ovdje postoji mogućnost unutrašnjeg rata, ali je naš cilj jedinstvena BiH".57

Kao što je i pretpostavljao Izetbegović, Zulfikarpašićeva partija je bila mala i nedovoljna, i u narednom periodu postepeno je nestala. Ali, ovaj bošnjački biznismen će imati veliku podršku onih koji su Izetbegovića vidjeli kao "zelenu opasnost". Izetbegović je uspio da odbrani ravnotežu od izbora u decembru 1990. pa do početka rata, aprila 1992., jer je u Jugoslaviji svaki slijedeći dan značio približavanje ratu.

Proba u Krajini

Kada je Izetbegović došao na vlast, Jugoslavija se već odavno bila ugrijala. Srbi su u Hrvatskoj u oblasti Krajine proglasili "autonomiju", koju Hrvatska nije priznavala, i tako su tenzije porasle.

Krajina je bilo interesantno područje, koje je bosansku zapadnu granicu okruživalo u obliku polumjeseca i većina stanovništva su bili Srbi. Kako su oni došli na to područje, veoma je interesantno. Osmanlije su napredovale prema Zapadu a Austrija je gubila BiH, povodom osmanlijskog napredovanja. Jedna grupa Srba iz Srbije je uzeta pod zaštitu i smješteni su na ta područja. To su bili radikalni Srbi koji nisu željeli živjeti pod osmanlijskom upravom. Austrijska kraljevina je njih naoružavala i

smjestila ih na to područje te tako stvorila tampon zonu ispred Osmanlija.

I tako je ova Krajina prilikom stvaranja Jugoslavije ostala u Hrvatskoj. Uvijek je bio cilj srbijanskih ekstremista pripajanje krajiških Srba "matici", koji je u Drugom svjetskom ratu nastojao primijeniti Mihajlović, a 1990. anchluss je isprobavao Milošević.

Krajiški ili kninski Srbi su u aprilu 1990. na hrvatskim općim izborima učestvovali sa SDS-om. Bez sumnje, Milošević je bio zadovoljan time, ali to je u velikoj mjeri bila mjesna inicijativa. Krajiški Srbi su se bojali asimilizacije u Hrvatskoj. U krajiškom SDS-u su počeli ojačavati radikalni elementi. Ovi radikali su bili bliski Miloševiću, i Beograd je provodio propagandu kako Hrvati žele da stvore "ustašku" državu. To zatraživanje "ustašama" bilo je najdjelotvornije sredstvo za buđenje.

U ljeto 1990. god. postala je jasna Miloševićeva produžena ruka u Krajini. Upravu nad krajiškim SDS-om preuzeli su radikalni Srbi koji su bili u bliskim vezama sa Beogradom. Tanzije su odmah eskalirale. Najavljeno je da će u augustu održati referendum za autonomiju Krajine. Zagrebačka vlada je referendum proglasila nezakonitim. Nakon toga se prvi put počelo primjećivati oružje. Na ulicama u Krajini pojavila je se srpska milicija. Ova milicija je imala otvorenu podršku JNA koja je bila pod kontrolom Srba (zapovjednik garnizona Federalne armije u tom području bio je kasnije poznati Ratko Mladić). U vrijeme formiranja milicije i beogradski mediji i lideri krajiških Srba izjavljivali su: "Ustaše pripremaju pokolj Srba u Krajini". Anarhija je izbila i prvi Hrvati su poginuli. U januaru 1991. mjesni srpski lideri govorili su: "Srpska autonomna oblast Krajina". Dva mjeseca poslije milicija krajiških Srba je željela proširiti "autonomnu oblast" i tada je započeo otvoreni sukob sa hrvatskom policijom, intervenisala je Federalna armija. Razmjer sukoba se povećavao.

Milošević je propagandom, provokacijama i raznim intrigama u kratkom vremenskom periodu radikalizovao krajiške Srbe i u velikoj mjeri stvorio vještački sukob. Stručnjak za Balkan, Noel Malcolm, rekao je da je Milošević za radikalizaciju koristio tri metode.⁵⁸ Ove metode su važne, jer će iste sa malom promjenama biti primijenjene u Bosni.

Prva metoda za radikalizaciju srpskog stanovništva: mediji i marionete Beograda, mjesni srpski političari bi prvo vršili "bombardovanje dezinformacijama", uijeli bi veliki strah. Svaki pokret Hrvatske vojske bi krajiškim Srbima bio predstavljen kao "ustaška priprema za pokolj".

Druga metoda korištena za stvaranje sukoba bila je tradicionalna milicijska taktika. Grupa vojnika bi prolazila pored sela i iz sela bi od seoskog provokatora bila otvorena vatra. Vojnici bi poslije došli sa pojačanjem u selo da pronađu one koji su pucali na njih. U međuvremenu, provokator dolazi u selo i narod se pokreće tako što kažu: "Vojska dolazi

da vas sve pobije". Seosko stanovništvo sa oružjem čeka, vojska dolazi, provokator ponovo puca i tako se sukob rasplamsava. Francuski branioци i Vietkong gerila su često upotrebljavali ovu metodu. Miloševićevom podrškom ovu metodu je upotrebljavala i srpska milicija u Krajini. Jednom su otvorili vatru na pun kamion hrvatske policije, a poslije su seljacima rekli da je policija došla napasti selo, i tako izvršili podjelu oružja.

Treći metod je još jednostavniji. Stvoriti vještački sukob i pozvati Federalnu armiju radi osiguranja mira. Ali, bez sumnje, posao Federalne srpske vojske nije bio "osigurati mir" već veličati srpstvo.

To je, ustvari, bila uspješna "proba" u Krajini, jer će se prava proba u mnogo većem obliku nešto kasnije primijeniti u BiH. Milošević je u svom snu o "velikoj Srbiji" uspio ostvariti jedan korak. Red je na drugi korak, ustvari "probu" za BiH, stvoriti Srpsko-hrvatski rat.

Smrt Jugoslavije

Hrvati i Slovenci su kroz historiju bili u istim redovima, a imali su i istu kulturu. Oba naroda su katolici u odnosu na pravoslavne "istočnjake" Srbe, i bili su bliski kulturi Zapadne Evrope. Bile su drukčije konstrukcije u odnosu na druge republike. Ekonomija ovih dviju republika bila je bolja od ostalih četiri. Ukratko, bili su zapadniji, moderniji i bogatiji.

Zbog svega toga, te povećanog srpskog nacionalizma, ove dvije republike su se željele odvojiti od Jugoslavije. Miloševićeva Srbija je jačala i Jugoslavija je sve više ličila na "Srboslaviju" pa su ove dvije republike bile odlučne da ne žive pod srpskom hegemonijom.

Uporedo sa srpskim nacionalizmom i u ovim dvjema republikama počeo se razvijati paralelni nacionalizam. Dok se 1980-tih srpski nacionalizam iznova budio, pokrenuo je i Hrvate i Slovence. Naročito je to bilo izraženo u Hrvatskoj. Lider hrvatskog pokreta bio je bivši partizanski general Franjo Tuđman. Tuđman je ujedno bio i historičar, ali historičar koji je pravio reviziju. On je uvećao broj srpskih žrtava koje su ustaše pobile, s namjerom da hrvatski narod nepravično okrivljuje.

U Istočnoj Evropi odvijao se proces liberizacije. Jugoslavija je postala višepartijska. Naravno, tu je bio i HDZ, čiji je lider bio Tuđman, koji je na izborima u proljeće 1990. došao na vlast. Na izborima istog datuma u Sloveniji je došla jedna nacionalističko-liberalna koalicija.

Protiv budjenja hrvatskog nacionalizma Milošević nije mirovao i, kao što smo i rekli, stvorio je krizu u Krajini. Tako je i krajiške Srbe huškao na pripajanje "matici" i ujedno ih koristio kao sredstvo za rat protiv Hrvatske, jer je rat, prema Miloševiću, bio neizbježan. U junu 1990. raspustio je kosovski parlament i ovu "autonomnu oblast sa apsolutnom

albanskom većinom doveo pod upravu Srbiji".

U drugoj polovini 1990. napetost između Slovenije, Hrvatske i Srbije se povećavala. Na to je došla i kriza u Krajini. Jedan od razloga je bio ekonomski. Naime, ispostavilo se da je Milošević veliki dio federalnog budžeta bespravno pripajao Srbiji. To "bezakonje" je u korijenu poremetilo plan federalnog premijera Ante Markovića za obaranje inflacije u Jugoslaviji. U decembru 1990., Slovenci su napravili referendum za proglašenje nezavisnosti. Na referendumu je učestvovalo više od 90% glasača a 89% je dalo glas za nezavisnost.

Milošević je ponovo početkom 1991. izašao na scenu i rekao da jugoslavensko uređenje treba ovako da ostane. Obavijestio je Hrvatsku i BiH da, ako budu radili na slabljenju federacije ili se zalagali za neki labaviji oblik konfederacije, on će ih aneksirati. Da bi osigurao svoju vlast, priređivao je razne "udare". Za vrijeme studentskih demonstracija, u martu 1991., primorao je federalnog premijera Borisava Jovića da proglasi vanredno stanje u zemlji, čemu se ovaj opirao. Na to je Milošević primorao i Jovića i federalne predstavnike Crne Gore, Vojvodine i Kosova na ostavke. Poslije je putem televizije rekao da se Srbija neće pokoravati federalnom premijeru. Izgledalo je kao da je Jović izgubio autoritet. Poslije nekoliko dana se pribrao i vratio na mejdan, ali Milošević je kao lider Srbije bio mnogo jači od federalnog premijera i obznanio je da neće premijera "uvažavati".

U maju je kap prelila čašu. Prema Ustavu, na mjesto federalnog premijera trebao je doći Hrvat, bio je to Stipe Mesić. Srbija je obznanila da to neće prihvatiti. Konačno, na terenu nije bilo federacije iz Ustava. Ostale su Srbija i republike koje ne žele učestvovati u "velikoj Srbiji".

U toj situaciji, Hrvatska je donijela odluku. Tuđmanova vlada je 19. maja organizovala referendum za nezavisnost, i 92% hrvatskih građana je reklo "da". Konačno je dugme pritisnuto. Naredni dan, Federalna armija je s tenkovima ušla u Sloveniju.

Za Miloševićevu odluku da ide na Sloveniju i Hrvatsku, važnu ulogu je imala podrška vanjskih prikrivenih sila. Srpski lider je imao podršku posredstvom masonstva iz Amerike te podršku Engleza, koji su bili tradicionalni prijatelji Srba. Iz Njemačke je dolazila podrška hrvatsko-slovenskom savezu. Sve je to Miloševiću omogućilo da se ponaša kao "orao". Čak je to pokazivao i u otvorenim diplomatskim kontaktima. EEZ je još u aprilu, ističući "Jugoslavensku zajednicu i jedinstvo", bila podrška Miloševićevoj tezi. EEZ je, još dok je bjesnila hrvatsko-slovenska kriza, Srbiji dala kredit od 750 miliona eura, stavljajući se tako na stranu Beograda.60

Mnogo veća podrška došla je s one strane Atlantika, iz Amerike,

pod uticajem "Kissingerovih veza" Američki ministar vanjskih poslova James Baker je 20. juna došao u Beograd i rekao Miloševiću: "Bushova administracija poslije Hladnog rata ne želi podjele na mini državice".⁶¹ Tako je diplomatskim jezikom Bushova administracija dala zeleno svjetlo Miloševiću. Naravno, u svemu tome veliki uticaj su imali "Kissingerovi ljudi", pomoćnik ministra vanjskih poslova Lawrence Eagleburger i Savjetnik za nacionalnu sigurnost Brent Scowcroft.

Milošević je, oslanjajući se na tu podršku, poslao federalne tenkove na Sloveniju. Sa "blitzkriegom" će osvojiti ovu malu zemlju i drugima poslati opomenu-poruku. Ali, Slovenci su pokazali odlučan otpor i beogradski planovi su propali. Milošević se brzo odrekao Slovenije, jer Slovenija nije nikad ni bila uračunata u "veliku Srbiju".

Međutim, za Hrvatsku je situacija bila drukčija. Odvajanje Hrvatske od Jugoslavije shvaćeno je kao odvajanje krajiških Srba od Srbije. Zbog toga je beogradski odgovor na hrvatsko otcjepljenje bio mnogo jači.

Sa hrvatskim proglašenjem nezavisnosti, Milošević je odlučio da primijeni dvije strategije u Srpsko-hrvatskom ratu. Jedna od tih je opća ofanziva na Hrvatsku, a pored toga će u sukob uvesti i paramilitarne trupe sačinjene od srpskog stanovništva iz Hrvatske. U augustu 1991. počeo je da primjenjuje te dvije taktike. Federalna vojska počela je osvajati Slavoniju, hrvatsko područje blizu srbijanske granice. U septembru je započelo bombardovanje turističkog mjesta Dubrovnik.

To osvajanje i bombardovanje provodila je Federalna vojska. Druga taktika su bile paramilitarne naoružane trupe koje su bile pod kontrolom Armije.

I, što je interesantno, te paramilitarne snage su imale ime kao i prije 50 godina - "četnici".

Neočetničko organizovanje; Arkan i Šešelj

Jedan posmatrač je u septembru 1991. godine ovako opisao ciljeve srpskih paramilitarnih snaga u Hrvatskoj: "Hrvatsko stanovništvo između srpskih područja strahom i terorom natjerati na bijeg i tako ova područja pripojiti."⁶² Prva primjena "etničkog čišćenja" počela je u Krajini i sprovodile su ga paramilitarne snage koje će ga kasnije sprovoditi i u Bosni.

Te naoružane čete su od početka 1990-tih imale aktivnosti u Hrvatskoj na područjima pod srpskom kontrolom. Početkom 1991. beogradski ministar unutrašnjih poslova Mihalj Kerteš je za te grupe organizovao vojne kampove za obučavanje. Ta grupa je bila imenovana "Dobrovoljni srpski graničari" i bili su pod kontrolom Željka Ražnjatovića,

poznatijeg kao "Arkan". Arkan je godinama gonjen od Interpola, a još je bilo zastupljeno mišljenje da je za jugoslavensku tajnu službu u inozemstvu pripremao atentate za opozicionare. Arkanove čete je u početku finansiralo Ministarstvo unutrašnjih poslova Srbije, poslije su se finansirali od ratnog plijena, a s druge strane su uspostavili bliske ekonomske veze sa nekim izraelskim bankama.

Osim Arkanove grupe, postojala je veća, koju je organizovala "Srpska radikalna stranka" i oni su bili miraz iz Drugog svjetskog rata. Zvali su se "četnici". Njima je upravljao ekstremni srpski nacionalist i lider "Srpske radikalne stranke" Vojislav Šešelj. Šešelj je 1985. godine bio pritvoren zbog propagiranja podjele BiH između Srbije i Hrvatske. Tog "vatrelog" srpskog nacionalistu novi srbijanski "princ" Milošević imao je u vidu, "Slobo" je pomogao "Srpsku radikalnu stranku" a i Šešelj je podržavao Miloševića. "Majstor" Milošević ima najveće zasluge za Šešeljev ulazak u Parlament u julu 1991. godine.

Šešelj je u Miloševićevom "misterioznom planu" bio u ulozi "lošeg čovjeka", a ujedno je bio najradikalnija marioneta srpskog nacionalizma. On četnike iz Drugog svjetskog rata nije nasljeđivao samo imenom već i ideologijom. U reportaži u augustu 1991. koju je dao njemačkom časopisu *Der Spiegel* rekao je da četnici tradicionalno ponavljaju formulu "velike Srbije". Prema tom planu, Srbija će se proširiti na Bosnu, Makedoniju, Crnu Goru i veliki dio Hrvatske. "Hrvatima ćemo dati onoliko koliko mogu da vide sa Zagrebačke katedrale": govorio je Šešelj. O Bosni je rekao slijedeće: "Bosanski muslimani su islamizirani Srbi". Na pitanje: "Ako oni ovo srpstvo ne prihvataju?" ovako odgovara: "Onda ćemo ih sve istjerati iz Bosne". Gdje? "U Anadoliju..."⁶³

Šešelj nije bio samo četnički ideološki falsifikat već i registrovani nasljednik. Njemu je ovo svojstvo "ilustrativno" dato. Njemu je titulu "vojvode" dao jedan od Mihajlovićevih komandanata iz Drugog svjetskog rata i ujedno "najstariji četnik u životu" Momčilo Đujić. Ovaj "četnički ostatak" je živio u Kaliforniji i, dajući taj čin Šešelju, prema Tanil Bori, omogućio im je pravo nad čitavim mirazom četnika iz Drugog svjetskog rata, što je Šešelju i neočetnicima bila velika prednost.⁶⁴

Srpsko-hrvatski rat, Lord Carrington i "Tajna ruka" koja je podržavala Srbe

Rat koji je Milošević započeo protiv Hrvatske sa Federalnom vojskom i neočetnicima bio je veoma krvav. Slavoniju i Krajinu kontrolisale su srpske snage i taj prostor su etnički "očistili". Naročito su

neočetnici bili majstori tog posla. Po osvajanju najvažnijeg slavonskog grada i najvažnijeg ratišta Srpsko-hrvatskog rata - Vukovara, u kome su Arkanovi "Tigrovi" izvršili "čišćenje", ubijeno je više stotina civila. Razasuti hrvatski leševi na ulicama Vukovara pokazivali su da su se neočetnici vratili poslu koji je napola urađen u Drugom svjetskom ratu.

I ovaj put, kao i 1940-tih, ponovo su se u balkansku krizu umiješale vanjske sile. To miješanje ostvareno je putem UN-a i EEZ-a. Dok je izgledalo da je Zapad došao da brani pravdu, slobodu, s druge strane, zbog strateških računa i tradicionalne bliskosti, širila se podrška Beogradu. Bez sumnje, jedan od najznačajnijih vidova prikrivene podrške Miloševiću od Zapada jeste stavljanje embarga na uvoz oružja za prostor cijele Jugoslavije u septembru 1991. od UN-a. Taj embargo nije nimalo utjecao na četvrtu vojnu silu u Evropi, koja je posjedovala veliku vojnu industriju, i na srpske paramilitarne snage, koje su odavno bile spremne za etničko čišćenje. Isto nije važno i za Hrvate. Naprotiv, embargo je izazvao negativne posljedice, jer su Hrvati upravo tada stvarali Armiju i imali su veliku potrebu za oružjem. Pad Vukovara je najveći događaj kojim su Hrvati platili postojeći embargo. (Taj će embargo kasnije svezati ruke bosanskim muslimanima protiv Srba i on će, uprkos brojnim prigovorima, biti primjenjivan do 1995.)

Kao da je u međunarodnom društvu postojala "Tajna ruka" koja je podržavala Srbe. Upravo ta "Tajna ruka" je pomogla Beogradu prije embarga. EEZ je još u aprilu, ističući "Jugoslavenski savez i privrženost jedinstvu zemlje", podržala Miloševićevu tezu, čak je i u vrijeme tinjanja hrvatsko-slovenske krize dala kredit Srbiji od 750 miliona eura i tako se stavila u službu Beograda.

Osoba koja je najviše zastupala politiku privrženosti EEZ-a Beogradu, a koja je od te zajednice imenovana za mirovnog posrednika u Jugoslaviji, ujedno je bio nekadašnji ministar inozemnih poslova Engleske, Lord Carrington. Učinio je sve da se ne prizna nezavisnost Slovenije i Hrvatske, čak je pripremio i plan za novu Jugoslaviju. Upravo ono što je Milošević tražio, a nije mogao ostvariti.⁶⁵ Poslije će biti okrivljen od bosanskih muslimana da je prijatelj Srba. I stvarno, Carrington je dugo u diplomatiji bio najstabilniji podržavalac Miloševića.

Carringtonov je identitet krajnje važan za rasvjetljavanje identiteta "Tajne ruke" koja je bila podrška Srbima, jer je Carrington bio osoba koja se dugo interesovala za Jugoslaviju i u jednom smislu bio je predstavnik Henryja Kissingera. Između Carringtona i Kissingera postoji prijateljstvo i partnerstvo iz "Kissinger Associates". Ovu firmu su zajedno napravili i dugo su zajedno radili.⁶⁶ Još su zajedno bili u jednom prljavom poslu. Na Dalekom Istoku trgovali su sa kineskim prodavačima opijuma.⁶⁷ Carrington je bio i rođak

poznatog Kissingerovog prijatelja, engleskog Jevreja kapitaliste Rothschilda. Carrington je kao posjedavalac ovih važnih "veza" imao i važnu masonsku karijeru. Osim što je bio visoko rangiran u engleskim ložama, bio je kao proizvod moderne masonske politike važan i stalni član Bilderberg grupe. Čak je bio i presjedavajući Bilderberg sastanka koji je održan 6. - 9. juna 1992. u njemačkom gradu Baden-Badenu.⁶⁸ Lordove masonske veze pružale su se i do Italije. Bio je u Upravnom odboru "Hambros" banke, koja posjeduje jevrejski kapital, te je imao bliske veze sa ložom "P2" koja se pojavila u Italiji 1980.⁶⁹ Nije bez razloga Carringtonov ortak i prijatelj Kissinger bio član "Monte Carlo komiteta", koji je za jedan stupanj veći od lože "P2".⁷⁰

Tako sva ova Carringtonova veza sa Kissingerom i masonska karijera objašnjava prikrivenu diplomatsku podršku koju je imao Miloševićev beogradski režim.

U Drugom svjetskom ratu podrška "anglofila" Mihajloviću dolazila je od anglosaksonskih masona, isto tako je i Milošević mogao napredovati, zahvaljujući pomoći anglosaksonskog masonskog kompleksa. Zapadnjačka, za Srbe prijateljska "Tajna ruka" jeste ovaj anglosaksonski masonski kompleks.

Historijski bliska Srbima, Francuska je posredstvom masonstva kao "katalizatora" bila dio "Tajne ruke"; pomoćnik predsjednika Hrvatske - Tomac je u septembru 1991. podsjetio na tajne veze između Francuske i Miloševića".⁷¹

Ali, Hrvati su utjecaj "Tajne ruke" u međunarodnom društvu u narednim mjesecima Srpsko-hrvatskog sukoba prebrodili zahvaljujući tradicionalnom savezniku Njemačkoj. Njemačka je uz velike napore uspjela u decembru 1991. osigurati međunarodno priznanje Hrvatske i Slovenije, i ta odluka je saopćena 15. januara 1992. U međuvremenu, Hrvati su počeli da uzimaju oružje tajnim kanalima od zemalja "Varšavskog ugovora" i iz Srednjeg Istoka. Na kraju su u februaru UN imenovala Cyrusa Vancea za posrednika, koji je osigurao primirje. Područja Hrvatske koja su zauzeli Srbi nazvana su - "sigurnosna područja". Njih će kontrolisati UN i tako je, iako na krajnje nestabilnoj osnovi, okončan Srpsko-hrvatski rat.

Hrvati su uz veliku pomoć Njemačke "skratili nogavice" Miloševiću. Poslije Hladnog rata u Evropi jaki "V Rajh" uspio je oslabiti utjecaj anglosaksonskog masonskog kompleksa, koji je podržavao Srbe. Ali, slijedeći Miloševićev cilj nije imao takvu prednost. Slijedeći Miloševićev cilj nije imao jakog zaštitnika kao što je Njemačka, i za Beograd je taj cilj bio mnogo važniji od Hrvatske. Milošević, kao i anglosaksonski kompleks slagali su se u vezi s pitanjem "stvarnog cilja" i bili su uznemireni od mogućnosti instaliranja "zelene opasnosti" na Balkanu.

Bez sumnje, taj "stvarni cilj" bila je Bosna.

RAT, MASAKR I DIPLOMATIJA

1992-95

*"Znajte, moji naoružani saputnici, s nama je sva Evropa
-nacionalistički srpski pjesnik Vlada Popović, 1914.*

Četrdesetšestogodišnji bosanski musliman Sulejman Bešić, bio je u koncentracionom logoru Trnopolje i veoma mu je teško objašnjavati torturu srpskih čuvara nad muslimanima. Prema njegovoj izjavi, jednog dana je četnik, po imenu Dušan Tadić, prišao jednoj ženi muslimanki i derući se upitao je gdje joj je muž. Poslije je rekao ženi da se skida ili će umrijeti; žena se pod prijetnjom oružja plačući počela skidati. Nije prošla ni minuta, Tadić ju je udarcem u glavu usmrtio. Isti četnik je za nekoliko minuta doveo sina ove žene svezanih ruku i naredio mu da siluje mrtvu majku. Mladić je na ovu naredbu odgovorio vapajem koji je zaparao uši i u neposrednoj blizini bio je ubijen od Dušana Tadića.

Ubijena tijela su dugo ostala na zemlji. Ali ova slika nije bila neobična u ovom koncentracionom logoru. Prema priči Sulejmana Bešića, situacija ranjenih muslimana u logoru bila je zastrašujuća; pojedini su bili onesviješćeni i otvorene rane bile su pune crva. Tijela koja su bila na otvorenom i to "crvavo meso" su u kampu širili miris koji je bio nepodnošljiv.

Sulejman Bešić bio je svjedok tih događaja u koncentracionom logoru Trnopolje. On je to ispričao u Haagu, "Međunarodnom sudu za ratne zločine" koji je oformljen zbog ratnih zločina na prostoru Jugoslavije, a sve radi rasvjetljavanja tih zločina i kažnjavanja zločinaca. Ti strašni događaji jasno pokazuju sistematski zločin i masakr na prostorima BiH koje su Srbi primjenjivali protiv muslimana i jedan su od više hiljada primjera.1

To je divljaštvo možda ostvareno u kratkom periodu i na malom geografskom prostoru, ali njegovi korijeni se protežu u daleku prošlost, imajući podršku sa većeg geografskog prostora. U pozadini tog divljaštva,

nije bilo samo sjedište srpskih trupa na Palama, a ni beogradska vlast, već su tu bili upetljani i prsti "antiislamske internacionale", čiji su predstavnici šetali diplomatskim hodnicima zapadnih glavnih gradova. S obje strane Atlantika ova utjecajna prikrivena "internacionala" je Bosanski rat u veoma majstorskom i misterioznom (sofistickom) obliku usmjeravala u korist Beograda.

Na narednim stranicama ćemo zajedno rasvijetliti ta usmjeravanja.

Nagovještaj rata

Srpsko-hrvatski rat završen je početkom 1992. god., priznanjem nezavisnosti Zagrebu od EZ. Njemačka se stavlja na hrvatsku stranu. Hrvatski istok, Slavonija, Krajina u "trбуhu" i neka područja na obali Jadranskog mora ostala su možda pod kontrolom Srba, ali ipak, krv je zaustavljena. Na pitanje "Ko je dobio?", iako nije bilo moguće dati jasan odgovor, moglo bi se reći da je strjelica pokazivala Beograd. Milošević je osvajanjem Slavonije i Krajine učinio važne korake za stvaranje "velike Srbije". Hrvatska se dokopala nezavisnosti i spasila se od "nogavica velike Srbije".

Sa završetkom Srpsko-hrvatskog rata počela su zvona zvoniti za Bosnu. Miloševićevo oko je poslije završetka posla na hrvatskom ratištu bilo upereno prema Bosni. A Bosanci su imali dva jednako loša rješenja: ili ostati u Jugoslaviji, što je značilo pristati na "veliku Srbiju", ili proglasiti nezavisnost i krenuti opasnim putem kao i Hrvatska, s tim da bi taj put bio opasniji.

Neprijateljski stavovi bosanskih Srba su se pogoršavali. U maju 1991. god. partija bosanskih Srba - SDS proglasila je u Bosni četiri "srpske autonomne oblasti" koje su bile naseljene većinskim srpskim stanovništvom. To je bio početak scenarija kao i u Krajini. Mnogo važniji razvoj situacije desio se u julu 1991. god. Sa Miloševićevom naredbom srbijanski ministar unutrašnjih poslova Mihalj Kerteš izvršio je veliko transportovanje oružja lideru bosanskih Srba Radovanu Karadžiću. To je jasno pokazivalo da je Milošević "poslodavac" Karadžiću. 2 U augustu 1991. federalni premijer Ante Marković je objelodanio tajni telefonski razgovor između Miloševića i Karadžića. U razgovoru Milošević Karadžiću govori da će slijedeću isporuku oružja uzeti od banjalučkog komandanta Federalne armije generala Nikole Uzelca. 3 Nije bilo sumnje da je Milošević komandovao Karadžiću. Čak je i Karadžić otvoreno govorio da "po nekoliko puta u sedmici" razgovara sa Miloševićem. 4

U septembru, bosanski Srbi su napravili još jedan korak za srpske autonomne oblasti. Naime, oni su tražili intervenciju Federalne vojske za

odbranu tih oblasti. Da bi stvorili potrebu za tom intervencijom, oni su izazvali dva konflikta - isprobani "recept" iz Krajine se ponavljao. Prema izrežiranom scenariju, Federalna armija je, po Miloševićevoj naredbi, u zapadnu Hercegovinu nagomilala oko 5.000 vojnika. Tako su te trupe na kraju septembra stvorile granicu "Hercegovačke srpske autonomne oblasti."

Ujedno su taj prostor koristili kao bazu za napade na Dubrovnik. Te federalne vojne trupe su jednom prilikom htjele da zaustave muslimanski i hrvatski civili, na što su ovi otvorili vatru na njih.

Na početku 1992. god. bosanska vlada se tako našla u kritičnoj poziciji. Srbi neće pristati na nezavisnost bez rata, ali ni Bosanci nisu željeli ostati pod željeznim kandžama Srbije. Jer, ako sada ne ostvare nezavisnost, kao rezultat korjenitih promjena poslije Hladnog rata, ponovnu sličnu priliku bilo je teško naslutiti. Ako Bosna u vrijeme haosa u svijetu i području i uravnoteženosti politika na Balkanu ostane pod hegemonijom Beograda, kasnije bi se teško mogla osloboditi te hegemonije. Hrvatska je iskoristila priliku i, plaćajući "dijetalnu" cijenu (prolivena krv u ratu i, iako u prolaznom periodu, dala je Krajinu i istočnu Slavoniju), ostvarila je nezavisnost. Bosna je, možda, mogla slijediti taj put. Ali, postojala je bitna razlika između BiH i Hrvatske. Hrvatska je u međunarodnom društvu imala zaštitnika, čija riječ je bila važna - Njemačku. Njemačka pomoć se izjednačila sa "Tajnom rukom" koja je podržavala Srbe, tako da je otvoren izlazni put Hrvatskoj. Ali, bos. muslimani nisu imali takvog zaštitnika; bili su sami protiv Srbije i "Tajne ruke" koja ju je podržavala. Od svih miješanja "Tajne ruke" jedna je imala životni značaj. To miješanje se odnosi na lažne garancije BiH za nezavisnost. EEZ je u vezi sa proglašenjem nezavisnosti neodlučnoj Izetbegovićevoj administraciji dala garancije, ako BiH proglasi nezavisnost i EEZ i UN će je priznati, i tako "po hrvatskoj formuli", tačnije sa nekoliko "ogrebotina", spasiti je od beogradskog gnjeva. Bosanskoj vladi su preporučivali da ide na referendum za nezavisnost, stvorio se dojam da će BiH ovim "demokratskim" putem ući pod zaštitu međunarodnog društva. 5 To je bila podvala. Na jednoj strani su palili zeleno svjetlo Beogradu za njegovu rušilačku i osvajačku politiku, a na drugoj su Bosni davali poruke "vi proglasite nezavisnost, a mi ćemo vas priznati, Srbi vam neće smjeti ništa". Za Bosance nije bilo alternative; u onim trenucima nisu mogli znati za Miloševićeve "bratske" veze sa "Tajnom rukom". Osim toga, nekoliko stoljeća bili su izloženi kulturnom uticaju, uvažavali su "ljudske vrijednosti" Zapada i zbog toga su vjerovali da će se "načelno" ponašati.

To je bila najveća greška, i najveća pouka koju će izvući iz troipogodišnjeg rata je kako se spasiti od te greške te upoznati stvarni identitet Zapada.

Prvi meci

Rezultati referenduma koji je podržala EEZ objavljeni su 2. marta 1992. godine. Većina Srba je bojkotovala izbore, ali većina ostalih naroda u BiH je željela nezavisnost. Ovi očekivani rezultati su bili udarac za bosanske srpske militante. Odmah su u blizini bh. parlamenta postavili barikade i snajperska gnijezda. Opravdanje za to je bilo to što su prethodni dan na svadbi dva bosanska muslimana, usljed nesporazuma, udarili jednog Srbina. Taj događaj smatrali su kao "muslimanski terorizam" i iskoristili su ga kao zaklon za svoje ideje te je tako osvajanje Bosne počelo sa izgledom "unutrašnjeg rata".

Ali, hiljade građana Sarajeva izišlo je na ulice u ime "mira", praveći mitinge pred srpskim barikadama, tenzije su opale i predviđeno osvajanje Bosne je odgođeno za nekoliko sedmica.

Međutim, u tom kratkom periodu za Bosance se desio jedan opasan događaj. U martu su se sastali Milošević i Tudman i razgovarali su o podjeli Jugoslavije. Najvažnija tačka razgovora je bio plan "podjele BiH". Iako nije bilo dogovora na tom sastanku, ipak je to bila mora za Bosance, tačnije to je bio nagovještaj ujedinjenja Srba i Hrvata u podjeli BiH. Ovo je bila teška strateška pozicija za Bosnu, morat će i sa Srbima i sa Hrvatima ratovati. Iako su se na sastanku stvarali temelji za srpsko-hrvatsku koaliciju, početkom rata bosanski muslimani i Hrvati su bili u istim redovima. Tako su beogradski provokatorski srpski mediji pisali da je u BiH stvorena "ustaško-fundamentalistička koalicija" i da su se Srbi našli u smrtnoj opasnosti.

Šestog aprila 1992. godine BiH je od EZ priznata kao nezavisna država. Isti dan srpske paramilitarne snage su ponovile isto što su uradili mjesec prije - postavili su barikade i snajperiste. Ponovo je veliki broj Sarajlija - između 50 i 100 hiljada izašao na ulice i protestirao protiv konfrontiranja. Jednom od njih, dok je pred kamera govorio "svi srpski šovinisti u Srbiju, hrvatski šovinisti u Hrvatsku neka idu, mi smo ovdje sretni", riječi su mu presjekli zvukom automatske puške. Srpska milicija je otvorila vatru. Narednih sedmica u važnijim gradovima: Banjoj Luci, Mostaru, Bosanskom Brodu, čuli su se zvuci oružja i bombardovanja. Srpski paramilitanti su počeli sijati strah i teror po gradovima. Probna operacija iz Krajine se počela primjenjivati. Srbi su potpaljivali sukobe pa bi onda pozvali Federalnu armiju. General Federalne vojske Adžić je 30. marta objavio da su spremni za intervenciju i odbranu Srba "protiv otvorenih napada".

Ti mali sukobi će se pretvoriti u masakr nad bosanskim muslimani-

ma, zato su došle neočetničke trupe godinama spremene u Srbiji za taj posao. Ko bi od njih bio uspješniji u tom poslu?

Neočetnici i "blitzkrieg"

Prvih dana aprila desio se važan događaj. Arkanova paramilitarna grupa je po završetku "čišćenja" hrvatskog grada Vukovara došla u bosanski sjeveroistočni grad Bijeljino, koji je bio naseljen većinskim muslimanskim stanovništvom. Ta dobro naoružana grupa bila je sastavljena od Srba iz Srbije. Oni su, dolazeći iz Vukovara, jedno vrijeme se zadržali u Banjoj Luci, gdje su napravili šou sa kalašnjikovim i ručnim bombama. Pomjerajući se prema istoku, ušli su u Bijeljino.

Čim su ušli u grad, počeli su raspirivanje terorizma. Prvi ciljevi su im bile džamije. Muslimani koji su bili na sokacima bili su provocirani, udarani kundacima a poneki su ubijeni naočigled drugih. U gradu je nestalo i električne energije. Za nekoliko dana u gradu je ubijeno mnogo mjesnog muslimanskog stanovništva. U vjestima je govoreno da na bijeljinskim ulicama leže tijela ubijenih bosanskih muslimana. U izvještajima koji su poslije pripremljeni pisano je da je blizu 100 bos. muslimana izmasakrirano.

Cilj nije bio ubiti sve muslimane u gradu, nego pojedine ubiti a sve natjerati u bijeg. Osim toga, Srbima u gradu su govorili "Muslimani se spremaju da vas pobiju" i tako su srpske mladiće pozivali u paramilitarne jedinice. U roku 3-5 dana svi muslimani su napustili grad. Bijeljina je etnički bila "očišćena".

U kratkom periodu shvaćeno je zašto je Bijeljina bila izabrana za prvi cilj. Ta muslimanska kasaba je bila izlazna tačka za dvije srpske cjeline. Jedna od tih cjelina je od srbijanskog sjevera prema zapadu; ovim putem trebale su se spojiti srbijanske i banjalučke srpske vojne jedinice sa Krajinom, srpskim područjem u Hrvatskoj, i tako bi se stvorio širok koridor od Beograda do Krajine. Druga cjelina je bila linija od 90 stepeni u odnosu na prvu; osvojiti čitavu istočnu Bosnu, tj. sve što graniči sa Srbijom, i tako proširivati srpsku granicu prema zapadu. Poslije "čišćenja" Bijeljine, za nekoliko dana, gradovi sa muslimanskom većinom na istoku Bosne bili su izloženi napadima. Za taj posao, pored Arkanovaca, uključile su se i druge neočetničke grupe. Najpoznatiji od njih su Šešeljevi četnici i "Bijeli orlovi" Mirka Jovića.

"Ove "četničke" jedinice ubijale su na zvjerski način i tako sijali strah muslimanskoj populaciji. U operacije većih razmjera uključivale su se i jedinice Federalne vojske. Primjer za to je Zvornik, kada je u drugoj polovici aprila organizovan napad sa tenkovima i artiljerijskom vatrom.

Poslije bombardovanja grada od Federalne vojske, u posao se uključuju četnici koji ulaze u grad i etnički "čiste", tako što svaku muslimansku ženu, dijete koje sretnu, ne praveći razliku, kolju. Strah koji je izazvao taj teror iselio je Muslimane iz Zvornika, Višegrada, Foče, gradova na jugoistoku Bosne, gdje je muslimansko stanovništvo bilo većinsko, oko 95%. Oni su bježali prema srednjoj Bosni.

U sve te događaje bila je upotrijebljena u Beogradu planirana sofisticirana strategija, iz Beograda je emitovana "crna propaganda" koja je imala cilj radikalizirati srpsko stanovništvo u Bosni i pridobiti ih za četnike; Beogradska radio-televizija je u vrijeme početka klanja bos.muslimana od Srba upućivala pozive bosanskim Srbima: "U odbranu od divljaštva džihada, ustaša i fundamentalista". Osim toga, emitovali su kako su se bos.muslimani spremali za klanje Srba, kako su četnici "spasioci" i kako su oni spriječili primjenu "džihad plana." Jedna žena, čiji je mozak isprala četnička propaganda, izjavila je reporteru Reutersa, pokazujući prema rodnom prostoru na obali Drine: "Ovaj prostor vidite li? Džihad je trebao odavde započeti. Foča će postati nova Mekka za muslimane. Kod muslimana su postojale liste za pogubljenje Srba, imena moja dva sina prolaze na tim listama smrti, kao svinje bi ih klali. Tu sam bila na listi žena koje će silovati." 6

Ta žena, ili njene komšije Srbi, spomenute "liste" nisu vidjeli ali su bili ubijedeni da postoje. Milošević je efikasnom crnom propagandom osigurao da žrtve četničkog terora bos.muslimane, veliki dio bosanskih Srba vidi kao "zaraznu opasnost." U istočnoj i sjevernoj Bosni na liniji Bijeljina-Banja Luka-Krajina, u prvih pet sedmica Federalna vojska i srpski paramilitanti (neočetnici) zauzeli su oko 60% teritorije BiH. Preostali 40% su držali bos.muslimani i Hrvati. Tom operacijom "blitzkrieg" osvojeni procent se u narednom periodu nije u bitnosti mijenjao. Srbi su za proširenje ovih dviju cjelina još malo stisnili Muslimane u centralnoj Bosni, te zauzeli još 10% teritorije, tako da su ukupno držali 70% područja. Najveći razlog za to veliko osvajanje i kasnije, praktično, "status quo", koji je trajao do augusta 1995. god., jeste muslimansko vojno pitanje. Srbi su u aprilu i maju brzo zauzeli veliki dio teritorije, jer Muslimani nisu pružili značajni, otpor uslijed nedostatka naoružanja. Ali su poslije tog prvog šoka osnovali paramilitarne odbrambene muslimanske jedinice, a kasnije Armiju RBiH. Srbi su zaustavljeni i prvi period pljačke i zločina mogao se konačno pretvoriti u "rat", odnosno vojnički front.

Ali, najvažnije za spas Bosne, odnosno ključ tog spasa bilo je osnivanje Armije RBiH. Dovedi je u stanje uticajnog protivnika protiv Srpske vojske nije bilo lahko, jer su Miloševićeva braća u međunarodnom društvu osnovali "Tajnu ruku", koja je za prostore Jugoslavije primjenjivala embar-

go na uvoz oružja i nisu nikad dozvolili njegovo ukidanje u korist bos.muslimana. Bosanski muslimani su ratovali sa oružjem koje je dolazilo iz islamskih zemalja, te sa oružjem od domaćih trgovaca. To oružje je dolazilo u Bosnu tajnim putevima i bilo je lahko oružje, bosanski muslimani morali su sa kalašnjikovima ratovati protiv srpskih tenkova. Embargo na oružje i njegov uticaj ćemo detaljno istražiti na narednim stranicama.

Da li je etničko čišćenje ili "unutrašnji rat"?

Ono što se dešavalo u Bosni neki političari su namjerno željeli prikazati kao "unutrašnji sukob". Ali, to nije bio unutrašnji rat već agresija Srbije na BiH.

Tačno je da su u etničkom čišćenju od aprila 1992.god. učestvovali i domaće srpske jedinice. Ali, stvarni izvršioци operacije su bili pod zapovjedništvom Beograda - Federalna vojska i paramilitarne grupe iz Srbije, neočetnici. Milošević i komandanti Federalne vojske su tjeroali šegu i branili su suprotno. Dok su avioni Federalne vojske bombardovali Kupres, Doboj i Tuzlu i druge gradove, oni su govorili kako vojska u BiH "obezbjeđuje mir" te da sprečava sukob između domaćih zaraćenih snaga. Milošević je, čak, novinarima mogao reći da iz Srbije nije niko otišao da ratuje u BiH. Svako je znao da je to laž. U Srbiji obučene paramilitarne snage su ulazile u Bosnu mašući podignutim rukama; posmatrači koji su išli na bosansko-srpsku granicu izvještavali su da "veliki konvoji oružja, municije, te veliki broj vojnika ulaze u Bosnu."7

Dvadeset sedmog aprila Srbija i Crna Gora proglasile su novu, Federalnu Jugoslaviju. Taj novi razvoj situacije je, ustvari, pokazao da je Federalna vojska bila okupatorska snaga na području BiH, kako se drukčije moglo razumjeti provodenje ratnih operacija Federalne vojske u BiH a koja nije u novoj Jugoslaviji. To pitanje je Miloševića sa stanovišta diplomatije dovelo u tešku poziciju i on je za rješenje ovoga objavio da Srbija prekida sve veze sa Federalnom vojskom koja se nalazi na području BiH; naravno, samo vještački. U maju je Milošević rekao da će povući sve vojnike državljanе nove Jugoslavije sa prostora BiH. Na upražnjena oficirska mjesta postavio je bosanske Srbe, a za komandanta vojske postavio je bosanskog Srbina Ratka Mladića.

Naravno, to je pokazivalo da je izvršena primopredaja generala, ali nije postojao nijedan dokaz da se sa prostora BiH povuklo 80 hiljada srbijskih i crnogorskih vojnika. Potrebe Mladićeve vojske je još izmirivala Srbija, oružje i municija su uzimani od Srbijanske vojske. Svima je bilo jasno da je Mladića imenovao Milošević. Ukratko, Srbija je upotrebljavala vojsku na čijem čelu je bio bosanski Srbin da bi osvojila BiH i jasno je

bilo da je, etnički je "čisteći", činila zločine protiv civilnog stanovništva.

Ali, pojedinci nisu željeli vidjeti tu stvarnost, tačnije htjeli su je sakriti. Miloševićeva tajna braća u međunarodnom društvu nije priznavala da je u Bosni masakr, etničko čišćenje, genocid nego "unutrašnji rat". Prema toj logici, "unutrašnji rat" odvija se između etničkih grupa i sve strane su jednako krive. Tu neistinu prvi put je u javnost iznio ministar vanjskih poslova Engleske Douglas Hurd. Odmah poslije toga, bivši urednik engleskih novina The Times napisao je jednu seriju članaka o "tipičnom unutrašnjem sukobu" u Bosni. BBC je u svojim izvještajima govorio o tri "zaračene strane", uključujući tu i bosansku vladu. Čak su nekad govorili "anarhijski događaj", "zakon i poredak su nestali." U aprilu 1992.god. srpske paramilitarne snage su opljačkale šest kamiona pomoći UN-a, a BBC je prenio: "ako nijedno lice nije pocrvenjelo", onda možemo reći "da su kamioni opljačkani od nestanka zakona i poretka." Kao što je rekao engleski stručnjak za Balkan Noel Malcolm: "u historiji to je prvi kamion koji je opljačkan od "nestanka". 8 To nevjerovatno tumačenje situacije nije bilo radi ostvarivanja osjećaja teškoće razumijevanja situacije u Bosni, jer je sve bilo jasno, nije bilo mogućnosti "pogrešnog razumijevanja." Zbog toga se jasno vidjelo podržavanje jedne strane. Jer su Miloševićeva braća stvorila "Tajnu ruku" čija je kolijevka bila Engleska. Lord Carrington je najbolje predstavljao ovu školu, a sa druge strane bili su to Henry Kissinger i njegovi ljudi.

Izvan ova dva anglosaksonska centra postojala su još neka imena koja su bila članovi "Tajne ruke", ortaci Miloševiću u masonstvu i "antiislamskim" aktivnostima. Najvažniji su bili bivši ministar vanjskih poslova Egipta Kipti Hirstiyan i generalni sekretar UN-a mason Boutros Boutros Ghali. 9 On je u maju rekao "da paramilitarne srpske snage u BiH nemaju veze sa Beogradom." 10

Ista "Tajna ruka" je bila protiv nametanja ekonomskih sankcija Srbiji. Pored "veličanstvene vlade" učestvovao je i "mason socijalist" Francoise Mitterand. 11 Engleska i Francuska su zastupale stav "da za zaustavljanje nasilja u BiH Miloševiću treba dati još šanse." 12 Kao da su pričali Orwalovom tehnikom "dvojnog razmišljanja", jer, ustvari, govorili su: "Da bi još bilo ubijeno ljudi u Bosni, Miloševiću treba dati šansu". (riječ je o sankcijama koje su nametnute: 30 maja 1992.god., ali nisu imale uticaja na vojnu moć Srbije. S lakoćom je sva vrsta robe ulazila u Srbiju iz Grčke i rijekom Dunav)

Olakšavajući posao Miloševiću različitim diplomatskom pomoći, ova internacionalna "Tajna ruka" je sa proizvedenim dezinformacijama "rehabilitovala" Srbe a ujedno bos.muslimane gurala u "krivce." Rodak Rothschilda, Kissingerovog poslovnog ortaka, "majstor" engleskih loža i

član Bilderberg grupe, te posjednik drugih preporuka i zbog toga važan član internacionalnog masonskog kompleksa - lord Peter Carrington bio je kolovoda tog posla. Carrington je bio jedan od mozgova tima "Tajna ruka" i ne crveneći se, rekao je: "U doživljenoj tragediji u BiH sve strane su jednako krive", te dodao: "kada se osigura primirje, neće biti potrebno nikoga kriviti" 13. Tim je zagarantovao Srbima da ih međunarodna zajednica neće kriviti te je, podgrijavajući nadu za "primirje", samo im davao na vremenu. Do kraja godine proglasit će se blizu 100 primirja, a nijedno neće biti poštovano duže od nekoliko sati. Milošević je uvijek bio zadovoljan jer su ga anglosaksonska braća podržavala kroz "Tajnu ruku."

Zaustavljanje srpskog napredovanja i muslimansko-hrvatski savez

Kao što je prethodno navedeno, Srbi su od početka agresije u prvih 5-6 mjeseci zauzeli oko 60% teritorije. Ali, poslije nisu napredovali.

Snage koje su zaustavile Srbe da ne zauzmu cijelu Bosnu brojale su oko 3.500 hiljade ljudi, policije i lokalnih grupica, a stvarni otpor došao je od Hrvata. Hrvati su bili spremniji u početku agresije. Naročitu ulogu u zaustavljanju četnika i Federalne vojske imala je policija bosanskih Hrvata, koja se vratila iz Srpsko-hrvatskog rata iz Hrvatske, koji je bio završen prije nekoliko mjeseci. Naročitog uspjeha imale su jedinice HOS-a, posebno u istočnoj Hercegovini.

Poslije je osnovan HVO, kao profesionalna organizacija, i brojao je oko 15 hiljada policajaca. Jedinice HVO-a su u maju prešle u kontranapad protiv Federalne vojske i imale su uspjeha u srednjoj Hercegovini, naročito oko Mostara gdje su zauzele značajan dio teritorije. Prilikom te akcije pomoć im je došla iz Hrvatske u ljudstvu, topovima i tenkovima. Nisu samo u Hercegovini pružili otpor već i u sjevernoj Bosni, naročito u Posavini, području do hrvatske granice, spriječili su daljnje napredovanje. (Zbog toga će "posavski koridor", koji je spajao Beograd i Krajinu, do kraja rata ostati sužen prolaz, što je kod Srba uzrokovalo stratešku slabost.)

Taj otpor koji je HVO pružio Federalnoj vojsci, izazvao je, kao što je i prirodno, zbližavanje između Hrvata i bos. muslimana. Šesnaestog juna su Tudman i Izetbegović potpisali sporazum o vojnoj saradnji između ove dvije zemlje.

Naravno, nije da nije bilo nesporazuma između bos. muslimana i Hrvata. Hrvati su planirali Bosnu čiji će gazda biti Hrvatska, nasuprot tome, Izetbegović nije odustajao od ideje nezavisne BiH.

U junu 1992.god. desila se smjena na čelu bosanskih Hrvata i tako

se stvorio temelj koji bi mogao izazvati nesuglasice između dvije strane. Do tog datuma na čelu bosanskog HDZ-a bila je osoba koja je bila odlučna u odbrani bosanskih granica, bio je to Stjepan Kljuić. Nakon toga na njegovo mjesto došao je vatreni hrvatski nacionalist Mate Boban, kojega je i Tudman podržavao. On je nečujnim prevratom skinuo Kljuića i uspeo se na lidersku stolicu HDZ-a.

Važan dio bosanske teritorije (oko 30%) Boban i ekipa su željeli priključiti Hrvatskoj i oni nisu mogli biti saveznici bos.muslimanima. Ali je, po formuli "prijatelj neprijatelj i moj neprijatelj", između dvije strane stvoren taktički savez. Historijski i kulturno ova dva naroda su bili bliskiji u odnosu na Srbe, i izgledalo je kao da će taj savez ostati. U periodu opasnosti od Srba izgledalo je da će i muslimansko-hrvatska zajednica trajati.

Krajem maja 1992.god. brzo i uspješno organizovani bos.muslimani i Hrvati imali su zajedničku strategiju protiv Srba. Tokom narednih 9 mjeseci srpske snage nisu imale važnijih uspjeha, čak su negdje i nazadovale. U maju i junu, u području Goražda i Sjevernoj Bosni oko "Brčko koridora", te u januaru 1993.god. oko korita rijeke Drine, srpske snage su bile primorane na povlačenje.

Da su bosanske snage bile opremljenije, to "odbijanje" Srba bi se moglo ostvariti ne većem dijelu teritorije i veliki dio Bosne bi se mogao osloboditi. Bilo je jasno da Srbi neće moći ostvariti "veliku Srbiju" i, prema nekim stručnjacima, "rat bi se mogao u 4-6 mjeseci završiti."

Ali, tako nije bilo. Jer je bilo onih koji su vezali ruke Bosni. Bosanske muslimane nisu samo okružili Federalna vojska i četnici već i Miloševićeva braća u međunarodnoj zajednici. "Tajna ruka", pripremajući dvije taktike, spriječila je pobjedu bos.muslimana.

Jedna je embargo na uvoz oružja.

Embargo na uvoz oružja

Kao što smo rekli, da je Bosanska vojska (ARBiH) bila opremljenija, mogla je odbaciti Srbe. Razlog neopremljenosti je bio embargo na uvoz oružja. Embargo je postavljen u septembru 1991.god. od UN-a, i tako su oni bili najodgovorniji za prolivenu krv bosanskih muslimana.

Ustvari, primijenjeni embargo za BiH nije imao pravno uporište. UN su embargo stavili "Jugoslaviji". A BiH je proglasila nezavisnost od Jugoslavije i 22. maja 1992. je priznata od UN-a. Svaka članica UN-a morala je imati pravo naoružavanja i odbrane, ali to nisu dozvolili BiH. Embargo za bos.muslimane, uprkos velikim naporima bosanskih savjetnika, nije nikada ukinut.

Embargo je primjenjivan i za Srbiju, ali to nije imalo nikakvog

značaja. Srbi su za sebe imali četvrtu vojnu silu, kao i modernu vojnu industriju. Na bosanskom području veliki dio proizvodnih centara bio je u rukama Srba. Još su u kratkom vremenskom periodu prije postavljanja embarga iz Srednjeg Istoka uzeli 14 hiljada tona ekstra oružja i vojnih potreba. 14 Zbog toga su srpski komandanti prijetili bosanskim muslimanima da imaju zalihe oružja i municije i ako bi rat potrajao 6-7 godina.

Osim toga, za Srbe je bilo mnogo lakše kršiti embargo. Slavonski i ortodokсни prijatelji su im strasno željeli pomoći. Zbog toga su tokom čitavog rata mogli da uzmu: oružje, vojnu opremu i drugo, iz Grčke i rijeke Dunav kojim je dolazilo iz Rusije i Ukrajine. Medunarodne snage koje su bile postavljene u Jadranu i na Dunavu za kontrolu embarga bili su samo posmatrači. Čak je i Newsweek pod naslovom "Blockade is a Joke" (Embargo je samo priča) to ovako okarakterisao:

"Blokada na moru je šuplja kao sito,"ovo je šala" govori službenik NATO-a." Jedan američki pomorski oficir kaže: "Brodove koji ulaze u dalmatinske luke ne kontrolišemo. Jedino povremeno pitamo "šta prevozite"? Dok puni brodovi za Srbiju stoje jedan do drugog u Dunavu."15 Situacija Bosanaca bila je teška, prvenstveno u odnosu na Srbe, jer prije rata nisu imali nikakav izvor oružja. Na početku agresije, sva vojna snaga bila im je u 3.500 policajaca naoružanim AK-47 (kalašnjikov). Nisu imali nijednog topa ili tenka, a ratni avioni su bili maštanja. Oružje je samo moglo dolaziti iz Hrvatske. Oružje iz islamskih zemalja ili trgovaca oružjem dolazilo je brodom u Jadran ili avionom u Split, odatle je cestama odvoženo u BiH. Ali, sve oružje nije njima išlo; jedan dio su uzimali Hrvati kao "porez".

Ovaj jedini put je često zapadao u embargo. Brodovi NATO-a u Jadranu su sprječavali prebacivanje oružja u BiH. Čak je i CIA učestvovala u toj "svetoj dužnosti"; jedan avion naoružanja koji je poslao Iran za BiH zaplijenila je CIA u Zagrebu oktobra 1992. godine.16 Zbog embarga bos.muslimani nisu nikako mogli doći do teškog oružja kojim bi zaustavili i odbili srpske napade. Imali su problema prilikom pribavljanja lakšeg naoružanja. U ljeto 1992.god. Ejup Ganić, pomoćnik predsjednika BiH, rekao je slijedeće: "U rukama imamo malo puški. Naši mladići naizmjenično upotrebljavaju puške. Municija se smanjuje. Došli smo do kraja, naše snage za 1-1,5 mjesec više neće moći izdržati. Ako padne Goražde koje je pod tromjesečnom blokadom, sve je gotovo. Srbi će ubrzo zauzeti i Sarajevo. Mi ne tražimo da sa nama ratujete. Samo želimo oružje da zaustavimo napade Srba."17 I opet je Bosanska armija sa oružjem koje je dolazilo ilegalnim putevima i u ponekim područjima oduzetim oružjem od Srpske vojske (primjer Tuzle) herojski se odupirala srpskim napadima. Ako se sagleda razlika u snazi, onda je teško razumjeti kako su uspijevali. U septembru 1992.god. bos.muslimani su imali 2 tenka i 2 oklopna trans-

portera, dok je vojska bosanskih Srba imala 300 tenkova, 200 oklopnjaka, 800 topova i 40 aviona. 18 Situacija je bila jasna. Da bi se BiH odbranila, imala je potrebu za oružjem, a ako se bos.muslimanima ne da oružje, onda će Srbi, bez sumnje, u operaciji "etničkog čišćenja" zabilježiti napredovanja, i zbog toga je "Tajna ruka" u međunarodnom društvu ometala svaku akciju ukidanja embarga. U protivljenju podizanja embarga naročito se isticala Engleska. Ministar vanjskih poslova Engleske Douglas Hurd zastupao je stav: ako se da oružje bos.muslimana, "to će samo povećati sukob." Drugim riječima: "Neka Srbi u rahatluku obave posao bez mnogo sukoba." Ali, i pored toga, poslije "blitzkriega" u aprilu Srbi su zaustavljeni i dugi period nisu zabilježili napredovanja. Najveći razlog za to je, kako smo naveli, sklapanje saveza između Hrvata i bos.muslimana. U periodu dok se nije pokvario taj savez, i pored embarga, zahvaljujući oružju koje su imali u rukama, vojna situacija se nije mogla vratiti u korist Srba. Tu prepreku Milošević nije mogao prebroditi. Još se nije ni ugasila vatra Srpsko-hrvatskog sukoba, Hrvati i bosanski muslimani su se sporazumjeli i teško je izgledalo mogućim pokvariti muslimansko-hrvatsku koaliciju. Zbog toga se u igru uključuje "Tajna ruka." Miloševićeva anglosaksonska braća, primjenjujući embargo za bos.muslimane, osigurali su Miloševiću stratešku prednost. Sada će se ponovo umiješati, da bi mogli zadati drugi udarac Bosni te zbog hrvatsko-muslimanskog saveza, i "zaključiti" etničko čišćenje kako bi otvorili nova vrata.

Ljudi "Tajne ruke": Cyrus Vance i Lord Owen

Status kvo iz maja 1992.god., koji je nastao poslije prvog srpskog napada, pokvaren je početkom 1993.god. godine. Razlog za to je prijedlog "rješenja" dvojice posrednika, posrednika UN-a Cyrusa Vancea i EZ-a Davida Owena te njihov pripremljeni Vance-Owenov plan. Prije nego što pogledamo rezultate plana, bit će korisno predstaviti autore plana.

Cyrus Vance je bio umirovljeni diplomat, za vrijeme Cartera bio je u ministarstvu inozemnih poslova, imao je važnu ulogu u potpisivanju "Camp David" primirja između Izraela i Egipta. Ni njegova karijera nije bila ograničena ovim zvaničnim dužnostima. Bio je član (CFR) Council of Foreign Relations, koji su početkom stoljeća osnovali sedam jevrejskih finansijera i koji su tajno davali pravac američkoj vanjskoj politici, također, bio je član Trilateralne komisije, koju je 70-tih osnovao David Rockefeller, inače "CFR-ov šef". (Dva puta je bio predsjednik CFR-a, 1968. i 1976.) Važna osobina tih dviju organizacija je, kao što smo i u trećem dijelu istakli, "masonski" karakter te upravljanje jevrejskim kapitalom, počev od dinastije Rockefeller. Cyrus Vance je jedno vrijeme bio u Rockefellerovoj

zadužbini (vakufu), te je u masonskoj hijerarhiji bio na visokom mjestu. 19 Vance je pored CFR-a i Trilateralne bio i član Bilderberg grupe, koja je bila centar evropskog masonstva i koji su sastanke držali u velikoj tajnosti. 20 David Owen je bio sjajni mozak engleske diplomatije, u vladi Radničke partije bio je u Ministarstvu inozemnih poslova i tipični Englez. Bio je poznat po pametovanju i bezobrazluku. Posao je važan, i on je dolazio iz masonske organizacije kao i Vance i Carrington. Za stvaranja elitnog "masonskog" ekonomskog trokuta između SAD-a, Evrope i Japana bio je odabrani član Rockefellerove Trilateralne komisije. 21 Ukratko, i Cyrus Vance i Lord Owen bili su članovi američkog judeo-masonskog kompleksa.

Bez sumnje, to je bitno za situaciju u BiH, jer su članovi spomenutog kompleksa, a na početku ekipa Kissinger Associates, bili osobe koje su osigurale politički uspon Miloševiću, a poslije toga i u diplomatiji. Miloševićevi prijatelji iz 80-tih na ovamo su u svakoj prilici podržavali "Tajnu ruku", imena poput Davida Rockefellera, Henryja Kissingera ili Lawrencea Eagleburgera su ujedno predstavljali "judeo-masonski kompleks." Nije slučajno da su svi mirovni posrednici za "obezbjeđivanje rješenja" u Bosanskom ratu dolazili iz tog jakog centra. Miloševićeva braća, koja su osnovala "Tajnu ruku", specijalizovala su se i za "posredovanje". Situacija postaje "jasna kao dan" kada znamo i za veze Lorda Carringtona sa Kissinger Associates i Bilderberg grupom. Prema tome, Lord Carrington je uspješno provodio povjerenu dužnost, kao što smo i prethodno rekli, od početka rata je nastojao ojačati Miloševića. Carrington je za tu "svetu" dužnost po principu tajnosti "Tajne ruke" uključio i Owena. Carrington je zbog otvorene podrške Srbima, izazvao reakcije bosanskih muslimana i Hrvata. Zbog toga je EEZ, zahtijevajući neke diplomatske osobine, ovu dužnost oduzela od Carringtona. U tom vremenu Lord Owen se interesovao za Bosnu; bio je u političkom usponu u Engleskoj, te je engleska štampa počela pisati kako se on zalaže za oštrije sankcije Srbiji. U augustu 1992.god. u Londonu je priredena sastanak čija je tema bila Jugoslavija, a priredile su ga UN i EEZ, i tu je imenovan novi posrednik koji je bio u zavidnoj formi, Lord Owen. Novim posrednikom bili su zadovoljni i bosanski muslimani i Hrvati, smatrali su to pozitivnim napretkom. Ali, taj "antisrpski" izgled Lord Owena je bila, ustvari, zamka "Tajne ruke." Da je to tako bilo, shvaćeno je ubrzo. Jer, kao što je i rekao engleski stručnjak za Balkan Noel Malcolm, Lord Owen, čim je došao na dužnost, napustio je svoje stavove o strogoj intervenciji protiv Srba i počeo je prihvatati da "Srbi kao i Bosanci imaju legitimna potraživanja i da su jednaka strana." 22 Jer, Owenova misija nije bila zaustaviti etničko čišćenje, već osigurati mogućnost za to. U proizvedenom "mirovnom

planu"sa Cyrus Vanceom to je u velikoj mjeri uspio.

Vance-Owenov plan ili parčanje muslimansko-hrvatskog saveza

U oktobru 1992.god. Cyrus Vance i Lord Owen su objelodanili prvi okvirniji plan koji osigurava "mir" u BiH. Plan je predviđao podjelu BiH na devet odvojenih "autonomnih oblasti" ili kantona, i to prema nacionalnoj gustoći, naseljenosti bos.muslimana, Srba i Hrvata. Pod patronatom centralne vlade bili bi nacionalna odbrana i vanjski odnosi. Ta podjela bi ozakonila srpska osvajanja. U planu je za oko 30% Srba od ukupnog stanovništva BiH bilo predviđeno gotovo pola zemlje. Srbi su još malo pritisluli, tako da u konačnoj verziji u januaru 1993.god., ponudenoj u Ženevi, ni odbrana nije bila u nadležnosti centralne vlade.

Doc. dr. Fikret Karčić ovako analizira plan:

"Temeljna pretpostavka Vance-Owenovog plana je bila da kriza u Jugoslaviji potječe od srpsko-hrvatskih odnosa i ta kriza moći će se riješiti samo podjelom prostora. Bosanskim muslimanima dat će se statut etničke ili vjerske manjine. Prema tom pristupu, nezavisna BiH će se tek u takvom obliku moći priznati. Također, prema tom planu, spriječit će se stvaranje države sa muslimanskom većinom. Autori plana su primijetili da je veliki procent muslimana u BiH (44%), i zbog toga su dozvolili da Srbi provedu "etničko čišćenje".

*Autori plana primijetili su i nizak procent hrvatskog stanovništva (17%) te su to htjeli nadoknaditi, dajući im veliki prostor u srednjoj Bosni. Pored toga, bos.muslimane su na vlastitim prostorima doveli u zavisnost od Hrvata, tako što su osigurali da izlaz na Jadran i u zapadne zemlje bude u hrvatskom području. Jasno je: Vance-Owenov plan dovodi bosanske muslimane u nemoguću poziciju. Tačnije, njih na vlastitim prostorima dovodi u položaj izbjeglica, i biva razlog da kao rezultat toga oni žive poput Indijanaca. Autori su, također, znali da će bos.muslimani prihvatiti plan uslijed pritisaka. Zbog toga nisu dozvoljavali da se naoružaju."*²³

Karčić na novinarsko pitanje: "Šta je gore od Vance-Owenovog plana?", odgovara "Primjena Vance-Owenovog plana" i nastavlja:

"Sa vojnog stanovišta Vance-Owenov plan predviđa razoružanje obiju strana, bosanskohercegovačku odbrambenu armiju i napadačke snage (srbijsku i crnogorsku regularnu vojsku te neregularnu bosanskih Srba), i stavlja ih na istu vagu. Također, Vance-Owenov plan ne predviđa vojsku za bosansku državu, dok bi neprijateljske komšijske države posjedovale vojsku." 24

Drugim rječima, Vance-Owenov plan je jedan vid prikrivene podrške Srbima od "Tajne ruke" u međunarodnom društvu. Kao što smo i prethodno rekli, Owen i Vance su to potvrđivali. Još je Henry Kissinger u programu CNN-a tumačio kako je ovaj plan uspješno pripremljen i kako će njegov doprinos biti veliki u rješenju pitanja. 25 Kissingerovo spomenuto "rješenje", bez sumnje, značilo je dženazu za BiH.

Ukratko, plan nije bio ništa drugo nego moralna podrška Srbima, dobijanje na vremenu. I upravo je tako i bilo. Plan nije proveden, prema rječima Noela Malcolma, "Muslimani su mislili da su Srbi nagrađeni za ono što su uradili od međunarodne zajednice, dok su Srbi vjerovali da ako više napadnu više će moći dobiti." 26

Osim toga, Vance-Owenov plan je, pored svih nesuglasica i pored stvarnih tajnih ciljeva, bio veoma nepogodan. Srbi su sa planom dobili na moralu i vremenu, ali, postojao je važniji strateški rezultat - kvarenje muslimansko-hrvatskog saveza.

Plan podržan i od Kissingera, naročito verzija iz januara 1993.god., predviđao je stvaranje kantona sa etničkom etiketom. Do tog vremena nije bilo granica između muslimanskih i hrvatskih oblasti, i obje strane su bile u vojnom savezu, a sada Vance-Owenov plan predviđa odvajanje uređenja između muslimanskih i hrvatskih područja. Prema Noelu Malcolm, "autori plana nisu u potpunosti izvršili podjelu teritorije i u predviđenom statutu nije bilo krajnjeg oblika." 27 To je, kao što je i normalno, kod bos.muslimana i Hrvata probudilo razmišljanja o "grabežu teritorija." Naročito se to isticalo u centralnoj Bosni, gdje su do tada bos.muslimani i Hrvati bili zajedno, i ponovo prema Noelu Malcolm "ovo je razvoj situacije koji su autori plana mogli lahko pretpostaviti prije plana" 28 Drukčije rečeno, Vance-Owenov plan je proizveden sa namjerom stvaranja sukoba između bos.muslimana i Hrvata.

Poslije nekoliko mjeseci vidjet će se da je Vance-Owenov plan bio druga velika strateška podrška Srbima od zapadne "Tajne ruke."

Vance-Owenov plan iz januara 1993.god., sa verzijom "etničkih podjela", u kratkom periodu poslije izlaska u javnost izazvao je stvarne sukobe u srednjoj Bosni između bos.muslimana i Hrvata. U februaru su iznenada na području Gornjeg Vakufa muslimanske snage stavljene u blokadu od HVO-a. U području između Kiseljaka i Viteza počeo je sukob između bos.muslimana i Hrvata, to je područje, prema Vance-Owenovom planu, bilo "konfliktno područje", čak su i Hrvati imali poduhvata "etničkog čišćenja." U aprilu je na područje srednje Bosne trokut Travnik-Vitez-Zenica bio poprište ozbiljnih sukoba.

Amerikanac, politički znalac, Robin A. Remington rekao je da su sukobi u tom području počeli 12. aprila, kada je Hrvat ministar odbrane

insistirao da se u Travniku, gradu sa muslimanskom većinom, viori hrvatska zastava; razlog ministrovog insistiranja je Vance-Owenov plan, koji je Travnik predviđao Hrvatima.²⁹ Sa tim iskrama oko zastave počeo je sukob, a kasnije će to Hrvati pretvoriti u mjestimično etničko čišćenje civila. U maju će Tadeusz Mazowiecki, izvještač UN-a za ljudska prava, u jednom izvještaju otvoreno reći da je Vance-Owenov plan stimulisao "etničko čišćenje", ali će to biti kasno.³⁰ Sukob između dvije strane u srednjoj Bosni proširit će se i na područje Mostara.

Hrvati su primjenjivali takvo etničko čišćenje protiv bosanskih muslimana povodom Vance-Owenovog plana, da su reakcije došle čak i iz Hrvatske. Zagrebački nadbiskup Kuharić osudio je zločin Hrvata u srednjoj Bosni, okrivio ih i pozvao na primirje. ³¹ Dok je Vance-Owenov plan sa projektom "etničkih kantona" sijao "smutnju" između te dvije strane, Srbi su, naravno, iskoristili nastalu situaciju. U januaru zaustavljena srpska ofanziva, bit će nastavljena u narednim mjesecima zbog muslimansko-hrvatskog sukoba. Ovaj drugi veliki talas "etničkog čišćenja" će se pojačati na područjima prvog "napola puštenog."

Anatomija srpske strane i drugi talas etničkog čišćenja

Srbi, a naročito bosanski Srbi koje je Milošević bacio u ulogu "loše policije," da bi osigurali podršku prijatelja sa Zapada, nisu prihvatili primjenu Vance-Owenovog plana. Jer, cilj i nije bio njegova primjena već uništenje saveza između bos.muslimana i Hrvata, koji će nestati zbog sukoba oko teritorije. Odbijanje sporazuma od Srba, bez sumnje, bit će korisno i za nastavak tajnog saveza između Zapada i Srba.

Taj savez je bio između Miloševića i zapadne braće; bosanski Srbi nisu bili u tom poslu. Vođstvo bosanskih Srba bilo je kontrolisano od Miloševića i nisu bili obaviješteni o unutrašnjosti posla, bila je to, ustvari, grupa radikala koja je Zapad smatrala neprijateljem. Radovan Karadžić je i bio možda "obaviješten", ali srpski parlament na Palama, koji je bio u određenoj strategiji Beograda, strategiju je slabo mogao razumjeti i sastojao je se od grupe grubijana. (Zbog toga je zapadna "Tajna ruka" nešto kasnije, spašavajući Miloševića, sa lahkocom žrtvovala lidera bosanskih Srba) Zbog toga je druga operacija etničkog čišćenja započela sa različitim stavovima Beograda i Pala. Milošević je, zahvaljujući uspješnoj operaciji zapadne braće, vidio da je pokvarena muslimansko-hrvatska koalicija i zbog toga je, ne gubeći vrijeme, poslao potrebnu vojnu pomoć Srbima za drugu operaciju. Paljani su razmišljali o novim napadima, kao lekcija Vance-Owenovom planu koji ih je primoravao da se povuku sa nekih teritorija.

Druga operacija je započeta u prvim mjesecima 1993. godine. Cilj su bili muslimanski gradovi u istočnoj Bosni koji nisu bili osvojeni za vrijeme prve operacije. Ti muslimanski gradovi su bili na obali Drine: Cerska, Srebrenica, Žepa i Goražde. Bili su izolirani i u veoma teškoj situaciji. Iz drugih sela i gradova mnogo ljudi je prebjeglo u ta područja, tako da se broj stanovnika za nekoliko puta povećao, putevi za snabdijevanje bili su zavoreni i zbog toga je vladala glad. Poslije srednjeg vijeka jedan od najbogatijih gradova na Balkanu Srebrenica, sada je ličila na jedan ogromni koncentracijski logor. Prije rata je u gradu živjelo oko 30 hiljada stanovnika, a sada ih je bilo 80 hiljada, većina na ulicama. Žepa je bila posebna tragedija. U tom gradu je bez dovoda vode bilo stiješnjeno 8 hiljada djece. Blizu 40 hiljada bos.muslimana, pored srpskih napada, bili su izloženi i gladi i žeđi. Tako su se ovi muslimanski "džepovi" našli na udaru Srpske vojske, koja je ofanzivu započela od najjužnijeg dijela Cerske.

Pad Cerske i druga strana "ljudske pomoći"

Dok je trajao rat u Bosni, u Americi se početkom 1993. godine desila promjena vlasti. Na Bushovo mjesto u Bijelu kuću došao je Bill Clinton, koji je kroz čitavu predizbornu kampanju kritikovao Bushovu administraciju zbog nedjelovanja protiv nasilja u Bosni i garantovao je da će sa svojom administracijom pokazati interesovanje za Balkan. Od sjedanja u Bijelu kuću i sam se morao osjećati da nešto čini, tačnije, trebalo je izgledati da nešto čini.

Tačno u to vrijeme u BiH se odvijao drugi talas etničkog čišćenja. Srbi su u istočnoj Bosni započeli operaciju "čišćenja" i Clintona su doveli u tešku situaciju zbog datih obećanja. Veliki dio Bosanaca, a i Amerikanaca, očekivao je intervenciju protiv Srba. Ali, naravno, takvo nešto nije bilo moguće, takvo nešto nije dozvoljavala "Tajna ruka". Zbog toga je Clintonova administracija izabrala najlakši put "da se vidi da nešto činimo"; gradovima u istočnoj Bosni pod srpskom blokadom iz zraka će bacati pakete "humanitarne pomoći".

Ali, ti paketi iz zraka neće biti razlog življenja bos.muslimana, nego smrti, jer je Cerska pala zbog paketa "humanitarne pomoći".

Našto sjevernije od Srebrenice nalazila se Cerska, koja je mjesecima bila pod srpskom blokadom i umirala je od gladi. Američki avioni su početkom marta iznad Cerske bacili pakete, veliki dio tih paketa pao je van grada.³² Da bi bos.muslimani došli do njih, morali su dolaziti na domet srpskih topova i pušaka. Glad je bila pobjednik! Mnogo branilaca grada nastojalo doći do paketa. Rezultat je prava katastrofa. Srbi su većinu tih muslimana, koji su nastojali doći do hrane, pobili. Zbog smrti velikog

broja branilaca stvarna nesreća će tek ulijediti; Srbi su oslabljenu liniju odbrane probili, ušli u Cersku i, ne praveći razliku između žena i djece, velik broj izmasakrirali. U Tuzli je ministar za informisanje Mirza Kulugić otvoreno rekao da je Cerska pala zbog bacanja "humanitarne pomoći" van grada. 33 Clintonova "humanitarna pomoć" bila je razlog pada jednog muslimanskog grada u ruke Srba.

Da li su to Amerikanci svjesno uradili ili je to bio rezultat "nesreće", nemoguće je saznati. Ali, sličan događaj se desio i sa Žepom, te zbog toga pobuđuje sumnju. 34 Da li je to "Tajna ruka" upotrijebila još jednu, "podliju" tehniku prikrivene podrške Srbima poslije embarga i Vance-Owenovog plana??? Za razliku od sofisticiranih taktika u početku, da li je beogradski pomagač "Tajna ruka" ovaj put izabrala "humanitarnu pomoć" kao podršku Srbima i tako pronašla novu sofisticiranu metodu?

Od početka rata sumnje u jedini pozitivni posao Zapada prema Bosni pojačavali su i drugi primjeri. Možda nije bila razlog pada drugih područja kao Cerska, ali je bila dovoljna za mučnine u stomaku.

Ono što je izazivalo mučnine u stomaku jeste sastav te pomoći. Upućivane su namirnice koje kao da su bile izabirane da ne budu od koristi. Primjer za to je Goražde koje je u najtežim danima blokade imalo stotine ranjenih i u ono malo paketa što im je poslato nalazili su se lijekovi za "kanser i temperaturu". Jedan aktivist "Crvenog križa" izjavio je: "Kada otvorimo pakete, doktori se razočaraju". U Goraždu, gdje se svaki dan rani oliko ljudi, od koje su koristi lijekovi za kanser?", negodovali su.³⁵ Te "nepravilnosti" u upućenoj pomoći bos.muslimanima povećavale su sumnju. U gradove koji su patili od gladi iz zraka su bacali pakete prezervativa i vode, ili, dok su ljudima nedostajali voće i povrće, bacali su im velike količine pokvarenog brašna i makarona. 36 Ima i čudnijih događaja; u neke gradove su upućivani sa isteklim rokom upotrebe, pa čak i lijekovi za liječenje od gube. Ti lijekovi sa isteklim datumom trajanja mnoge su koštali glave.³⁷ Prema pisanju *Sundai Timesa*, iz nekih paketa sa "lijekovima" izlazili bi hemijski otrovi; iz depoa zatvorenih fabrika iz Istočne Njemačke slate su otrovne materije kao "lijekovi" za BiH.³⁸

Svi ti događaji podsjećaju na "etničko čišćenje" crvenokožaca u Južnoj Americi i na metode koje je upotrebljavao "bijeli čovjek". Bijeli čovjek je okupio crvenokošće u sabirne centre i onda su im podijelili deke da se ne bi "prehladili"; ali na dekama su bili mikrobi "velikih boginja".³⁹

Sva ta "pomoć" UN-a dobro je pokazivala bos.muslimanima da su međunarodne snage, ustvari, u redovima "suprotne strane". Narod UN-a je bio svjedok sličnih događaja, pa je snage UN-a - UNPROFOR zvao SRBOFOR. Njihova bijela vozila su zvali "srpski taxi".⁴⁰

Izgledalo je tako da je ova "humanitarna pomoć" bila sredstvo

kojim će zapadne vlade smanjiti reakcije međunarodne javnosti i svojih birača. I pored toga, dok su ovo radili, nastojali su što manje pomoći bosanskim muslimanima, nastojali su slati sredstva koja će biti što manje iskorištena.

To je bila politika evropskih zemalja, a i SAD-a. U augustu 1992. iz Ministarstva inozemnih poslova SAD-a, koje je imalo biro za BiH, ostavku je podnio George Kennedy. On je časopisu *The Washington Monthly* otvoreno sve objasnio. Prema Kennedyju, Ministarstvo inozemnih poslova je svoje aktivnosti koncentrisalo u dvije tačke: prva je događaje u BiH smanjiti u očima svjetske javnosti, a druga je ono što je Amerika mogla uraditi - uradila je na najbolji način, a ustvari, nije uradila ništa konkretno.⁴¹

U okviru "humanitarne pomoći" bilo je stvari koje su i koristile, ali je onda ta "pomoć" korištena kao ucjena bosanske vlade. Jedan od najočiglednijih primjera je "mirovni plan" predložen od Beograda i Zagreba. Krajem 1993. god. pročulo se da Milošević i Tudman imaju "plan za podjelu Bosne," plan je predviđao bos.muslimanima 10-15% teritorije, i taj plan su podržali Owen i Stoltenberg, koji je od aprila na "dužnosti" naslijedio Vancea, iako su se iz Predsjedništva BiH proširili glasovi, od Fikreta Abdića i drugih "liberalnijih" članova - srpskih i hrvatskih, da je Izetbegović odbio "plan podjele" BiH.

I tu će se ispostaviti stvarni cilj "humanitarne pomoći". U vrijeme kada je Izetbegović odbio plan, zapadne vlade su obavijestile Sarajevo da će upola smanjiti "humanitarnu pomoć". Prema izlaganju potpredsjednika BiH Ejupa Ganića, "humanitarna pomoć" je upotrijebljena kao "sredstvo pritiska" nad bos.muslimanima. Bosanskohercegovački ambasador pri UN-u Muhamed Šaćirbegović je na konferenciji za štampu rekao kako je iz Ureda međunarodnih posrednika-Owena i Stoltenberga došla Vladi prijetnja - "ako ne prihvatite mirovni sporazum, humanitarna pomoć će biti ukinuta".⁴²

Alija Izetbegović je na sastanku OSCE-a u aprilu 1994. godine. u Budimpešti sretno odgovorio i otvoreno predočio "dvoičnjaštvo" Zapada. Bosanski lider je u priči ovako rekao za "humanitarnu pomoć":

"Za većinu smo pružili neočekivani i neopisivi otpor. Počeli smo sa lahko naoružanim grupama od 20 do 150 ljudi i neutralizovali smo desetke hiljada napadačkih vojnika, uništili više od hiljadu tenkova i transportera, stvorili smo vojsku od 150 hiljada vojnika. Što smo više jačali odbranu, pomoć se smanjivala. Zašto? Ima li odgovor za ovo?"

Izetbegovićevo pitanje je važno i razumljivo: što su bos.muslimani jačali, "humanitarna pomoć" se smanjivala od mirovnih snaga. Naravno, za to postoji jedan odgovor: Zapad nije želio da bosanski muslimani pobijede

Srbe. Ta data "humanitarna pomoć" korištena je za prikrivanje tajnog saveza između Srba i Zapada, te za "neutralnost". Za to je upotrijebljen ekonomski princip "marginalna korist", pored koristi koju će dati, činjenje "hum. pomoći" nastojat će što manje pomoći bos.muslimanima. Ali, čim su bos.muslimani počeli da jačaju, kao što je istakao i Izetbegović, "hum. pomoć" je zaustavljena.

Dok je sa "hum. pomoći" i drugim aktivnostima zapadnih snaga ličilo da su na strani bos.muslimana, njihov stvarni princip je bio: "da se čini da pomažemo bosanskim muslimanima a, ustvari, učiniti sve da bi im se što manje pomoglo." Osim toga, i druge "ljudske" aktivnosti imale su osobinu zamke. Jedna od najvažnijih su "zaštićene zone".

Klopka sigurnosnih zona, srebrenička priča i misija Mortona Abramowitza

Poslije uništenja muslimansko-hrvatskog saveza Vance-Owenovim planom Srbi su vojno napredovali, ne samo u istočnoj Bosni već i u drugim područjima. Osim toga, Hrvati su u srednjoj Bosni oduzeli neka područja od bos.muslimana, te poslije toga ponovo nije bilo moguće izvršiti podjelu prema Vance-Owenovom planu. Nakon toga zapadne snage, tačnije "Tajna ruka" u njima je razvila novo "rješenje". Na prvi pogled rješenje je imalo cilj spasiti bosanske muslimane od smrti, a, ustvari, to je bila zamka, kao i Vance-Owenov plan, koji će Srbima osigurati prednost.

To novo "rješenje" doneseno je 22. maja 1993. god., i donijele su ga zajedničkom odlukom SAD, Rusija, Engleska, Francuska i Španija. To "rješenje" je predviđalo stvaranje "zaštićenih zona" od opkoljenih gradova (Sarajevo, Tuzla, Žepa, Goražde, Srebrenica i Bihać), također, predviđeno je da će te oblasti od srpskih napada braniti jedinice Mirovnih snaga UN-a. Takva odluka je izazvala velike reakcije bosanskohercegovačke administracije. Govorili su da je ozakonjena srpska okupacija BiH van ovih 6 gradova. Bili su upravu; ta odluka je još jedan ustupak Srbima. To je bio samo vidljivi dio ledenog brijega, stvarna zamka će tek kasnije isplivati na površinu.

Zamka je ovo: "sigurnosna područja" nisu bila oformljena da ih Srbi ne zauzmu, već da ih lakše zauzmu! Za Srbe su strateški bila važna tri "sigurnosna područja" u istočnoj Bosni. (Srebrenica, Žepa i Goražde)

Naročito je Srebrenica bila važna za savez između Srba i "Tajne ruke".

Ustvari, manevrisanje Srebrenicom ovog dvojnog saveza počelo je i prije proglašenja "sigurnosne zone." U proljeće 1993.god., u drugom tala-

su etničkog čišćenja poslije pada Cerske, Srbi su za strateški cilj proglasili ovaj antički muslimanski grad. Srebrenica je bila krajnje strateški važna, jer bila je tačka koja je prekidala obje okupirane srpske cjeline - u istočnoj Bosni - te na sjeveru liniju Beograd-Banja Luka-Krajina. Ovaj grad je naročito bio važan za istočnu Bosnu. Sve dok je Srebrenica bila u rukama bos.muslimana, istočna Bosna se nije mogla ubrajati u "veliku Srbiju." Zbog toga Srbi nisu mogli prihvatiti opstanak Srebrenice, koja je za bosansku upravu bila strateška potreba od koje nisu odustajali.

Ali nisu samo bos.muslimani i Srbi pravili strateške račune nad Srebrenicom. Poslije Clintonovog sjedanja u Bijelu kuću SAD su se počele mnogo više interesovati za BiH i imali su svojih računa za Srebrenicu; prema naslovima u štampi, američka administracija smatra pogodnim puštanje Srebrenice Srbima! Newsweek je u svojim vijestima o toj temi napisao: "Bill Clinton jedno vrijeme o Bosni veoma ljutito priča. Ali prema jednom birokrati, Amerika je donijela odluku da, ne intervenirajući, prepušti istočnu Bosnu Srbima".43

Stvarni uticaji na takvu američku odluku će ubrzo poslije izaći na vidjelo. Metoda koja je ovaj put upotrijebljena bila je ponovo "humanitarna pomoć." Početkom aprila jedinice UN-a počele su evakuaciju bos.muslimana iz Srebrenice. Visoki komitet UN-a za izbjeglice je 6. aprila poslao konvoj za evakuaciju 15 hiljada muslimanskih civila. Konvoj UN-a poslije istovarene pomoći, kao i obično, da se ne bi "prazni vraćali", htio je povesti izbjeglice. Ali, muslimanske vlasti u Srebrenici nisu to dozvolile. Prema uputama predsjednika Izetbegovića, rekli su da nemaju namjeru dati Srebrenicu Srbima. Izetbegović je shvatio da je "pražnjenje-Srebrenice" od UN-a strateška podrška Srbima. Zbog toga se konvoj UN-a morao prazan vratiti iz Srebrenice. Gradska muslimanska uprava okrivila je UN "da vrši etničko čišćenje u ime Srba".44

Pored svega toga, Srebrenica je opstajala. I u toj tački "sigurnosna zona" je uzeta u klijesta. Jedna od najvažnijih osobina "sigurnosnih zona" bila je razoružanje od UN-a. Srbi su sa smiješnim navodima "mi opkoljavamo ovaj grad, jer se bojimo naoružanih bos.muslimana u njemu" zapadnim prijateljima učinili "pas". "Tajna ruka" je ovaj "pas" pretvorila u "gol" i uzela odluku o "razoružanju." Radi razdvajanja vojnih snaga, oružje od bos.muslimana iz sigurnosne zone i od Srba u okolini sigurnosne zone uzet će UN-snage.

Na vidjelu je bilo jasno kao dan da je to prevara. Srbi su mogli da udalje oružje iz okolice sigurnosne zone i poslije bi ga ponovo mogli uzeti, i upravo će tako uraditi, dok bos.muslimani poslije predavanja oružja UN-u do njega nisu više mogli doći.

I pored opiranja bos.muslimana ovom "razoružanju", iako djeli-

mično, ono je ostvareno. U pismu koje su tajno uputili član Vijeća sigurnosti UN-a, venezuelanski predstavnik ambasador Diego Aria, i predsjednik Vijeća ambasador Pakistana Demshid Marker, isticali su da je to abnormalna situacija.

"Ujedinjene nacije su se stavile u pozadinu etničkog čišćenja", ističe Aria, i nastavlja:

"Dužnost UN-a u Srebrenici nije predati grad niti razoružati muslimane. Naprotiv, osigurati grad pred srpskim napadima. UN uzimaju oružje od žrtava koje su koristili za odbranu. Kako je moguće žrtvu lišiti oružja i pustiti u naručje napadača?"⁴⁵

U prvoj polovici ljeta 1995.god. obje zaštićene zone, i Srebrenica i Žepa, pale su u ruke Srbima. Zadužen da brani "sigurnosnu" Srebrenicu - Holandski bataljon uopće nije intervenisao. Misiju snaga UN-a, odnosno njihovog predstavnika "Tajne ruke" najbolje objašnjava podatak da, dok je Ratko Mladić ulazio u Srebrenicu i slavio "osvajanje", u njegovoj pratnji je bio komandant Mirovnih snaga Ton Karremans. Jedan je bio zadužen za etničko čišćenje nad bos.muslimanima, drugi je bio zadužen da za taj strateški interes u tepsiji "sigurnosna zona" preda ih Srbima. Dva odgovorna komandanta su, nazdravljajući, pila šampanjac. Ovako ih je opisala jedna žena koja je uspjela pobjeći od srebreničkog pokolja:

"Sklonili smo se kod Holandana. Njihova dužnost je bila braniti nas. Stalno su nam govorili: "nema problema, nema problema!" Ali, srpski vojnici su ispred njihovi očiju uzimali i odvodili žrtve. Onda je jedan od komandanata pio piće sa srpskim komandantom Ratkom Mladićem. Srbi su ih slikali."⁴⁶

Ostvareno je etničko čišćenje; ta "pobjeda" je nazdravljena šampanjcem; većina žena i djece mogli su pobjeći u Tuzlu, ali je veliki dio muškaraca (oko 10 hiljada) izmasakriran od Srba i napunjene su masovne grobnice, ispunjena je funkcija "sigurnosne zone!!!"

Sličan scenarij trebao je biti pripremljen i za Bihać, koji je bio na drugoj strani Bosne. Alija Izetbegović je na sastanku OSCE-a u aprilu 1994.god. u Budimpešti ovu stvarnost rekao i zapadnim liderima u lice:

"U posljednjim napadima na Bihać, koji su započeti prije 6 mjeseci, narod je namjerno osuđen na glad: spriječeni su konvoji ljudske pomoći (od 143 konvoja samo je 12 ušlo, 131 se vratio). Prije napada povučen je Francuski bataljon, a na njegovo mjesto smješten manji i slabije naoružani Bangladeški bataljon. Područje koje je u medijskoj blokadi, napustio je i posljednji strani novinar. Broj i jačina napada u izvještajima UNPROFORA je uvijek manje prikazivan. Da li ta serija događaja koji su dolazili jedan za drugim može biti slučajnost?"

Izetbegovićeve riječi o Bihaću bile su krajnje upečatljive i nat-

jerivale su na razmišljanje. I stvarno, to nije bilo moguće tumačiti kao "slučajnost". UN su ovaj grad uzeli pod svoju kontrolu i prije proglašenja "sigurnosne zone," a poslije, dok su se primicali srpski napadi, oni su grad namjerno ostavili bez odbrane i u izolaciji.

Primjer Srebrenice i Bihaća jasno pokazuje da su "sigurnosne zone" bile zamka. Da, "sigurnosne zone" bile su zamka UN-a bosanskim muslimanima; područje su očistili od oružja i stavili pod kontrolu Mirovnih snaga UN-a. Ali, događaji se nisu tako razvijali. Mirovne snage su iz "sigurnosnih zona" pokupile oružje od muslimanskog stanovništva i tako su spriječile njihovu odbranu. Srbima nisu primijenili nijednu ozbiljniju sankciju. Napade Srba na "sigurnosne zone" Mirovne su snage samo posmatrale. "Sigurnosne zone" su bile pojedinačni ciljevi Srba. Prvo Srebrenica, pa Žepa, Goražde, kasnije Sarajevo i Bihać. U ljeto 1995. god. uzete su Srebrenica i Žepa i, naravno, tu je ponovljeno etničko čišćenje; dugo su se branili, doživljavajući najbolnju blokadu 20. stoljeća.

A ko je tvorac tih "sigurnosnih zona"?

Veoma poznato ime: Morton Abramowitz. Da, on je prvi iznio mišljene da u BiH treba stvoriti "sigurnosne zone". Jedno vrijeme bio je američki ambasador u Ankari. Inače, obavljao je diplomatske aktivnosti i bavio se istraživanjima. Ertugrul Ozkok u *Hurrijetu* je napisao članak pod naslovom "Arhitekt Safe Haven je sada u Bosni". Abramowitz je i prethodno u kriznim područjima primjenjivao "sigurnosne zone".

Ko je, zapravo, Abramowitz?

Morton Abramowitz je bio jevrejskog identiteta i bivši službenik CIA-e: čak su neki govorili u Americi da je on Mossadov agent. Upravo prema vašingtonskim izvorima, on je odigrao važnu ulogu u proširenju koordinacije između CIA-e i MOSSAD-a.⁴⁷ U narednim godinama obavljao je dužnost ambasadora u raznim zemljama, ali iz nekih je u svojstvu diplomate izbačen. Egipat, Malezija, i Pakistan su se protivili njegovom imenovanju za ambasadora. Sve tri zemlje željele su poručiti Washingtonu: "Spomenuta osoba je agent CIA-e". U zemljama u kojima je obavljao dužnost navikao je da se miješa u unutrašnje poslove. Morton Abramowitz je poznat kao ambasador u kriznim zemljama, i na primjeru Tajlanda on je mogao ići od rješenja krize do planiranja vojnog udara.

Poslije je Abramowitz bio imenovan za ambasadora u Ankari. Čim je došao u Tursku, prva njegova posjeta odgovarala je njegovom jevrejskom porijeklu; novi ambasador išao je kući Jaka Kamhija. Ta interesantna situacija iznenadila je i *Sabah* novine "Zašto je Abramowitzeva prva posjeta u Turskoj bila kući Jaka Kamhija? Interesantni ambasador je potom posjetio hamambašu Davida Asseja.

Soner Jalcin je u novinama *Ajdinlik* napisao slijedeće: "Poznato je

da je Abramowitz u bliskim vezama s Izraelom i Mossadom. Dolazeći u Tursku, njegova misija bila je ojačati trougao Amerika-Izrael-Turska i potvrditi nadmoćnost Amerike na Srednjem Istoku.⁴⁹ U istim novinama Ferid Ilsever, poslije naglašavanja da je Abramowitz bio u vezi s pitanjem Kurda i sjevernog Iraka, ovako nastavlja:

"Poslije tog razvoja situacije stvarna istina je ovo: Amerika brani "novi svjetski poredak", zavađajući narode na Srednjem Istoku. Abramowitz je u pozadini svojih predstava o "miru" i "ljudskim pravima," za narode spremao smicalice. Isti scenarij je primjenjivao na Kavkazu, Balkanu i drugim dijelovima".⁵⁰

Tako su iza Abramowitzevog "mira" i "ljudskih prava" pripremane zamke mjesnom stanovništvu, a slijedila je i primjena bosanskih sigurnosnih zona. Njemu je tu misiju povjerala izraelska veza i dovela ga u zapadnu "Tajnu ruku" srpske strane. Poslije povratka u Ameriku prešao je na čelo poznatog Think-thank Carnegie Endowment, koji je bio pod patronatom CFR-a, a koji je bio jedan od najvažnijih organizatora "Tajne ruke". Abramowitz je bio jedan od najvažnijih članova američkog jevrejsko-masonskog kompleksa, bio je dio posla pružanja prikrivene podrške Srbima, te je pokazao sposobnost i viziju.

Razlika između "inertnosti" i "namjere"

Zapadni mediji su tokom čitavog rata u Bosni svoje vlade okrivljavali zbog neodlučnosti i pasivnosti. Prema njima, Amerika i evropski saveznici nisu se utjecajno ponašali da bi zaustavili srpske napade, da bi spasili bosanske muslimane nisu stavljali "ruke pod kamen". Tu situaciju su objašnjavali zaključcima da Zapad u Bosni nema nikakvu ekonomsku korist. "Da je u Bosni bilo nafte, ne bi tako bilo", argumentovali su.

Ustvari, bajka "zapadna inertnost" nije bila ništa drugo do prevara za skrivanje unutrašnjosti posla. Jer, Zapad, tačnije zapadne snage kojima je u velikoj mjeri upravljala "Tajna ruka" nisu bile inertne. Naprotiv, one su se krajnje interesovale; Srbe su krajnje sofisticiranim metodama podržavale. Zbog toga u stvarnosti nije bila "inertnost", već usmjerene "namjere" prema bosanskim muslimanima.

Kao što smo rekli, uspavani bajkom "u Bosni nema petrola"; većina njih nije mogla pravilno sagledati situaciju. Vance-Owenov plan je dobar primjer za to. Taj plan su svi, počev od zapadnih medija, kritikovali. Tvorci plana isuviše su popuštali Srbima, nije ostvarena pravedna podjela teritorija, kritikovali su "površinski" i "u redovima"; mislili su da se autori plana nisu dovoljno "utjecajno" ponašali prema Srbima. Ali, kao što smo rekli i na prethodnim stranicama, autori plana nisu se "inertno" ponašali, napro-

tiv, dobro su znali šta rade, potpalili su fitilj koji će rasparčati muslimansko-hrvatski savez i time izmijeniti sudbinu Rata.

Klopka sigurnosnih zona nije ništa drugo do "namjera" Zapada.

"Tajna ruka" na Zapadu je međunarodnoj politici u mnogim slučajevima ostavljala trag "namjere." Prvenstveno, stvarna pozadina diplomati- je bila je drukčija od one predstavljene svijetu: "Muslimanima žele pomoći ali se ne ponašaju dovoljno utjecajno". Primjer za to su Cyrus Vance i Lord Owen, koji su svjetskoj javnosti željeli ostaviti dojam nepristrasnosti, a iza zatvorenih vrata pomagali su Srbe. Tanil Bora je rekao: "Američki i evropski političari se pred javnošću dobro ponašaju prema Izetbegoviću, dok bi ga u pregovorima uvijek prisiljavali na ustupke. Naročito su mu isticali da iz glave treba da izbací mogućnost vojne intervencije."⁵¹

Mirovni pregovori, koje su provodili zapadni posrednici imali su cilj osigurati prednost Srbima. To su nekoliko puta isticali bosanski lideri.

Premijer Haris Silajdžić je u julu 1992. rekao: "Pregovori su korišteni kao sredstvo uzurpiranja bosanskohercegovačke teritorije", i nastavio: "poslije svakog pregovora više naših ljudi umire, iz kuća se više ljudi protjeruje i više patimo. Ne završava se sve prekidom vatre; protjerivanja i ubijanja se nastavljaju. Ovdašnji pregovori koriste se kao sredstvo srpskog okupiranja bosanskohercegovačke teritorije".⁵²

Prijetnje i pritisci bosanskoj administraciji nisu samo dolazili od posrednika već i od zapadnih masonskih lidera. Françoise Mitterand je jedan od "braće" koji je zastrašivao bos. muslimane. Izetbegović je u jednom razgovoru rekao: "Mitterand je došao da mi kaže "Mi u sredini Evrope ne želimo muslimansku državu, i tako objasnio stvarni cilj medijske posjete." Kad je svjetska javnost vidjela naslove "Mitterand na ulicama Sarajeva", mislila je da je tamo mnogo podnošljivije."

Drugi "uzrok" Mitterandove posjete Sarajevu jeste rušenje međunarodne reakcije protiv Srba kao i ušutkivanje potrebe za vojnom intervencijom. Mitterand je uspio nagovoriti srpske snage da napuste područje Sarajevskog aerodroma. Rezultat toga bio je početak letova "humanitarne pomoći" i zbog te operacije "farbane" su oči i skrivane "namjere" i brzo je iz svakodnevnice sišla riječ vojna intervencija.⁵³ Mitterand je, vjerovatno, Srbima prenio ovakvu poruku "Ako dozvolite letove humanitarne pomoći, mi ćemo zapadnu javnost duže moći zadržavati".

Izetbegović i drugi bosanski čelnici bili su svjesni stvarnosti, ali su govorili o "prijateljskim razgovorima". Međutim, ako bismo otvoreno proglasili da zapadne vlade pomažu Srbe, onda bi ovaj put nacionalisti mogli uzeti za cilj zapadno javno mnijenje, što bi, možda, kod suprotne strane otvorilo put za nepoželjne reakcije.

Postoje i drugi pokazatelji koji govore da su zapadne snage imale

"namjeru", a to je sprječavanje izlaska na vidjelo srpskih zločina. Srbi su u BiH u različitim područjima osnovali koncentracione logore, gdje su činili nezamislive zločine, a za to su UN, američka i zapadne vlade saznale u junu 1992. godine. Ali, za postojanje ovih koncentracijskih logora svjetska je javnost saznala tek krajem jula. Do tog razdoblja su SAD i UN nastojale sakriti postojanje logora. Prema vjestima engleskog časopisa *The Guardian*, objavljenim u augustu, Amerika je posredstvom svojih agenata ispitala postojanost logora, ali je objavljeno da informacije bosanske vlade o ovim logorima nisu "uvjerljive".

Zapadne snage su tokom rata nekoliko puta priređivale bombardovanja protiv Srba, ali je cilj toga bilo samo prikrivanje stvarnih "namjera". Ta bombardovanja nisu Srbima nanijela ozbiljnije štete. Jednom su NATO-avioni bombardovali srpski glavni grad Pale. Poslije se ispostavilo da su bombardovali dvije prazne kuće. NATO nije, čak, bombardovao ni lansirne rampe odakle je oboren jedan američki avion u proljeće 1995. Također, u bombardovanju u oktobru 1995. NATO nije bombardovao značajnije srpske ciljeve. Neki američki piloti koji su učestvovali u njemu po povratku u baze rekli su da su imali naredbu: "Ne oštećujte mnogo srpske ciljeve".

Strategija zapadne "Tajne ruke" je s "namjerom" prema Bosni ubrizgati u svaki diplomatski pokušaj, ali sofisticiranim metodama to skrivati. Drugi primjer jeste "uvoz" od SAD-a Milana Panića za premijera nove Jugoslavije.

Panićev scenarij ili prvi primjer dobrog policajca

Jugoslavenski parlament, sastavljen od srbijanskih i crnogorskih članova, 27. aprila 1992. proglasio je novu Jugoslaviju, također je po Ustavu predviđeno biranje predsjednika i premijera. Tačnije, na scenu će doći novi igrači pored srbijanskog predsjednika Miloševića.

U Ustavu je pisalo da na ta dva položaja, ako je moguće, ne treba birati osobe iz iste republike. U skladu s tom tačkom, iza kulisa se očekivalo da predsjednik bude Crnogorac a premijer Srbijanac. Ali, na iznenađenje za predsjednika je izabran Dobrica Ćosić, koji je na tu stolicu došao 15. juna 1992.

Ćosića smo spomenuli u prethodnim dijelovima. On je jedan od najzaslužnijih za buđenje srpskog nacionalizma. Još 60-tih spomenuo je cilj: "Historijski cilj srpskog naroda jeste sjediniti sve Srbe u jednu državu." Ćosić, kao jedan od naprednih članova SANU-a, 1985.god. je napisao i odštampao roman u kome je opisao četničkog ideologa Dragišu. (Vasić je bio jedan od dvojice masona, autora formule "etničko čišćenje"

koje su provodili četnici za vrijeme Drugog svjetskog rata.) Smatran centrom četničke ideologije, SANU je štampao poznati Memorandum, koji je bio osnova Miloševićevog programa, na kojem je najviše radio Ćosić. U tom vremenu pažnju je privukla provedena vatrena propaganda protiv "bosanskog militantnog islama" i o "posebnosti Albanaca".

Zbog toga je on bio najidealnije ime da sjedne na stolicu predsjednika Jugoslavije, pored predsjednika Srbije Miloševića. Za beogradski masonski centar moći i njegove zapadne prijatelje Ćosić je bio veoma odgovarajuća osoba.

Ali, u toj situaciji, prema Ustavu, na mjesto premijera trebao je doći Crnogorac. Tako nije bilo. Ćosić je na to mjesto, na insistiranje Miloševića, imenovao Milana Panića, Srbina koji je već duže vrijeme boravio u Americi.

Bilo je jasno da su u "nepravilnostima" obavljani ovi izbori za premijera, ove nepravilnosti su možda napravile snage i ne pozivajući se na Ustav. To je moglo biti beogradsko masonsko udruženje. Zahvaljujući Miloševićevom autoritativnom režimu, ovaj masonski "establišment" je znao sve što se dešava. Upravo je i Panić kao i Ćosić bio dio tog kadra.

Ali, to nije sve. Da je beogradsko masonsko udruženje podržavala zapadna "Tajna ruka", znamo. Panić je i izabran od te "Tajne ruke". Tanil Bora ovako objašnjava Panićeve američke veze:

"Milan Panić je "američki Srbin." Godine 1956., dok je bio nacionalni biciklist, napustio je jednu trku u Evropi i pobjegao je u Ameriku, a 1963. je dobio državljanstvo, smjestio se u Kaliforniju i postao bogat. Godine 1991. posjedovao je jednu biohemijsku firmu vrijednosti pola milijarde. Dok je bio u Americi, koristio je "male" šestostrane vizitkarte s naslovnom stranom američke zastave. Bio je u prvom upravnom odboru američkog "intelektualnog magazina" časopisa New Perspectives Quarterli (NPQ). Bio je u bliskim vezama s "ljudima na vlasti". I pored molbi hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, nijednom Hrvatu državljanu SAD-a nije odobrena zvanična visoka dužnost u Hrvatskoj od američke uprave. "Državljaninu" Paniću odmah su dali dozvolu, i to za federalnog premijera, što je najočigledniji primjer bliskosti.⁵⁵

Panić, koga su na mjesto federalnog premijera postavili i beogradski centar moći i američki odabranici, u kratkom vremenskom periodu u vlasti počeo je provoditi interesantnu politiku. Želio je imati sliku mirotvorca i čovjeka koji se protivi Miloševiću i srpskim napadima u BiH. Prvo je istupanje bilo upućeno Miloševiću - kako se srbijanski predsjednik ne treba miješati u politiku Jugoslavije, te "neka gleda svoja posla".

Sličan je manevar došao i od Ćosića. On je odjednom protiv Miloševića počeo da povećava opozicione zvukove. "Zemlja se umorila od

rata i važnije je da zavlada mir," govorio je," dužnost mi je da u zemlji ugasim požar." Nastojao je i prikazati malom svoju ulogu u budenju srpskog nacionalizma, i pokazati da u Memorandumu nije bilo šovinističkog teksta, čak je i tvrdio "da Memorandum nema veze sa Miloševićevim pravcem". Godinama ne ispuštajući pojam "velika Srbija" iz usta, sada je govorio da mu to nije bio politički cilj, već treba da se shvati u "historijsko-romantičnom prenesenom značenju".

Ukratko, dvojac Čosić-Panić distancirao se od Miloševića. Panić je za sebe izgrađivao profil čovjeka koji će spasiti Srbiju od međunarodnog pritiska i zaustaviti rat u BiH. Početkom augusta 1992. donio je mirovni plan u Sarajevo. Plan je predviđao - da bi BiH bila priznata od Srbije, potrebno je da oko 60% teritorije pripadne Srbima. Kao što je i normalno, Sarajevo je to odbilo.

Ali, sve ove slike Panića kao "mirotvorca" i "antimiloševića" nisu bili upečatljivi dokazi jer je federalni premijer nastojao prikriti krivicu Miloševića. Primjer: koncentracioni mučenički logori su, prema Paniću, proizvod mašte. S tim u vezi, do te mjere je bio uporan da je rekao: "Svatom novinaru koji nade koncentracioni logor otvoren od Srba dat ću po 5 hiljada dolara."56

Najveća je aktivnost Panića bila osloboditi Federalnu vojsku i četnike od počinjenog ratnog zločina etničkog čišćenja. Naročito je nastojao očistiti Federalnu vojsku, govorio je da teror u Bosni vrše grupe koje Beograd ne kontroliše. U julu 1992. god. rekao je: "Postoji 1.200 skitnica u pravom smislu riječi, bandita koji nikoga ne slušaju."57 Osim toga, nastojao je prikriti i krivicu ovih 1.200 skitnica, ponavljao je bajku zapadne "Tajne ruke" i njihovih predstavnika, primjerice Douglasa Hurda: "Sve tri strane su jednako krive". U julu 1992., izjavljujući da je potrebno priznati da su sve tri strane krive, mogao je i reći: "Ako ljude ubijaju, onda je zločin; nije važno koliko čiji ubijaju".58

Uloga Jugoslavenske vojske u BiH bila je tema sastanka Vijeća UN-a u septembru. Na govornicu je izašao Panić i, poričući etničko čišćenje od beogradske vlade nad bosanskim muslimanima, rekao: "Ovo je strašan i neprihvatljiv događaj. Ne ratuju jugoslavenski vojnici, već neregularni militanti koji ne slušaju naredbe. Svi jugoslavenski vojnici povučeni su iz BiH. Mi ne želimo rat, nego mir", rekao je. Povišenim glasom i vlažnim očima Panić se obratio Vijeću, želeći da se vojno ne pomažu strane u sukobu, i tako se usprotivio odbrani bosanskih muslimana. Odmah iza Panića izašao je Izetbegović, koji je istakao do koje su mjere bile stvarne suze "iz amerike uvezenog" premijera". Bosanski lider rekao je: "Svaki dan iznad BiH lete jugo avioni, nove trupe nas napadaju", tako govoreći demantovao je Panića i podvukao da je Federalna vojska punim kapacite-

tom u ratu.⁵⁹

Panić je, da bi krivicu za rat prebacio na bos. muslimane, koristio razne "smicalice", jednom je poslije jednog nemogućeg mirovnog plana ponudenog Izetbegoviću rekao: "Ako se Izetbegović ne složi, svijet će saznati ko je kriv za nastanak rata".⁶⁰

Sve to pokazuje da je Panićeva mirovna misija bila samo manevar. Nije mogao biti jedan od kojih stvarno žele mir, jer je pobijao da su zločini bosanskih Srba bili pod kontrolom Beograda.

Onda, šta je bila stvarna misija Panića? Zašto je, da bi otvorio zastavu opozicije protiv Miloševića, došao iz Amerike? Zašto je, dok je predvodio opoziciju, umjesto da okrivi Miloševića i njegove voljene četnike - njih skrivao, a krivicu nastojao prebaciti na bosanske muslimane? Odgovor na to dala je bosanska administracija. Tanil Bora ovako piše:

*"Većina muslimanskih komentatora (i dio hrvatskih) slaže se da je sukob dvojca Čosić-Panić sa trojcem Milošević-Karadžić-Šešelj bio falsifikovan. Prema tome, između njih je postojao vid saradnje; dvojac Čosić-Panić odvlačio je pažnju Zapada i time je trojcu Milošević-Karadžić-Šešelj stvarao pauzu."*⁶¹

Ustvari, isto je tumačenje djelio i jedan od najvažnijih opozicionara Miloševiću, lider SPO-a Vuk Drašković. Drašković je u izjavi za francuski "L'Evenement du Jeudi" naglašavao da su osobe koje su dovele Panića bile privržene Miloševiću" I istakao je kako to, ustvari, govori da je bio Miloševićeva marioneta.⁶²

Upravo je Panić kao i Milošević imao bliske veze sa beogradskom "sobom" vlasti. Tanil Bora piše slijedeće:

"Panićevi poslovi u Srbiji su stvorili mrlju o njemu, uvezeni premijer u maju 1991. postao je glavni ortak najveće jugoslavenske hemijske industrije Galenika sa 75% (Galenikin pomoćnik predsjednika bio je za vrijeme Raegana američki ambasador u Beogradu John Douglas Scenen). Časopis *Pogled* objavio je da su dionice Galenike Paniću prodane po mnogo nižoj cijeni. Najviše je platio jednu trećinu od ukupne cijene koja je iznosila 50 miliona dolara. Ostatak novca "sredila" je srbijanska uprava; za uslugu je iz prikriivenog Galenikinog izvora tekao novac Miloševićevom SSP-u. Ta slika bila je "kontrast" Paniću, on je zvanično bio u materijalnoj pupčanoj vezi sa SSP-om i državnim funkcionerima."⁶³

To nam pokazuje da je dvojac Čosić-Panić, koji je predstavljao sukob Miloševićevoj vlasti, bio, ustvari, verzija scenarija "dobar policajac-loš policajac". Beogradska "soba" vlasti je za zadržavanje javnog mnijenja Zapada odlučila primijeniti ovu klasičnu taktiku.

Ali to nije sve. Vrh tog scenarija protezao se do Washingtona do tamošnje "Tajne ruke". Jer, rekli smo da je Panić "uvezeni" premijer iz

Amerike. "Odabranici u američkoj vlasti" koji su dolazili iz CFR-Trilateralnog masonskog kompleksa i "Kissingerove škole" poslali su Panića da igra ulogu "dobar policajac-loš policajac". Tajni savez između Miloševića i njegove zapadne "braće" isplanirao je tu igru radi zadržavanja zapadnog javnog mnijenja i dobijanja na vremenu u korist četnika.

Ta igra mogla je trajati do određenog roka. Jer, što je vrijeme prolazilo, Bosanski rat je dobijao na težini i Milošević, koji je izabrao ulogu lošeg policajca, bio je stješnjavan. Zbog toga je odlučio da se presvuče u ulogu dobrog policajca. Ali, prije toga bilo je potrebno riješiti se dvojca Ćosić-Panić. Panić je bio majstor političkih samoubistava. Na kraju 1992. na predsjedničkim izborima odlučio je biti protukandidat Miloševiću. Sa reputacijom "američka ptica", kao što je i normalno, on je izgubio izbore. Ćosić je u ljeto 1993. udaljen sa dužnosti, pošto su u Parlamentu pod Miloševićevom naredbom glasali SSP i SRS (Šešeljeva stranka).

Milošević je uklanjanjem dvojca Ćosić-Panić stvorio sebi mjesto za ulogu dobrog policajca. Ali, te manevre nije sam planirao. Primjenjivana strategija u Beogradu priredena je od "Tajne ruke" i imala je međunarodni karakter. "Tajna ruka" je uporedo sa tim političkim menevrima priredivala međunarodnu platformu i operaciju za "spas Miloševića".

Ta operacija je sračunata i stavljena u primjenu na sastanku Bilderberg grupe, na jednom od tradicionalnih mjesta sastanaka "Tajne ruke" i tom operacijom sudbina Bosanskog rata će se iz korijena promijeniti.

Bilderberg sastanak u Atini i Miloševićeva metamorfoza

Krajem aprila 1993. Bilderberg klub održao je svoj godišnji sastanak u Atini. Bez sumnje, morao je postojati razlog zašto je za mjesto Bilderberg sastanka izabrana Grčka, historijski i današnji saveznik Srba. Prema informacijama u štampi, osnovna tema sastanka bila je vojno i političko stanje na prostorima stare Jugoslavije.⁶⁴

Sastanak Bilderberga je, kao i obično, bio zatvoren za štampu i održavao se na principu tajnosti; "vani ptica nije mogla izletjeti", i zbog toga je nemoguće otkriti detalje i odluke sastanka. Ali, pošto je "Tajna ruka" imala posebno mjesto u Bilderbergu, to nam govori da su se na ovom sastanku morale donijeti važne odluke.

Upravo zbog toga "srpska strana" bila je u punom sastavu; prije svih Henry Kissinger, koji je od Miloševića napravio Miloševića. Lord Carrington i Lord Owen, koji su prikryveno podržavali Srbe. Osim toga, tu je bio generalni sekretar NATO-a Manfred Woerner i "desna ruka" Billa Clintona Vernon Jordan, te drugi političari. Imena kao što su David

Rockefeller, jedan od najvažnijih finansijera američkog masonskog kompleksa, i Giovanni Agnelli, jedan od najbogatiji umjetnika Italije, čovjek koji je imao veze sa ložom P2, bila su prije svih.⁶⁵ Tu su bila dva domaćina koja su predstavljala Atinu; grčki premijer Mitcotakis i ministar vanjskih poslova Michael Papkonstandinov.⁶⁶

Ta dva utjecajna imena tradicionalnih srpskih saveznika Grka, Kissinger sa "srpske strane", predstavnici kao što su Carrington ili Owen i tema tog sastanka "prostor stare Jugoslavije" morali su značiti da su na sastanku Bilderberg grupe u Atini donesene važne odluke.

Brzo poslije toga započeti diplomatski atak Mitcotakisa je, otprilike, obznanio šta je Bilderberg planirao. "Tajna ruka" je zadužila grčkog premijera za jednu vrstu "posredovanja" i ta posrednička misija neće biti različita od Carringtonove ili Owenove.

Poslije Bilderberg sastanka Atina je bila domaćin još jednom sastanku. Kao rezultat Mitcotakisove aktivnosti zajedno su se okupili lideri Srba, Hrvata, Izetbegović i posrednici. Zapadna je štampa hvalila Mitcotakisa i to ocjenjivala "velikim uspjehom", nizali su se izvještaji u zapadnim medijima do koje je mjere bio važan i koristan sastanak, svi su hvalili Mitcotakisov "uspjeh".

Do koje mjere je planiran, taj sastanak morao je imati i važne rezultate. Upravo je rezultat odmah isplivao na površinu: to je bio početak sjedanja Miloševića na stolicu dobrog policajca.

Na sastanak su pozvani beogradski "majstori" Milošević i Čosić, te paljanska "aparatura": Karadžić i pomoćnici. Beograd je ovdje prvi put zauzeo stav protiv Pala. Milošević je bio umotan u čovjeka koji nagovara Karadžića i druge bosanske Srbe da prihvate Vance-Owenov plan. Neke upečatljive scene tog teatra odmah su objavljene u zapadnim medijima; prema vijestima u štampi, dok su Milošević i Karadžić sami razgovarali u sobi, napolje su dopirali ljutiti glasovi Miloševića: "Ako ovaj plan ne prihvatite, gurate sebe u samoubistvo", i slični.

Na kraju je stvorena slika "uspješnog policajca." Milošević je uspio nagovoriti Karadžića da kaže DA Vance-Owenovom planu. Ali je i Karadžić naučio neke stvari od "majstora" i loptu je bacio paljanskom parlamentu. Srpski parlament je odlučio raspisati referendum. Bosanski radikalni Srbi su, kao što se i očekivalo, odbili plan i rekli da neće davati ustupke "zapadnim planovima za uništenje srpstva". Milošević je objavio da je bosanskim Srbima, "ne uspijevši ih nagovoriti na mir", stavio embargo!...

Čitav taj scenarij koristio je Beogradu iz nekoliko aspekata:

1. Prvenstveno, kao što smo i rekli, Milošević je prošao metamorfozu "iz balkanskog kasapina" u beogradskog pristalicu mira. Poslije toga

će na svakom nivou braniti taj izgled. Stvarni krivac za rat i zločinac, uz pomoć zapadne braće, najmanje će do kraja rata zadržati fotelju. Jedan zapadni diplomat rekao je da Miloševiću treba dati Nobelovu nagradu.

2. Ovim Miloševićevim preobražajem i Beograd i Pale dobili su na vremenu. Prije sastanka u Atini Clinton je zagovarao vojnu intervenciju širokih razmjera s namjerom očitavanja lekcije Srbima, ali poslije sastanka riječi o intervenciji uklonjene su iz svakodnevnice. Prema plasiranoj logici, nije bilo potrebe za vojnom opcijom "kao posljednjim rješenjem"; dogovarajući se sa Miloševićem, paljanski radikali mogli su se stisnuti. Priče koje je Clinton pričao o vojnoj intervenciji poslije tog "pozitivnog" razvoja situacije, kao simpatije prema Miloševiću, uklonjene su iz svakodnevnice.

3. Dok se sve to dešavalo, stvarna misija Vance-Owenovog plana je profesionalno sakrivena od očiju svjetske javnosti. Stvarni cilj ovog plana, kao što smo i rekli, bio je pokvariti muslimansko-hrvatsku koaliciju. Da bi se misija ispunila, Srbi nisu morali ni ratifikovati taj sporazum. Iako ga Srbi nisu ratifikovali, bosanski muslimani i Hrvati povjerovali su da će plan ostati i okrenuli su se jedni protiv drugih. Mada je plan Srbima osiguravao veliku prednost, njihovo odbijanje zaokrenulo je stvarni cilj plana u suprotnu stranu. Zapadni mediji su tumačili da plan nije zadovoljavao nijednu stranu, Srbima je najviše naškodilo zato što su odbili, a za bos. muslimane i Hrvate bio je "manje zlo".

Millijet je čudnost događaja, gledano izvana, ovako opisao:

Ako pogledamo plan koji su Srbi prihvatili pod pritiskom, on Bosnu dijeli na 10 dijelova. Zbog toga on od samog početka nije u korist Bošnjacima. Ali Srbi su takvu igru igrali prije 4-5 mjeseci i svi su prigrlili plan. Tačno je da je predsjednik BiH Alija Izetbegović sada prihvatio plan koji je prethodno odbio, da bi spriječio krvoproliće. Navodimo riječi jednog Turskog diplomate: "Ta formula konsolidira situaciju Srba. I Turska kao i druge zapadne zemlje isto su rekle prije nekoliko mjeseci. Prema svemu rečenom, zašto Srbi plan ne prihvataju, nije moguće razumjeti."⁶⁷

Zašto Srbi ne prihvataju plan? Vance, Owen i drugi članovi "Tajne ruke", da ne bi bilo jasno kome pomažu, trebalo je da izazovu prividno nerazumijevanje zbog toga.

Bosanski Srbi su poslije odbijanja tog plana željeli novi mirovni plan. Osobe koje su oni vidjeli odgovarajućim za pripremu plana interesantne su: Henry Kissinger i Mihail Gorbačov.⁶⁸ Starog mirovnjaka iz Kremļa izabrali su, bez sumnje, kao predstavnika tradicionalne Moskve, koji je podržavao srpsku stranu. Henry Kissinger je bio povoljni predstavnik "Tajne ruke".

Razumljivo je zašto je Kissinger imao velike simpatije na Palama.

Ovim se "Tajna ruka" u određenim granicama počela izvlačiti iz tajnosti. Čak su i pojedinci koji su događaje posmatrali pažljivo i izbliza mogli primijetiti da se sa ulogom Henryja Kissingera identitet "Tajne ruke" mogao otkriti.

Kissinger ponovo na sceni ili "beogradska mafija"

Da je jedan od važnijih ljudi američkog masonskog kompleksa Henry Kissinger sa Miloševićem uspostavio tajne veze prije rata, odnosno da je od Miloševića napravio Miloševića, istražili smo u prethodnim poglavljima. Ali, Kissinger se neće zadržati samo na podršci prije rata. I nakon što je rat počeo on je nekad svojim aktivnostima, a nekad upotrebljavajući "svoje ljude", pomagao Beograd.

Takoder, dotakli smo se djelovanja Carringtona, jednog od najpovjerljivijih Kissingerovih ljudi. Pored toga, Vance i Owen su predstavnici "Kisingerove škole" i Kissingerovi "ljudi", a u Washingtonu imali su važnu ulogu. Kissinger je i za vrijeme Bushove vlade imao krajnje utjecajne dvije "desne ruke" Lawrencea Eagleburgera i Brenta Scowcrofta; koji su sprječavali svaku vrstu intervencije protiv Srba, zastupajući politiku "status quo". Kao što je istakao i Tanil Bora, Kissinger i dvojac Eagleburger-Scowcroft su zbog pružene diplomatske podrške Srbima u vašingtonskim kulisama nazvani "beogradska mafija".⁶⁹ *Millijet* je pod naslovom "Prepreka Eagleburger" dotakao tu temu, a nemogućnost vojne intervencije u BiH američki diplomatski krugovi pripisuju postojanju predstavnika Ministarstva inozemnih poslova Lawrencea Eagleburgera. Prema tim krugovima, Eagleburger, koji je četiri godine bio ambasador u Beogradu, bio je bliski prijatelj Srba.⁷⁰

"Beogradska mafija" je imala i drugih interesantnih članova. *The New York Times* je u vijestima, u vezi sa tom temom, pored Eagleburgera i Scowcrofta ubrojao i bivšeg američkog ambasadora u Beogradu Johna Scanlana. Interesantne su Scanlanove veze koje se pružaju do Milana Panića, uvezanog iz Amerike radi Miloševićeve uloge "dobrog policajca"; Scanlan je u ljeto 1992. bio zamjenik predsjednika ICN Galenika, koja je bila predstavništvo Panićeve ICN Pharmaceuticals za Jugoslaviju.⁷¹

Američki novinar Patrick Buchanan je 29. juna 1991. god. o "beogradskoj mafiji" i doajenu Eagleburgeru, pod naslovom "Lawrence of Serbia", napisao: "Iza nemoralne realpolitike administracije izlazi njezna ruka Eagleburgera".

Bivši ambasador u Jugoslaviji Eagleburger je u dubokim političkim i poslovnim vezama sa beogradskom mafijom.⁷²

Eagleburger je, dok se bunio svakoj vrsti intervencije, govorio:

"Sve su tri strane u BiH krive", te je govorio: "Najbolje se ne miješati." Cilj je bio isti kao i kod drugog člana "Tajne ruke" Douglasa Hurda: prikazati bosanske muslimane kao i Srbe jednako krivim. Iz Eagleburgerovih usta izašle su i ove "dramatične" riječi:

*"Moramo priznati da ponekad ima pitanja koja prelaze naše znanje. Ovo je tragična situacija i ljudi moraju platiti visoku cijenu. Ali šta je krajnost ovog pitanja, kod onih koji su uključeni u pitanje stvara ludilo, omekšava osjećaj krivice. U ispražnjenoj ludnici ništa ne možete učiniti nego napustiti posao".*⁷³

Neki su protumačili da će "beogradska mafija" izgubiti utjecaj poslije gubljenja izbora Georgea Busha i povlačenjem s dužnosti Eagleburgera i Scowcrofta. Ali to je bilo pogrešno tumačenje, "beogradska mafija" pod Kissingerovom upravom biti će utjecajna i za vrijeme Clintonove administracije.

Miloševićev "veliki brat" Kissinger će poslije propadanja Vance-Owenovog plana dati veliku podršku podjeli BiH između tri strane u "Ženevskom planu" od 16. juna 1993. Lorda Owena. Ovaj plan je predviđao muslimanima "geto" između Srba i Hrvata, njega je bosanska vlada odbila, a prema Kissingeru, bilo je to idealno rješenje. "Veliki brat" pronalazi nedostatak tom planu i predlaže da se omogući pripajanje bosanskih Hrvata i Srba maticama. To bi značilo stvaranje "velike Srbije." Prema pisanju Tanila Bore, međunarodna zajednica je u Ženevi stavila svoj izbor - tačnije priznanje "velike Srbije", odnosno "Kissingerovo predviđeno rješenje." Bora piše: "Beogradska mafija je odbranila svoj uticaj u američkoj politici."⁷⁴

Upravo u tom vremenu Kissinger je otvoreno davao savjete predsjedniku Clintonu: "Nikako ne bi trebalo da Amerika interveniše u BiH." Bio je uporan u protivljenju vojnoj intervenciji - "opomenuo" je predsjednika koji nije ni imao namjeru intervenisati.⁷⁵ Kissinger je u vezi s tom temom nastavio sa svojim savjetima. Veliki zaštitnik Srba kaže: "Ako ćemo biti otvoreni, ja ne vidim nikakvu korist za SAD od stvaranja jedne BiH. U historiji nije postojao bošnjački narod".⁷⁶ Jedan od često upotrebljivanih argumenata bio je: "Bosna nije historijski narod već geografski prostor".⁷⁷

Kissinger je u junu 1995.god. na godišnjem seminaru odnosa između Italije i Amerike, koji je održan u gradu Cernobbio na obali jezera Komo, ponovo propagirao prosrpsku politiku i jasno izjavljivao da je protiv podizanja embarga na uvoz oružja muslimanima. "Ukidanje embarga je nezamislivo".

Kissinger je, dajući svu tu podršku Srbima, kao što smo i rekli, osvjetljavao i identitet "Tajne ruke" na Zapadu koja je podržavala Srbe. Bez

sumnje, sam Kissinger nije bio "Tajna ruka", već važniji član "Tajne ruke". Otkud ta simpatija "Tajne ruke" prema Srbima i antipatija prema muslimanima? U prethodnim dijelovima dotakli smo se tvrdnje da je "Tajna ruka" pristupila Beogradu zbog strateškog faktora "zelene opasnosti" u Bosni. Zašto je toliko važno za jevrejsko-masonski kompleks pokazivanje simptoma "zelene opasnosti" u maloj zemlji BiH.?

"Tajna ruka " i "zelena opasnost"

Na prethodnim smo stranicama analizirali mimare "Tajne ruke" Henryja Kissingera i zapadne snage, koji su podržavale srpsku stranu. Ta jaka osoba kao i organizacije CFR-a, Trilateralna komisija ili Bilderberg grupa predstavljali su jevrejsko-masonski kompleks. U pravom smislu, historijska i konstruktivna uspostava veza između masonskog i četničkog pokreta ostvarena je zahvaljujući masonstvu. Kako su u Drugom svjetskom ratu srpski masoni, predvodnici četničkog pokreta, našli podršku od zapadnog masonskog pokreta i njihovog sredstva OSS-a, tako je Milošević, predvodnik modernih četnika, posredstvom istog kompleksa našao podršku.

Ima li ta pomoć Beogradu drugo značenje osim "uzajamne masonske pomoći"?

Naravno da ima. Prikriveni savez ovih dviju strana ne potječe samo od istog identiteta i filozofije, već i od zajedničkog neprijatelja; "zelene opasnosti". "Tajnu ruku" i Beograd sjedinila su dva faktora: jedan je masonstvo, a drugi "antiislamizam". (ustvari, oba ta faktora su međusobno bliska)

Ovaj drugi faktor "Tajne ruke" nije bio samo strategija na Balkanu već na širem geografskom prostoru. "Tajna ruka" ili, ako otvoreno govorimo, zapadni masonski kompleks mislio je da mu najveću smetnju globalnoj strategiji predstavlja islam. Čak je jedna od najvažnijih organizacija tog kompleksa - Trilateralna komisija - ovim brigama dala posebno mjesto. Komisija je, kao što smo i rekli, do onog vremena svjetski politički sukob između Istoka i Zapada uklonila, i protiv nadolazeće opasnosti sa "Juga" predviđala sjedinjenje bogatih sjevernih zemalja. A najvažniji sadržaj "Juga" jeste islam.

Prvo Iranska revolucija, poslije završetak Hladnog rata, a nakon toga je u svakodnevnicu došla "zelena opasnost". Zapadni su mediji počeli govoriti o islamu kao novom zapadnom neprijatelju poslije komunizma. Tu retoriku su u najradikalniji oblik doveli spominjani članovi masonskog kompleksa. Zapad je dobio globalnu pobjedu; jedinu smetnju koja je ostala - islam - u kratkom vremenskom razdoblju dovest će na put, tvrdio

je Francis Fukuyama, a njegovu tezu će revizirati i tvrditi da će između islama i Istoka izbiti veliki sukob - Samuel Huntington. Njih dvojica su ujedno bili i najvažniji članovi masonskog kompleksa. Islam će ubrzo postati najveći globalni cilj najjače zapadne osobe jevrejsko-masonskog kompleksa.

Stvarni faktor koji je islam do te mjere primijetio kao opasnost jeste jevrejski identitet spomenutog kompleksa. Jer, Jevrej u većini slučajeva znači Izrael, a Izrael znači: država koja nastoji opstati na muslimanskom prostoru. Okupirao je muslimanski prostor, podložio muslimane etničkom čišćenju, sa muslimanima ratovao. Neizmijenjena je istina da, dok postoji njihovo upitno postojanje na Srednjem Istoku, uvijek će biti u sukobu sa muslimanima. Zbog toga je Izrael prvo na Srednjem Istoku, a poslije u okolici Srednjeg Istoka (Balkan, Srednja Azija i Južna Afrika) čitav islamski pokret prihvatio kao opasnost svojim ciljevima. Prema izlaganju Israela Shahaka sa Kudus Ibrani Univerziteta, Izrael se pretvorio "u lidera antiislamskih krstaških ratova" ili, prema pisanju komentatora Nahuma Bornea u izraelskim novinama *Yediot Ahromot*: "Cilj je bio biti predvodnik Zapadu u borbi protiv islama".⁷⁹ (izraelova globalna antiislamska strategija 5 dio)

Na taj strateški interes jevrejske države utjecali su i njeni "lobiji" na Zapadu. Zbog toga "najradikalniju" politiku protiv islama zastupale su grupe u SAD-u koje su bile sastavljene većinom od Jevreja. "Porijeklom Jevreji, oni su u velikoj mjeri utjecali na vanjsku američku politiku prema Srednjem Istoku, poznato je da kontrolišu velike medijske kuće i određene centre", rekao je novinar Rušen Cakir, "u Americi se hrane razne grupe protiv islama (jastrebovi, golubovi), a "najradikalnije sačinjavaju oni koji su porijeklom Jevreji ili imaju veze s Izraelom ili se bave istraživanjem Srednjeg Istoka".⁸⁰

Bosna je zbog toga što je bila dio prostora strateški interesantnog za Izrael i, što je bila najbliži predstavnik islama Zapadu, bila idealan cilj. Još je zajednica bosanskih muslimana u odnosu na druge prostore islamskog svijeta bila obrazovanija, kulturnija (za zapadnu kulturu najveća prednost bila je zaostalost islamskog svijeta) te je zbog ovoga ta situacija uznemiravala Zapad.

Kada se sve navedeno sagleda, može se reći: "Tajna ruka" jevrejsko-masonskog kompleksa u pozadini Beograda i njena politika u Bosni jeste dio njene antiislamske strategije. Operacija "blokade", primijenjena protiv Sovjetskog Saveza, sada je primjenjivana protiv islama i Bosna je bila cilj takve politike.

To je moguće potkrijepiti i uporediti sa videnjima jednog od "mozgova" spomenutog kompleksa Kissingera. Na Balkanu je pružio ruke

Srbima i bio na njihovoj strani dok su oni vršili etničko čišćenje, u Srednjoj Aziji je opet bio protiv muslimana u savezu sa Jeljcinovom Rusijom. To je istakao i u junu 1992. god., objašnjavajući interese SAD-a i Rusije koji se poklapaju: "U slučaju radikalizacije islama u Srednjoj Aziji, to će utjecati na Srednji Istok", rekao je "Radikalizacija islama je suprotna ruskim interesima i zbog toga će Moskva i Washington moći saradivati."81

Kissinger je poslije Srba listi "saveznika" priključio i Ruse, a pored toga naziralo se i priključenje Grčke. Tu situaciju je objašnjavalo "otvoreno pismo" objavljeno posredstvom grčkog lobija u engleskom časopisu *The Guardian*. Pismo grčkog lobija počinje: "Predsjednicima država i vladama u EZ", pa nastavlja branjenjem fiksne teze, "potrebno je da se Makedonija ne prizna pod imenom Makedonija, jer to ime pripada Grčkoj." Poslije raznih pitanja zašto u tom pismu komentar stiže i do važnog autoriteta Henryja Kissingera. "Po meni, Grci su upravo što se protivite korištenju tog imena. Zašto? Jer ja poznajem historiju i ona tako kaže."82

Snaga koja je utjecala na američku politiku prema Balkanu i koja je u Bosanskom ratu bila na strani Srba jeste jevrejsko masonstvo koje je predstavljao Kissinger a zbog toga i antiislamski kompleks. (članovi istog kompleksa kao da su "pored Bosne" činili razne propagandne šouue, da bi sakrili stvarnu istinu, u 6 dijelu dotaći ćemo se ove teme)

Ali, ne može se reći da su primjenjivali politiku "uništiti muslimane." Bili su toliko pametni da to ne urade. Bosna je bila jedna međunarodna tema i čitav svijet ju je pratio, naročito islamski. Zbog tog računa Amerika je u BiH "pozitivno" intervenisala i otvorila put Dejtonskom sporazumu.

Američka logika bosanske politike i put u Federaciju

Jedna od rečenica koju smo često slušali u toku Bosanskog rata jeste da je Amerika imala drukčiji pristup tom ratu od Evropljana. Prema ovome, Englezi, i s vremenom Francuzi, otvoreno su podržavali Srbe, dok su istupali protiv bosanskih muslimana, a Amerika je slijedila politiku bosanske strane. Dokaz za to jeste da je Amerika najviše željela da se ukine embargo, te njeno zalaganje za vojnu intervenciju protiv Srba. Ali, ti američki stavovi za pažljivog posmatrača nisu nikad bili uvjerljivi, jer nije se osvarilo ništa čime je Amerika podržavala bosansku stranu. Niti je embargo ukinut niti je protiv Srba bilo stvarne vojne intervencije (jedno-dva bombardovanja bila su radi uspostavljanja sigurnosti Mirovnim snagama, a ne bos. muslimanima). Prihvatiti tezu da je Amerika htjela ali nije mogla bilo bi, bez sumnje, naivno.

Zašto je, iako nije bilo tako, Amerika nastojala da izgleda kao da ona podržava bosansku stranu više od Francuza i Engleza? Dopisnik turskog *Hurrijeta* iz Washingtona Serdar Turgut je u jednom svom članku objasnio ciljeve takve politike: "Amerika se bojala da se tim događajima u BiH u islamskim zemljama ne pojave pravci protiv Amerike i Zapada, a naročito je se bojala jačanja islamskog pravca. Kada prevlada mišljenje: Zapad je muslimane prodao, to će biti početak krajnje opasnog perioda i desit će se islam domino teorija, računali su u Washingtonu. Zbog toga je Amerika nastojala prikazati stanje kao da je ona uz Bosance, da bi islamski svijet počeo zaboravljati "velikog šejtana".

Logiku Amerike izložio je i savjetnik za politiku hrvatske vlade Zdravko Tomac. On je još u oktobru 1992. god. rekao: "Međunarodna zajednica ne treba dopustiti da muslimani dožive apsolutni poraz. Muslimani ne trebaju doći u bezizlaznu situaciju, u protivnom, postoji opasnost da čitav muslimanski svijet pokrene sveti rat za odbranu braće u Bosni."⁸³

Ova uvijena logika SAD-a imala je cilj spriječiti radikalizaciju muslimana u svijetu i u BiH. Serdar Turgut je napisao da je glasnogovornik Vijeća za nacionalnu sigurnost Jonathan Spalter rekao: "Naš temeljni cilj politike prema Bosni jeste spriječiti tamošnji razvitak islama." To je veoma važna informacija i koristi nam da shvatimo naglu promjenu politike SAD-a početkom 1994. godine.

Od početka 1994. američka politika se promijenila, jer "bosanska logika, odnosno razvoj islama u BiH i sprječavanje radikalizacije muslimana u svijetu zbog Bosne, dobili su na važnosti. Jer, prvenstveno Srbi, šta su mogli učiniti - učinili su. Dalje napredovanje je bilo teško i spomenuta "bosanska logika," zbog poraslog tempa "zelene opasnosti" bila je opasna. A i zapadna je javnost sve više provaljivala "Tajnu ruku". Zdravko Tomac je tu temu interesantno protumačio:

"Srbi su podršku koju su imali od Zapada izgubili svojim greškama. Srbi su podršku Zapada sami uništili, jer su se ponašali zločinački. Ili je Zapad bio uz Jugoslavije kako bi spriječio stvaranje muslimanske države. Ali, nevidenim zvjerstvima i genocidom oni su okrenuli svjetsku javnost protiv sebe." ⁸⁴

Miloševićeva je metamorfoza završena i on je presvučen u ulogu "dobrog policajca." Zbog toga, ne žrtvujući Beograd, Pale su se mogle zaustaviti i SAD su mogle pokazati slijedenje nove politike: "Muslimane nismo do te mjere prodali". Tačnije, odluku je donijela "Tajna ruka", koja je upravljala američkom politikom u BiH. Vojno, Bosna je dovoljno uništena i potrebno je da se ne ide dalje od te "optimalne tačke".

Kao prvi rezultat spomenute američke "bosanske logike" jeste fed-

eracija između bos.muslimana i Hrvata. I Njemačka je dala svoj glas toj formuli, koja je čitavog februara 1994. godine naturana od SAD-a Hrvatskoj. Tudman je krajem februara 1994. objavio da je pristao na stvaranje muslimansko-hrvatske federacije u BiH. A za muslimane se nije nazirao bolji put za izlazak iz srpsko-hrvatske blokade. Poslije dugog pregovaranja, posredstvom Warrena Christophera, ministra vanjskih poslova SAD-a, sporazum o bošnjačko-hrvatskoj federaciji potpisan je 1. marta.

Amerika je tako nastojala pokazati prijateljstvo prema muslimanima, i tako se osloboditi atributa "veliki šejtan". Ali, u vrijeme pregovora o federaciji postoji interesantan dio Tudmanovog objašnjenja, koji pokazuje zašto je SAD insistirala na tome. Hrvatski lider je rekao: "Na mene su vršili pritisak radi ostvarivanja bošnjačko-hrvatskog sporazuma, jer je SAD u srcu Evrope željela spriječiti islamski fundamentalizam. Ako se budem zalagao za ostvarivanje ovog sporazuma, SAD, Njemačka, čak i Francuska i Engleska će našoj zemlji pružiti i ekonomsku i diplomatsku podršku." 85

Ukratko, američka - bosanska logika stavljena je u primjenu. Bosna je u obliku "dovoljno ishabana", tobože, stavljena pod zaštitu Amerike. Veliki beogradski prijatelj Washingtona Milošević odavno je oprao ruke od krvi i u kratkom periodu bit će pozvan na scenu, jer ga čeka "zrak mira".

Ali, američka - bosanska logika nije se sastojala samo od tih prijateljskih prizora. Bosanske muslimane su do sada iscrpljivali rukama paljanskih radikala, tačnije "izvana". Sada će započeti operaciju ispod ovog prijateljstva koja će iscrpljivati "iznutra".

Prvi znakovi operacije "iscrpljivanja iznutra" jesu vijesti o obrazovanju nekih policijskih grupa koje su sačinjavali Bošnjaci, a koje su obrazovali Amerikanci krajem 1994. godine. Ove grupe, koje su obrazovali Amerikanci, možda su sačinjavali "Bošnjaci", ali nisu bili u pravom smislu "muslimani". Amerika je imala namjeru da protiv napretka islama u BiH oformi "sekularni džep," da među Bošnjacima upotrijebi sekularne snage kao "petu ruku." Na čelo te "pete ruke" sa velikom mogućnošću dovela bi se sekularna imena poput Adila Zulfikarpašića ili možda, čak, munafika Fikreta Abdića.

Nije dugo prošlo, a ispostavilo se da Amerika na Izetbegovićevo mjesto želi dovesti sekularnog lidera. Časopis *Der Spiegel* piše: "Zbog povezanosti Alije Izetbegovića sa radikalnim islamskim pravicima, uznemirena američka administracija nastoji dovesti novo ime i za to traži podršku od Ankare. U vijestima koje su dali pod naslovom "Ruši li se islamski džep" piše da je od visokih funkcionera iz Ankare u vezi s tim zahtjevom stigao pozitivan odgovor." 86

Osobu koja je bos.muslimanima omogućila da spoznaju pravi mus-

limanski identitet i najvažnijeg predstavnika tog identiteta - Izetbegovića - trebalo je srušiti, tačnije udariti Bosnu "iznutra" bit će jedan od temelja američke logike u vezi s Bosnom.

Augustovski "blitzkrieg" i američka naredba "stop"

Bosanski rat je do ljeta 1995. god. trajao bez većih vojnih promjena. Osnovani savez između bosanskih muslimana i Hrvata, koji je nastao zbog američke logike u vezi s Bosnom, mogao je pobijediti Srbe, ali intervencije "Tajne ruke" to nisu dopustile, a naročito embargo na uvoz oružja. Zbog toga se nije mijenjao procent zauzete teritorije. Gotovo sva istočna i sjeverna BiH bila je u rukama Srba (oko 70%). Srednja Bosna i dio Hercegovine (ukupno 30%) bili su u rukama muslimansko-hrvatske koalicije koja je osnovana u proljeće 1994. godine.

Na sjeverozapadu BiH područje Bihaća bilo je stiješnjeno između bosanskih Srba i hrvatskih Srba u Krajini. Na muke Bihaća, koji je bilo kao otok u srpskom moru, dodao se i Fikret Avdić, koji je se okrenuo protiv Vlade u Sarajevu i počeo saradivati sa Srbima. Ustvari, to je bilo normalno; gdje god su muslimani bili, povremeno bi izlazili i munafici.

Ali kao što smo i rekli, raspored teritorije 70% prema 30% u korist Srba, koji je nastao početkom rata, i status kvo, održavao se bez ozbiljnijih promjena do ljeta 1995. Uslijed lančane reakcije i momentalnih napada, prvo je od srpskog okupatora "blitzkriegom" oslobođena Krajina, a kasnije veliki dio teritorije u zapadnoj Bosni.

Sve je započelo 4. augusta, kada su hrvatske jedinice počele sa dugo pripremanom akcijom ulaska u Krajinu, koju su Srbi "okupirali" 1991. god. Srbi su bježali, a Hrvati su brzo napredovali i za nekoliko dana su osvojili cijelu Krajinu. To je imalo veliki utjecaj na Bosnu. Prvo, Bihać se spasio; očišćeno je zapadno more od tog "otoka" i ovaj mali prostor se spojio sa svijetom. Izetbegović je poslije dugo godina sa velikim uzbuđenjem i radošću naroda ušao u Krajinu. Abdić se suočio sa velikim gubicima.

Hrvatski uspjeh utjecao je i na Bosanski rat. Legenda o "srpskoj nepobjedivosti" srušena je. Srpske izbjeglice iz Krajine vraćale su u Bosnu, ali nisu dugo ostajale. Većina je upućena u Srbiju a Milošević je neke smjestio na Kosovo, radi povećanja broja srpskog stanovništva u odnosu na Albance.

Bosanskohercegovačka vojska (Armija BiH) je uz podršku Hrvatske vojske započela veliku ofanzivu protiv Srba u zapadnoj Bosni. Gradovi u kojima nekad živjela većina bos.muslimana i koji su prije tri godine bili izloženi "etničkom čišćenju" oslobađani su jedan za drugim. Tako je do sredine septembra veliki dio teritorije jugozapadne Bosne i zapadne

Hercegovine ušao u sastav bosanske vlade. Pomjeranjem Srba oslobođen je značajan dio infrastrukture.

Najvažniji cilj bosanske vlade bio je najveći grad u zapadnoj Bosni i poslije Pala drugi srpski centar: Banja Luka. Da su zauzeli Banju Luku, ne uključujući istočnu Bosnu, cijelu BiH mogli su osloboditi (više od 70% teritorije BiH). Dva grada koja su bila na putu za Banju Luku: Prijedor i Omarska, bila su veoma važna. Ta dva grada bila su mjesta najvećih srpskih koncentracionih logora i mjesta gdje su bos.muslimani na zvjerske načine pačeni. Osvajanje Prijedora, Omarske i Banje Luke značilo bi sigurnu pobjedu Bosne.

Ali, tako nije bilo. Kad je oslobodila oko 50% teritorije, Bosanska vojska je stala. Više nije napredovala.

Neki su mogli pretpostaviti da je to zbog neostvarivanja dovoljno uspješnih napada. Ali, stvarnost je bila mnogo drukčija. Bosanska vojska je mogla napredovati do Banje Luke, ali dalje napredovanje nije dopustio "stop" iz Washingtona.

Tu je stvarnost objasnio francuski intelektualac, porijeklom Jevrej, Bernard Henri Levy, u članku za novine *Le Point*, inače je bio poznat po simpatijama prema Bosni. Levy se u oktobru 1996. sastao sa Izetbegovićem u Parizu i Izetbegović je njemu objasnio pozadinu događaja iz oktobra prošle godine. U oktobru 1995.god., u vrijeme najjače ofanzive bos.muslimana na Srbe, Izetbegović je dobio hitan poziv od ministra vanjskih poslova SAD-a Warrena Christophera i novog posrednika Richarda Holbrookea: "Srpska milicija je u rasulu, možete ih vojnički nadjačati, ali muslimanska pobjeda će rasrditi Beograd, čak je Milošević spremio vojsku da je pošalje u Bosnu", rekao je taj dvojac. Levy je ovako obznanio poruku koju je primio Izetbegović: "Ukratko, morate stati, Amerika vam naređuje da stanete! Prijedor i Omarsku želite nazad uzeti? Neka bude. Ali, da biste to ostvarili, imate samo dva dana."⁸⁷ Levy ovako objašnjava događaje poslije:

"Dva dana poslije, 13. oktobra, Bosanska vojska je na pragu žrtvovanih gradova. Izetbegović želi odgadanje. Podsjeća da su se SAD okoristile od jednog odgadanja prilikom oslobađanja Bergen-Belsen kampova smrti. Ali, želja je odbijena. U tom vremenu Izetbegovićev vrat savija potpisivanje."⁸⁸

Američku "stop naredbu" američki politički znanstvenik Albert Wohlsteter objašnjava u novinama *The Wall Street Journal* pod naslovom "Clinton spriječio pobjedu Bošnjaka". Prema njemu, američka intervencija ovakve vrste bila je zbog toga što su bili zabrinuti za spašavanje Miloševića. Ako bi Bosanci zauzeli više od 50% teritorije, rezultat toga bili bi deseci hiljada izbjeglica u Srbiji, što bi ojačalo beogradsku opoziciju koja već duže

vremena drži pod pritiskom Miloševića. Wohlstetter vašingtonski račun ovako objašnjava:

"Clintonovi su savjetnici vidjeli da će ova situacija okončati Miloševićevu vlast. Umjesto rušenja, Clinton je spasio Miloševića. Clintonovi su savjetnici zatražili zaustavljanje Bošnjaka. Tamošnji kad se počela oslobadati okupirana teritorija od Srbije, Richard Holbrooke i drugi savjetnici inicirali su zaustavljanje tih pokreta".⁸⁹

Pored poruka iz Amerike, Bosanska vojska, naročito Peti korpus pod komandovanjem Atifa Dudakovića, napredovala je do 17. oktobra 1995. god., otprilike tri sedmice. Ali je, poslije Holbrookeovog ultimatum, Izetbegović naredio Dudakoviću da stane. Wohlstetter o vojnoj intervenciji kaže: "Krivca za najveći rat u posljednjih 50. godina u Evropi i predvodnika etničkog čišćenja na Balkanu, srbijanskog predsjednika Slobodana Miloševića, spasio je i nagradio", tako je bar shvaćeno, i dodaje: "Američka politika je spriječila protjerivanje okupatorske vojske koja je počinila etničko čišćenje." Ova situacija je, umjesto objelodanjivanja mira, stvorila situaciju za nove opsade i krvoprolića. 90

Šta je bio smisao svega toga? Jednostavno je; sve je išlo prema unaprijed određenoj liniji Amerike. Rat u augustu i oktobru je sračunala Amerika. Prije hrvatskog "blitzkriega" američki posrednik za "rješenje bosanskog pitanja" Richard Holbrooke predviđao je plan o podjeli BiH između Srba i Muslimansko-hrvatske federacije ("fifti-fifti") Milošević je taj predloženi plan ("pola-pola") odavno usvojio, ali radikalne lidere bosanskih Srba za tu vrstu "strateškog koraka nazad" nije mogao nagovoriti. Zbog toga je Amerika željela prvo garancije a zatim glasanje za stolom. Hrvatima je za vrijeme oslobađanja Krajine upućeno "zeleno svjetlo" da Milošević neće intervenisati, te se operacija, kako smo naveli, razvijala. Ali kada su Bosanci željeli osvojiti više od predviđene im teritorije, onda je Amerika intervenisala naredbom "stop".

Ta situacija je shvaćena tako da je Amerika varala bosanske muslimane. Jer, Christopher i Holbrooke, dok su upućivali poruku Izetbegoviću "stanite", zaprijetili su da se Milošević sprema poslati vojsku u BiH. Da se Milošević i SAD nisu prije dogovorili i da Washington nije dao pristanak, ne bi bio u takvim aktivnostima. Washington nije naredivao zbog Miloševića, bio je zabrinut da bos. muslimani "ne uzmu više od potrebnog" i zbog toga su poslali poruku "Amerika vam naređuje da stanete". Dalje napredovanje bos. muslimana, kao što smo naveli, moglo je ugroziti Miloševićevu vlast. Naravno, "Tajna ruka" beogradskom čovjeku nije dopustila da se suoči s takvom opasnošću. Miloševića su trebali držati do kraja rata i osiguranja statusa kvo.

Sada ćemo pokušati da odgovorimo zašto su bos. muslimanima, iako

ograničeno, dopustili da zauzmu određene teritorije? Znamo da je od samog početka američka politika bila upravljana od "Tajne ruke" i da je Washington u prikrivenom obliku podržavao Beograd. Kakvo bi moglo biti objašnjenje toj situaciji za 50% teritorije predviđene bos.muslimanima od Amerike?

Objašnjenje se oslanja na, kao što smo prethodno naveli, američku "bosansku logiku." Prema toj logici, ako bi Amerika otvoreno odbacila bosanske muslimane, ojačala bi antiamerička osjećanja u islamskom svijetu, a Bosna bi mogla postati iskra koja bi zapalila veliku vatru. Da bi to spriječili, vidjeli su pogodnim da na 30% teritorije dodaju još 20%. Ali, dalje napredovanje bos.muslimana bilo bi shvaćeno kao uzimanje prava, tačnije osiguranje prednosti u borbi protiv Srba i oslobađanje velikog dijela BiH, što je bila neprihvatljiva situacija. S ciljem propagande, muslimanima je dat "prst meda", ali više nije bilo moguće. Christopher i Holbrooke, kad su rekli Armiji RBiH, koja je napredovala prema Banjoj Luci, "Amerika vam naređuje da stanete", napravili su račun.

Poslije augustovskog "blitzkriega" Richard Holbrooke je među stranama provodio politiku tamo-amor. Na kraju je Holbrooke bošnjačke, hrvatske i srpske lidere doveo u Dayton, u jednu vojnu bazu. Poslije pod američkim pritiscima provedene tri sedmice, u novembru 1995.god. potpisan je Mirovni sporazum. Sporazum je predviđao podjelu BiH na dva dijela: Bošnjačko-hrvatsku federaciju i "Republiku Srpsku". Poslije Sporazuma svi su komentari govorili da je tim sporazumom, koji je potpisan pod američkim pritiskom, bila najviše oštećena bošnjačka strana. "Trougao Jajce" koji je u septembru zauzela bošnjačka strana, imao je veliki dio centralne teritorije zemlje i veliki dio puta između Bihaća i Sarajeva, pod pritiskom SAD-a dat je Republici Srpskoj.

Pošto pred sobom nije imao drugu opciju, Izetbegović je izabrao "mir protiv pravde." Krivac broj jedan - Slobodan Milošević osloboden je svih krivica, tačnije spašen je od zapadne braće.

Osoba koja je organizovala tu američku diplomatsku operaciju, oštetila muslimane i organizovala "bosanski mir", jeste pomoćnik ministra inozemnih poslova Richard Holbrooke, koji je bio jedan od braće; njemački Jevrej Holbrooke bio je 12 godina direktor firme jevrejskog kapitala, poznate "Lehman Brothers". Osim toga, bio je član CFR-a i Trilateralne komisije...

Šta se razumije iz ovog "Mirovnog sporazuma". Posljednje je riječi izrekao Kissinger. Prema tom velikom zaštitniku Srba, uskoro će se bosanski Srbi pripojiti Srbiji, bosanski Hrvati Hrvatskoj, a Bošnjaci će biti stiješnjeni između. Kissinger je u jednom smislu objasnio da je i on bio među planerima tog scenarija. Scenarij je predviđao savladavanje "zelene

opasnosti", simbolizirane u liku Izetbegovića, i sprječavanje jačanja države na Balkanu sa muslimanskom većinom. Dejton je ovaj posao uspješno odradio.

Poslije Dejtona, izbori i neizbrisiva iz svakodnevnice "zelena opasnost"

Da je stvarni američki cilj u Bosni bio uništiti "zelenu opasnost", odmah je poslije Dejtona postalo jasno. Američka uprava obećala je da će poslije Dejtonskog sporazuma u okviru NATO-trupa poslati 20 hiljada svojih vojnika. Ali, nastala je interesantna situacija. Amerikanci su postavili uvjet za slanje svojih vojnika, naime, Bošnjaci su morali iz Bosne vratiti mudžahide koji su došli iz svih krajeva islamskog svijeta da se bore s njima. Prema objašnjenju, Amerikanci su taj uvjet postavili za vrijeme pregovora i Izetbegović je pristao, tačnije, morao je pristati. Uticajni u Pentagonu govorili su: "Za mjesec će teokrat biti očišćeni i vlast na području će uspostaviti NATO-trupe."

Jedan od predviđenih uvjeta Dejtonom su i slobodni izbori u BiH. Za taj posao određen je 14. septembar 1996.god., poslije nekoliko odgadanja. Ali, što su se izbori približavali, drugi uvjeti nisu bili ispunjeni. Dvojica lidera bosanskih Srba Radovan Karadžić i Ratko Mladić, optuženi za ratne zločine, mirno su šetali po Bosni, iako su NATO trupe dale obećanje da će ih uhvatiti, a pored tih datih obećanja u Dejtonu ni izbjeglice se nisu vraćale kućama. Srbi nisu priznavali "pravo slobode kretanja." Bošnjaci koji su željeli preći u Republiku Srpsku dočekivani su kamenjem, palijama, a ponekad i mecima.

Usljed toga, nije bilo razumljivo provođenje izbora u takvim uvjetima. Ali, SAD i međunarodna zajednica, koju je neprestano vukla za sobom, bila je uporna u vezi sa izborima. Prema mnogim komentatorima, Clintonova želja za prikupljanjem poena pred predsjedničke izbore naravno je utjecala, tj. "američki faktor unutrašnje politike". Pored toga, i "Tajna ruka" bila je uporna u vezi s provođenjem izbora. Oni su računali na dva faktora, naime, Republici Srpskoj, a povodom toga i Beogradu, dat će taktičku prednost. Srbi bi se izborima mogli okoristiti poslije svih tih nepravilnih primjena protiv "dejtonske duše" U magazinu *Wall Street Journal*, poštenim i nepristrasnim člankom, ovako je analizirana ta situacija:

"Svi u Bosni znaju stvarnost. Pod postojećim uvjetima pravljenje izbora će ozakoniti etničko čišćenje u BiH i osigurati će bosanskim Srbima i Hrvatima da stvore puteve za nestanak većinskog muslimanskog

stanovništva." Nije čudo da su dobre poene za građenje demokratije dobili Beograd i Pale, sklonište bosanskih Srba. *Die Spiegel* je objavio da je Milošević u reportaži ocijenio kako su izbori "veoma važni." Nije slučajnost da čovjek koji snosi veliku odgovornost za najbrutalnije napade u Evropi poslije Drugog svjetskog rata kaže da na Palama nema niko protiv Dejtona.

Bosanski Srbi, da bi odbranili tu hediju koju im je dao predsjednik SAD-a, nisu se zahmetili dekorisanjem. Radovan Karadžić izjavio je za časopis *European* da "poslije izbora konačno neće biti BiH. Rezultati će ozakoniti naše liderstvo. Napraviti ćemo referendum za nezavisnost i smjenu vlasti. Dokopat ćemo se države, zastave i liderstva". Ako nagrubo prevedemo te riječi, razumjet će se da bi septembarski izbori značili priključivanje etnički očišćenog srpskog dijela Srbiji, a ne Dejtonski zamišljenoj Bosanskoj federaciji.⁹¹

Ukratko, Dejtonom su predviđeni uvjeti na osnovu kojih su nagovoreni bos.muslimani, oni nisu bili ispunjeni i opet su naporno željeli nametnuti izbore, i kao što je nagovještavao i Kissinger, odmah poslije Dejtona sve je bilo u sklopu ubrzane podjele BiH.

Ali, to je jedan od predviđena dva rezultata izbora. "Tajna ruka" se pozabavila drugim ciljem: skloniti Izetbegovića sa stolice predsjednika BiH.

U skladu sa Dejtonskim sporazumom, izborima koji će biti održani u BiH u septembru 1996. protiv Izetbegovića se razvila interesantna opozicija. Prijašnji premijer Haris Silajdžić osnovao je Stranku za BiH protiv "fundamentaliste" Izetbegovića, a partiju su mu sačinjavali stari komunisti koji nisu imali mnogo veze sa muslimanskim identitetom, a inače Bošnjaci, "Jugoslaveni" i drugi "vjetrenjasti" glasovi. I iza kulisa je pričano da on ima najveću podršku SAD-a. Ali, proživljena patnja dovoljno je opametila narod i Izetbegović je sa SDA izašao kao pobjednik.

Ustvari, niko i nije očekivao Silajdžićevu pobjedu nad Izetbegovićem. Ali od Silajdžića očekivana misija bila je da podijeli glasove sa Izetbegovićem. Tako bi Karadžićev nasljednik Momčilo Krajišnik mogao uzeti više glasova od Izetbegovića i sjesti na mjesto predsjednika BiH. Taj zamišljeni poraz Izetbegovića bio bi početak njegovog pada.

Ali, kralj mudrosti je izašao kao pobjednik. Izetbegović je sa svojom SDA izašao na izbore i dobio.

"Tajna ruka" je bila uporna. Odmah poslije izbora pritisnuto je dugme za novu kampanju iscrpljivanja bosanskog lidera ili njegovog obaranja na srednje ili duge staze. U zapadnim medijima počele su kružiti vijesti koje bi trebale stvoriti podlogu o predstavljanju Izetbegovića kao

"bosanske islamske opasnosti." Upotrebljavana je tehnika Noama Chomskog: "manufacturing consent" - lider koga bi željeli skloniti, putem široke i utjecajne propagande, i u Americi i u zapadnoj javnosti bio bi predstavljen kao "opasan", što bi stvorilo "odobrenje" za planirano sklanjanje, ovaj plan bit će upotrijebljena i za Izetbegovićevu sklanjanje.

To prikazivanje "opasnim" Izetbegovića i pravljenje od njega Gadafijevca, Sadamovca, Noriegovca i sl., imalo je cilj izjednačiti ga sa Iranom. Iran je zbog toga što je u ratu "slao" oružje imao, kao što je i normalno, veliki ugled u Sarajevu. Tako se "Tajna ruka" zalijepila se za tu tačku, uvećala je i dovela u materijal za "crnu propagandu." Tako su 25. septembra 1996. objavljene duge vijesti o bosanskoj "radikalnoj islamskoj opasnosti". U vijestima je pažnju privlačila vijest da je "najiskrenija" čestitka poslije izbora stigla Izetbegoviću od iranskog predsjednika Ali Ekbara Hashimija Rafsandanija; zbog druge Izetbegovićeve pobjede još su slobodnije otvoreni odnosi Irana i BiH. Do koje se mjere stvarala "opasna" država na jugoistoku Evrope, gulili su se i mozgovi čitalaca. I naši ljubitelji Zulfikarpašić i Abdić su u jednom servisu za vijesti iz svijeta, na strani "Raport iz svijeta", bacili se na *Times*-ovo komentiranje i stavili naslov "U Bosni Iran alarmi".

U narednim su periodima na vidjelo izlazili novi primjeri američke logike u vezi s Bosnom. SAD, da bi zaustavile "zelenu opasnost", nisu se ustručavale ni miješati u unutrašnje poslove BiH. Američka administracija u oktobru 1996. uputila je otvoreni ultimatum za smjenu pomoćnika ministra odbrane Hasana Čengića. Razlog je bio Čengićevo "fundamentalizam" i veze sa nekim zemljama i organizacijama.⁹² Sve je to pokazivalo da rat još nije gotov. "Tajna ruka" se, dok je Srbe držala u "rezervi", a to je ono što je Bosni gradilo identitet, pozabavila erozijom islama.

Očito je bilo da će Bosna poslije toga biti u globalnom ratu koji se vodi protiv muslimana, antiislamska internacionala će bez prestanka nastaviti napadati i Bosna će i dalje biti vruće poprište.

VEZA SA IZRAELOM

"Naši političari su upućeni u Drugi svjetski rat. U tom ratu, dok su Srbi bili uz Jevreje, tvrdili su nacistima da su protiv Jevreja. Ako idemo danas tom logikom, onda je potrebno da mi budemo uz Srbe da ih podržavamo protiv muslimansko - hrvatskih zločinačkih aktivnosti" - sa

Kudus Ibrani Univerziteta

Igor Primorac

Trinaestog februara 1996. godine u turskom časopisu *Yeni Yuzyil* bila je interesantna vijest. Dopisnik tih novina napravio je dugu reportažu sa drugim čovjekom Armije BiH generalom Jovanom Divjakom. Divjak je jedan od "dobrih" Srba, koji je ostao pored Bosanaca da se bori protiv "četnika", u reportaži daje važne i interesantne informacije, spominje pomoć koju je srpska vojska dobijala izvana. Prema tome, mnogo je dobrovoljaca koji su došli iz Ukrajine, Rusije i Kazahstana da se bore na srpskoj strani protiv muslimana. Ali, generalove druge informacije su veoma iznenađujuće. General je rekao: "Mossad je mnogo pomogao Srbima." Na traženje dopisnika da dâ malo detaljnije informacije, on je dodao da za sada o toj temi ne može više pričati: "Informacije kojim raspoložemo moći ćemo objaviti deset godina poslije". Generalovo neželjenje da više priča o toj temi, bez sumnje, jasno potvrđuje da je važna "Mossadova veza." Zbog toga je *Yeni Yuzyil* spomenutu reportažu stavio na prvu stranu, naslovivši je "Srbima je pomagao Mossad".

Mnogi čitaoci tih vijesti imali su veliku mogućnost da razmisle "u kakvim vezama može biti Mossad sa Srbima", ali, puno ne zamarajući glavu, tu su temu zaboravili. Oni koji su se od početka interesovali za bosansku situaciju za ove generalove riječi možda su mislili da su one u proturječnosti; jer do tog momenta mediji su predstavljali da su zapadne jevrejske organizacije bile suosjećajne kad je u pitanju BiH, i vjerovatno su te vijesti primili kao da su pomagali muslimanima. Možda su i čuli da je

80 djece odvedeno u Tel Aviv radi zaštite. Sa tim "Ijupkim" slikama Izraela i zapadnih Jevreja, izjava drugog čovjeka Armije BiH o vezama između tajnih službi Srba i Izraela možda nije bila u harmoniji. Za takvu vrstu "izraelske veze" do sada nije bilo moguće čuti od drugih bosanskih lidera. Zbog toga, većina čitalaca koji su, manje-više, pratili situaciju u BiH mislili su da je Divjakova izjava rezultat pogrešnog razumijevanja, možda je general uvećao svjedočenje nekog događaja, možda su i generalove izjave uvećane.

Ali, "izraelsku vezu" nije bilo moguće tako olahko odbaciti. Divjak je rekao da država ne može te vijesti sada objaviti, "možda će 10 godina poslije". Znači nešto postoji; možda ih bosanska vlada nije željela objaviti da ne bi izazvala velike reakcije, prvenstveno SAD-a te međunarodne zajednice, koji su bili pod utjecajem Izraela i da ne bi bili uzeti za cilj te veze. Da bismo otkrili stvarnu stranu izjave "Možda ćemo deset godina poslije objaviti", potrebno je dublje istraživanje. Možda su se u vrijeme kada general Divjak nije našao pogodnim dati u ime bosanske vlade "informacije i dokumente," mogli pronaći podaci koji bi iznijeli na površinu tajnu podršku. Možda bi to bilo od pomoći za ispitivanje identiteta "Tajne ruke" na Zapadu koja je pomagala Srbe.

U tom dijelu knjige istražiti ćemo jedan dio "informacija i dokumenata" za dokazivanje prikrivenih veza između Srba i Izraela. Prvo je potrebno otkriti socijalno-psihološke veze koje su činile podlogu za tajni vojni savez između jevrejske države i Srbije.

"Vječno prijateljstvo između dva naroda..."

U prethodnim djelovima knjige dotakli smo se historijskih veza između Srba i Jevreja. Kompleksi odabranosti i ugroženosti stvorili su zajedničku socijalno-psihološku vezu, i prvu saradnju između ova dva naroda. Za vrijeme Osmanlijske imperije učesnici Prvog srpskog ustanka naoružani su od domaćih Jevreja. Mnogo je važnije istraživati kulturni i strateški pristup. Oba naroda, da bi stvorili državu, morali su čekati pokop Osmanlija. Srbi su svojom nezavisnošću od Osmanlija bili izvor inspiracije cionistima.

Najvažnija i najkonkretnija saradnja desila se za vrijeme Drugog svjetskog rata. Kao što smo i istražili u trećem dijelu, u to vrijeme nacistička Njemačka i fašistička Italija okupirale su Jugoslaviju; generalno između Srba, a naročito četnika i Jevreja stvoren je savez. U podršci četnicima sa Zapada na primjeru OSS veza veliku ulogu je imala saradnja Jevreja i Srba, a sve je to bilo u harmoniji sa četničkim masonskim kompleksom. Okupljena izbjeglička vlada u Kudusu ili u istom gradu četnička

radiostanica, "simptomi" su tih veza. Bez sumnje, mnogo je važno protiv koga je napravljena ta saradnja. Četnici su, kao što smo rekli, deklasirali svoja tri neprijatelja: Titove partizane, bos.muslimane i Hrvate. Za Jevreje partizani nisu bili opasni, ali su druge dvije grupe u njihovim očima bili neprijatelji.

Bez sumnje, normalno je bilo što su se kod ova dva tradicionalno prijateljska naroda stvorile simpatije, jer su imali slične nacionalne psihologije i kroz historiju uvijek su bili na istoj strani. Upravo je tako i bilo. U očima Jevreja na prostorima Jugoslavije Srbi su tradicionalni prijatelj i saveznik, bos.muslimani i Hrvati su tradicionalni neprijatelji.

Historijska bliskost između dva naroda bila je jedna od temeljnih tema za knjigu 1993. god. Arnolda Shermana: "Perfidy in the Balkans: The Rape of Yugoslavia". Sherman je bio Jevrej rođen u New Yorku. Četvrt vijeka proveo je u Izraelu, četiri puta ratovao za Izrael i tri sina poslao u rat. I Dugo vremena je radio u izraelskoj aviofirmi EL AL, poslije je nastavio akademsku karijeru na Univerzitetu Hayfa. Ukratko, bio je idealan primjer da vidimo kako i Jevreji i "Izraelčani" gledaju na Srbe. Na početku knjige je rekao: "O Jugoslaviji je nemoguće nepristrasno pisati" jer prema Srbima ima velike simpatije, i baš je "Perfidy in the Balkans" prava četnička propaganda. U knjizi se ne može naći ništa drugo osim okvirnog opisivanja "nastojanja Srba da se odbrane od fundamentalista muslimana." U tom opisivanju druga važna tema jeste prijateljstvo "potlačenog naroda" drugim "potlačenim narodom" Jevrejima.

Sherman, spominjući to tradicionalno prijateljstvo, naročitu pažnju obraća "Priči o dvjema ženama": predsjednici beogradske općine Slobodanki Gruden i predsjednici Srpsko-jevrejskog udruženja Klari Mandić.

Slobodanka Gruden bila je prva žena gradonačelnica Beograda. Na svijet je došla kao dijete od oca Srbina i majke Jevrejke i nikad nije zaboravila da u njenim venama teče jevrejska krv. Govorila je: "Srbi osjećaju ponos zbog prijateljstva s Jevrejima" Prema njoj, jedina je razlika između dva naroda: što Srbi moraju biti "otresitiji"; "Jevreji možda oprostite, ali nikada ne zaborave", što je značilo "ali Srbi i oprostite i zaborave".²

Gruden je prvi put posjetila Izrael 1990. god. Tu posjetu priredilo je Srpsko-jevrejsko udruženje; tamo je sa svojim kolegama razvila bliska prijateljstva. Ona je bila predvodnik ideje da se 20 srbijanskih i izraelskih gradova proglase "bratskim" posredstvom Srpskog kulturnog festivala, koji se tada održavao u Izraelu.

Mnogo veću ulogu u razvijanju odnosa između ove dvije zemlje imala je druga žena, predsjednica Udruženja Srba Klara Mandić, tačnije, imala je šire veze. Prema Shermanu: "Mandićeva" je u Beogradu bila

najkarizmatičnija i najpopularnija žena" Svoju misiju i identitet ovako objašnjava: "Ja sam Jevrejka, srpska Jevrejka i zbog toga osjećam ponos. Zbog toga sam se zavjetovala da ću razvijati odnose između Srbije i Izraela, jer je Tito poslije rata, 1967. prekinuo sve odnose sa Izraelom" 3

Mandićeva je u drugoj polovici 80-tih krenula u ostvarivanje te "svete" misije. Počela je lobirati za ostvarenje jedne institucije čija bi zadaća bila most između Izraela i Srbije. Velika joj je pomoć došla od saveznika, od srbijanske masonske sobe; nasljednika masonskog srpskog nacionalizama i od načelnika, "SANU" joj je bila najveća podrška. Srpsko-jevrejsko udruženje osnovano je u maju 1988. Od 20 članova 16 su bili članovi Akademije. 4 Udruženje je u kratkom periodu u svoje redove dovelo srbijansku elitu. Za godinu broj članova premašio je cifru od deset hiljada. Udruženje će se za godinu dana organizovati u Izraelu i Americi, predstavništva će se otvoriti u Tel-Avivu, Los Angelesu, Chicagu i Torontu. Među članovima je bio jedan od potpisnika Memoranduma iz 1986. Dobrica Ćosić.

Udruženje je steklo poštovanje i popularnost, a Klara Mandić čini "drugi korak naprijed". Taj "drugi korak" je uspostava diplomatskih odnosa između Izraela i Srbije. To je bio "revolucionarni" događaj. Naime, još je bila 1989., a Srbija kao jedna od 6 republika u Jugoslaviji napušta zvaničnu politiku Federacije i uspostavlja diplomatske odnose sa Izraelom, što je bilo u suprotnosti s Ustavom. Međutim, Mandićeva je bila uvjerena da će je njen bliski prijatelj podržati u tome. Ustvari, nije bilo moguće da čovjek koji je bio mason i koji je imao bliske odnose s ključnim ljudima američkog jevrejskog kompleksa, Davidom Rockefellerom i Henryjem Kissingerom, ovo ne podrži.

Prema objašnjenju Arnolda Shermana, Mandićeva je otišla Miloševiću i u vezi s tom temom rekla: "Želim otvoriti put za uspostavu diplomatskih odnosa Izraela i Srbije, imate li hrabrosti da budete uz mene? Milošević je i pored zvanične politike federalne vlade odgovorio potvrdno? On je nakon kraćeg razmišljanja rekao: "Klara, do kraja sam uz tebe. Ako Izrael želi uspostaviti odnose sa Srbijom, Srbija će osjećati sreću. Ako bude kakvih pitanja u vezi s tim, nimalo se ne ustručavaj, meni se obrati za pomoć."6

Arnold Sherman je napisao je ta Miloševićeva odluka izazvala velike reakcije političkih protivnika, ali on, "odupirući se", nije učinio nijedan korak nazad u izraelskim vezama. Klara Mandić, dok je objašnjavala brzo zbližavanje ovih dviju zemalja, rekla je: "Da nije bilo Miloševića, ništa ne bismo mogli učiniti, za sve smo njemu dužni"7 Korak prije uspostave diplomatskih odnosa bilo je "putovanje u Izrael".

Brojna srpska delegacija odlučila je napraviti iz razumljivih razloga

posjetu jevrejskoj državi; ta posjeta je ostvarena povodom aktivne podrške Miloševića. Brojnu delegaciju od 440 ljudi: političara, intelektualaca, i biznismena "predvodila" je Klara Mandić. Milošević je tu delegaciju ozvaničio, uključujući u nju i svog sina i 6 ministara iz Vlade. 8 Ta brojna srpska delegacija je za vrijeme posjete, kao što smo i rekli, pobratimila Beograd i Tal-Aviv i još 20 gradova, te organizovala Srpski kulturni festival. Spomenuta je posjeta bila predmet dugog pisanja novina tursko-jevrejske zajednice Šalom.⁹

Nakon te posjete odmah su Izraelčani došli u Beograd i bili primljeni kod Miloševića. Veliki dio razgovora obavljen je iza zatvorenih vrata, ali je poslije Milošević izašao sa delegacijom pred televiziju i nisu se ustručavali da svoje prijateljstvo između dva naroda pokažu svima: i prijateljima i neprijateljima. U narednom periodu odnosi će biti nastavljeni bez prekida. Za vrijeme sukoba u Zaljevu između SAD-a i Iraka, delegacija predvođena predsjednicom općine Beograd Slobodankom Gruđen posjetila je Izrael jednom tzv. "solidarnom posjetom".¹⁰

Svi ti događaji, koji su se desili 1990. godine, bili su pokazatelji "da je beskrajno prijateljstvo između dva naroda" oživljeno među jugoslavenkim pepelom. Dugo vremena narušeni odnosi između Jugoslavije i Izraela, koji su bili posljedica Titove politike prema Trećem svijetu, ponovo su uspostavljeni dolaskom tradicionalne srpske četničke politike.

Još je poslije 1989. posmatrač Srbije s lakoćom mogao konstatovati "psihološki savez" između ova dva naroda. Taj psihološki savez važio je za cijelo srbijansko nacionalističko krilo, pa čak i za običnog čovjeka s ulice. Časopis *The Jerusalem Report*, štampan u Izraelu, u jednom istraživanju o beogradskim Jevrejima iznosi interesantne informacije. Dopisnik časopisa Vince Beiser izjavio je da su gotovo svi s kojima je razgovarao u Beogradu istakli historijsko prijateljstvo i bliskost Srba i Jevreja.

Primjer je Abraham Simsić, Srbin rođen u Sarajevu, koji kaže: "Mi i Jevreji kroz historiju imali smo iste neprijatelje: Nijemce, Hrvate i muslimane".¹¹ Beogradski rabin Danon slaže se sa tim mišljenjem i govori o historijskim simpatijama između Srba i Jevreja.¹²

Prema izvještaju *The Jerusalem Report*, Srbi sa čuđenjem i pohvalama ističu vojnu snagu Izraela. Srbi su narod koji se "hrabro" bori protiv muslimana i liči na Izrael. Lider beogradske zajednice Jevreja Brane Popović rekao je slijedeće: "Šest dana poslije rata naše komšije Srbi su nam na ulicama čestitali. Bili su zadovoljni izraelskom pobjedom."¹³

Beogradski Jevreji su veoma vatreno podržavali Srbe u Bosanskohercegovačkom ratu. Bivši partizan, a sadašnji sekretar Beogradske jevrejske zajednice Albert Akšenazi branio je tezu da su Srbi bili ugroženi a ne bos.muslimani.¹⁴

Taj psihološki savez između dva naroda veoma otvoreno može se vidjeti u knjizi Arnolda Shermana "Perfidy in the Balkans". Sherman je i sam bio izraelski zadržanik Srba i prenosio bi razgovore Srba zaljubljenika Izraela. Primjer je Srbin rektor Prištinskog univerziteta, prof. Radivoje Popović, vatreni Miloševićevac koji je gajio velike simpatije prema Izraelu. Odnose između Jevreja i Srba definisao je kao "istu igru igranu od različitih igrača." Iste je stavove dijelio Shermanov prevodilac srpski novinar Boško Drobnjak.¹⁵

Ima još jedno ime koje je saučestvovalo u psihološkom savezu između dva naroda, a to je general Ratko Mladić, vojni lider bosanskih Srba i ratni zločinac koji je izdavao naredbe za ubijanje desetaka hiljada civila muslimana. On objašnjava: "Sva zla koja su zadesila Jevreje slična su i za Srbe, ali protiv svih njih oni su se herojski odbranili i ostali u životu",¹⁶ te dodaje: "Sudbina je povezala Srbe i Jevreje. Mi kao i oni ne podnosimo poraz, jer poraz znači naš nestanak"¹⁷

Prema Arnoldu Shermanu, rezultat svih tih simpatija koje su Srbi osjećali prema Jevrejima, jesu "vijekovni bliski odnosi" između dva naroda iz čega je proisteklo "trajno prijateljstvo." Upravo mi smo se u prvim djelovima knjige dotakli teme kako se razvijalo ovo prijateljstvo kroz historiju.

Ali, za nas je važno pitanje: da li su to tradicionalno prijateljstvo i saradnja između Srba i Jevreja dobili osobinu "vojnog saveza" tokom rata u BiH?

Prije istraživanja te teme potrebno je razjasniti logiku termina vojni savez. Dva društva mogu biti prijatelji kroz historijsko naslijeđe, mogu osjećati bliskost i razvijati kulturnu i trgovačku saradnju, ali za stvaranje vojnog saveza potrebno je postojanje zajedničkog neprijatelja. Pretvaranje takve vrste ortakluka u vojni savez može dati "krvave" rezultate.

Upravo je tradicionalno prijateljstvo između Srba i Jevreja najveći historijski primjer preobražaja u vojnu saradnju; za vrijeme Drugog svjetskog rata imali su pojam zajednički neprijatelj. U ratnim godinama vojna saradnja između Jevreja i Srba pretvorena je u borbu protiv zajedničkog neprijatelja ustaša.

Potrebno se zapitati da li je 90-tih godina ponovo izjavljen zajednički neprijatelj. Gotovo u svakom razgovoru Klare Mandić pažnju privlači imputiranje "zajednički neprijatelj." Govoreći dopisniku *Jerusalem Reporta* često je ponavljala rečenicu: "Milošević je stvarni prijatelj Jevreja." Osim toga, Klara Mandić spominjala je stalno fundamentaliste u BiH koji žele uništiti "srpstvo", te je rekla "Srbi neće nikad pristati da budu dio fundamentalističke muslimanske države".¹⁹ Poruka je jasna: zajednički neprijatelj je bosanska "zeleno opasnost".

Mjesto "zelene opasnosti" u izraelskoj strategiji

Kao što znamo, poslije Hladnog rata Zapad nije otezaao sa pronalaskom novog neprijatelja na mjesto komunizma. Islam je i u kulturnom i političkom ustrojstvu Zapada bio poznat kao novi neprijatelj i Zapadnjaci, naročito američka vlade ili "think-thank", počeli su proizvoditi strategiju za okruživanje te opasnosti kojoj su dali ime "zelena opasnost".

Osobe ili organizacije koje su predvodile operaciju "povampirenja islama" imale su zajedničke osobine a naročito u SAD-u. Gotovo svi su bili jevrejskog porijekla ili su zbog drugih razloga imali bliske odnose sa Izraelom. Zastupnici najstarijih mjera protiv širenja islama u SAD-u, predvodnici najekstremnijih mjera protiv islamskih režima, većinom su bili ljudi izraelskog lobija. To potvrđuje i profesor Univerziteta Kudus Ibrani, Israel Shahak koji kaže da se država čiji je on državljanin presvukla u lidera "antiislamskih krstaških pohoda" i dodaje: "Izrael ima cilj da u ratu koji će se razviti protiv islamskog neprijatelja Zapadu bude predvodnik".²⁰

Razumljivo je zašto je Izrael imao takvu strategiju. Jevrejska država je na Srednjem Istoku bila kao otok u muslimanskom moru i, da bi mogla opstati, bila je ovisna od tog regiona. Do sada je, zahvaljujući snazi SAD-a, sve opasnosti uspjela odbiti, ali na duži period američka operacija bila je mutna. Za 20, 30 ili 50 godina "muslimansko more" će ojačati, biti jedinstvenije, radikalnije i više neće imati nikakve garancije za svoju sigurnost.

Ta potencijalna opasnost bila je u mozgu Izraelčana: prema izraelskom prof. i političkom znanstveniku Benjaminu Beitu Hallamiju, to je jedna vrsta "hittin sindroma." Hittin rat je rat u kome je vojska Selahaddina Ejubija natjerala u rasulo krstaško kraljevstvo osnovano u Kudus, a koje je egzistiralo više od jednog vijeka. Krstaši su, zahvaljujući velikoj vojnoj snazi sa Zapada, došli i zauzeli Kudus, na kraju su kao neprihvaćeni organ izbačeni iz Palestine. Niko ne može garantovati da se isto neće desiti Izraelu. Benjamin Beit Allahmi je rekao slijedeće: "n rat koji se desio 1187. danas gotovo niko nije zaboravio na Srednjem Istoku. To je veliki rat gdje je Selahaddin pobijedio krstašku vojsku. Hittin je danas u Izraelu blizu Taberije. Ali, mjesto ovog velikog rata nije ničim označeno, jer Izraelčani ne žele da se podsjetite na Hittin; o Hittinu ne žele razmišljati. Jer, taj ih rat podsjeća na novi Hittin koji bi njih mogao zadesiti."²¹

Zbog ovoga dugotrajna izraelska strategija jeste prvo na Srednjem Istoku i njegovoj okolini (Balkan, Srednja Azija i Južna Amerika), poslije u čitavom islamskom svijetu, islamske pokrete dovesti u stanje neutjecaj-

jnosti. Vrijeme mira koje je Izrael stavio u primjenu na Srednjem Istoku jeste strategija srednjeg ili kratkog perioda i koristi za dobijanje na vremenu stvarne izraelske strategije, spomenute u izvještaju Odeda Linona 1982. "divide et impema (zavadi pa vladaj)" 22

Nastojanje Izraela da uspostavi de facto "antiislamsku internacionalu" i na Srednjem Istoku i u drugim djelovima islamskog svijeta jeste proizvod tog strateškog računa. Jevrejska država u okviru te "internacionale", posredstvom SAD-a, primjenjuje velike pritiske: protiv sudanskog islamskog režima ustanike, južnosudanske kršćane, naoružava i provodi kroz vojnu obuku da bi izašli na kraj s "radikalnim islamistima", konzervativnim arapskim monarhijama kao što je Maroko ili Jordan čine "know-how" pomoć: za uništavanje kašmirskog islamskog otpora vojnim i diplomatskim putem posredstvom američkog lobija podržavaju fanatičke grupe Hinda, uspostavljaju bliske odnose s antiislamskim režimima na Dalekom Istoku: Burma, Tajland, Filipini itd.23

Izraelske veze s turskim republikama u Srednjoj Aziji jesu, ustvari, nastavak "okruživanja islama" ili neutralizacija. Jedan stručnjak za međunarodne odnose ovako piše za veze između Izraela i Srednje Azije: "Glavni razlog izraelskog ulaska u područje muslimanskih zemalja Srednje Azije i Kavkaza jeste spriječiti arapsko stanovništvo i povući nasip ispred širenja islamskog fundamentalizma u području."24 Izraelske bliske veze u Azerbejdžanu sa Ebulfezom Elchibeyem, koji je napredovao zbog antipatija prema Iranu, jesu na temelju iste strategije.25

Posmatrajući čitav taj prizor, razumije se daje izraelska strategija okruživanja ili neutralizacije islama primijenjena na čitavom islamskom svijetu. Prof. Israel Shahak s izraelskog Univerziteta Kudus Ibrani je zbog toga rekao da se Izrael presvukao u lidera "antiislamskog krstaškog pohoda".26 Druga stvar koja je očigledna, jeste saradnja Izraela u okviru "antiislamskog krstaškog pohoda" s lokalnim antiislamskim snagama - u Kašmiru sa Hindima, a u Južnom Sudanu sa kršćanskom policijom.

U toj situaciji odmah, kao što je i normalno, naumpada nam situacija u Balkanu. Da li bosanski islam ulazi u kartu Izraelove "zelene opasnosti"? Da li je Izraelovo nastojanje da oformi od Maroka do Indonezije de facto "antiislamsku internacionalu" u svojoj tabeli imalo cilj Bosnu?

U prethodnim poglavljima dotakli smo se činjenice da je uspon islama 80-tih god. u Bosni od različitih krugova primijećen kao "zelena opasnost".

Tako nije mogla biti prebrođena "opasnost" od Maroka do Indonezije u okviru "antiislamske internacionale" od Izraela.

Bosanski lider Alija Izetbegović "na prostoru od Maroka do Indonezije, od crne Afrike do Srednje Azije" zastupao je islamsku fed-

eraciju koja neće biti sekularna. To e rezime njegove Islamske deklaracije, napisane 1970. godine. Izetbegović objašnjava da je odbrana Palestine na ramenima svih muslimana, i to je sveta borba:

*"Da bi zadržali Kudus, Jevreji bi morali pobijediti islam. Hvala Allahu, snage im nedostaje...Ako oni nastave tim putem, za islamski pokret i sve muslimane postojat će samo jedno rješenje: nastaviti borbu, proširivati je iz dana u dan, iz godine u godinu, bez obzira na žrtve i vrijeme koliko bi ona mogla potrajati sve dok ne budu prisiljeni vratiti svak pedalj otete zemlje."*²

Izraelovo nastojanje stvaranja globalne antiislamske internacionale i zadržavanja Kudusa u rukama, a Izetbegovićevo zastupanje stvaranja "islamske federacije" radi oslobađanja Kudusa, nisu trebali biti predskazivači. Izetbegović je u knjizi "Islam između Istoka i Zapada" napisao da je materijalizam suprotan islamu i kršćanstvu i da potječe od centra jevrejstva ovog svijeta i u tim redovima analizira da i masonstvo dolazi i istog korijena. Izraelčanima se ta mudra i intelektualna "zelena opasnost" pokazivala veoma opasnom.²⁸

U toj situaciji sasvim je normalno, čak potrebno, uključivanje Srba u Izraelovu osnovanu antiislamsku internacionalu. U suštini, Srbi su bili u historijskom savezu sa Jevrejima, međusobno pomaganje četnika i Jevreja u Drugom svjetskom ratu bilo je zahvaljujući "Kudus vezi".

To je rezultat "Mossad-veze", koju je spomenuo drugi čovjek ARBiH, general Jovan Divjak. Prve "informacije i dokumenti" za dokazivanje trajanja te veze isplivali su na površinu nekoliko godina prije rata u BiH, na Kosovu.

Kosovski otrovni gas

U martu 1990. god. na Kosovu, u jednoj albanskoj osnovnoj školi, na djeci su se primijetili neobjašnjivi simptomi. Lica su crvenjela, usta su pjenila, zjenice oka su se smanjivale, oči suzile a živci slabili.

Poslije su došli bolovi želuca i stomaka. Djeca su u autobusima odvezena u bolnicu. Albanci doktori su izjavljivali da je kod djece primijećeno zatrovanje, Srbi doktori to potvrđuju, ali ne visokim tonom. Prema mišljenju uticajnih Srba, djeca se koriste kao smicalice za "smutnju." Ali, od tih "smicalica" oboljelo je 7.500 djece. Na vidjelu je bilo sistemsko trovanje, pa čak i groznica trovanja.²⁹

Bolest je primijećena i kod mladića Albanaca, radnika u fabrikama. Nedugo potom otkriven je uzrok te pojave. Naime, prema ispitivanju muslimana doktora u fabrici Jakovitzali, bolest se pojavila zbog izlaska hemijskih materija. Ona ima posljedicu tokom čitavog života: sprječavanje trud-

noće kod mladih žena. Na to su i muslimani primijetili jedan važan detalj: prema proceduri, u kosovskim fabrikama prvo srpski radnici napuštaju fabriku, poslije njih izlaze muslimani. Zatim je zapaženo da se na muslimanske radnike, dok su izlazili, raspršio hemijski gas bez boje i mirisa.

Poslije su na to područje došli neutralni posmatrači Helsinki Watcha. Potvrđeno je da je protiv muslimana upotrijebljena ta vrsta gasa. Napravljena je i definicija tog gasa. Prema izvještaju helsinške delegacije, taj gas prethodno je bio upotrijebljen od Izraela protiv Palestinaca. Gas je vrsta hemijskog oružja i proizvodi ga Izrael.³⁰ (Doktori na Kosovu koji su isto objašnjavali - "Ovo je bojni otrov" - od srpske uprave otpušteni su s posla)

Mjesečni časopis *Izlenim* se u svom pisanju pod naslovom "Krvava ravnica: Kosovo" dotakao tih događaja na Kosovu i skrenuo pažnju na izraelsku umiješanost u taj događaj, te je napisao da je na Balkanu stvoren tajni "srpsko-cionistički savez". U pisanju je istaknuto da su srpski lideri u kratkom periodu pred početak rata u BiH često pravili "posjete Izraelu"³¹

Potvrdu umiješanosti Izraela u taj događaj istakao je u svojoj izjavi i pomoćnik premijera bosanskohercegovačke vlade Muhamed Čengiđ, dok je boravio u Turskoj. Čengiđ je rekao da je Izrael uznemiren zbog uspona islama u BiH i da je upotreba izraelskog otrovnog gasa na Kosovu samo jedan primjer srpsko-izraelske saradnje.³²

Godine 1990., tačno kad su počele posjete između srbijanskih i izraelskih delegacija, taj događaj je bio prva naznaka postojanja tajnih veza između Srbije i Izraela. Ono što se razumije jeste da je u pozadini tzv. "kulturnih" bile, ustvari, vojne veze.

Otrovni gas na Kosovu bio je veoma mali "apel". Što je vrijeme prolazilo, postojanje "Kudus veze" ispoljavat će mnogo upečatljivije informacije.

Četnici i Izrael

Na prethodnim smo stranicama rekli da Udruženje Srba i Jevreja, koje je osnovala Klara Mandić, nije imalo samo "kulturne" aktivnosti. "Srbi ne znaju dovoljno da mrze i da uzmu mjeru, njih želim da naučim tom osjećaju", govorila je Mandićeva. ³³ Cilj je bio dati "vojni" doprinos Srbiji. S tim ciljem je donesena odluka da četničke paramilitarne grupe, koje su se stvarale, obučavaju profesionalci iz inozemstva. Jedan od najvidljivijih rezultata ove kampanje jeste dovođenje kapetana Dragana, Dragana Vasikovića.

Dragan je u ranoj mladosti napustio Srbiju i u različitim zemljama bio vojnik za pare, profesionalni katil. Prije dolaska u Srbiju dugo godina

je radio u Australiji, a jedna od zemalja gdje je "radio" bila je i Izrael, 34. Prema nekim informacijama koje su kružile po Srbiji, Dragan je, ustvari, bio Jevrej.³⁵

Kapetan Dragan je pozvan radi obučavanja četničkih grupa koje su se spremale za rat u Krajini. Osoba koja ga je pozvala i koja se obavezala na "sponzoriranje" jeste Klara Mandić. Dragan Vasiković je po dolasku u Srbiju do obavljanja potrebnih birokratskih poslova stanovao u kući Mandićeve. 36 Poslije provedenih nekoliko sedmica zajedno, Mandićeva je odlučila da Dragana predstavi štampi. Priredena je velika konferencija za štampu; Dragan - "lice koje ne poznaje smijeh" - pred kamerama je pokazao veličinu. Pored toga, Mandićeva je priredila interesantan šou; nekoliko minuta prije izlaska pred štampu Mandićeva je svoju cionističku šestokraku objesila o vrat Draganu tako da se vidi. Poslije, na pitanje zašto je to uradila, odgovara: "Ovu sam ogrlicu objesila o Draganov vrat, jer želim vidjeti Tudmanovu moru. Želim da vidi kapetana Dragana na čelu izraelskih komandosa kako napreduju od Krajine do Zagreba. Poslije, kad sam priču pričala Miloševiću, nekoliko minuta smo se smijali."³⁷

Kapetan Dragan je sa cionističkom zvijezdom predstavljen svim medijima, čak je mjesto zauzeo i u zapadnim medijima. Većina komentatora je, ne shvativši značenje, to okarakterizovala kao lahki šou, dok je on odašiljao važnu poruku. Mandićeva je Tudmana poznavala kao "antisemitistu"; željela je da mu dâ upečatljivi mig o tome da su izraelski komandosi iza četnika i tako mu željela zaprijetiti. Ova prijetnja, naravno, upućena je i muslimanima koji će biti cilj godinu poslije, jer veza između četnika i Izraela mnogo je veća od izlaska na površinu "Dragan analogije". Ogrlica na Draganovom vratu jeste sasvim mali dio ledenog brijega.

Prije i za vrijeme Srpsko-hrvatskog rata pažljivi promatrači beogradske štampe mogli su zapaziti važne indikacije u vezi s tom temom, jer su počele izlaziti male vijesti u srpskim novinama o četničkom obrazovanju u Izraelu. Lider SRP-a Vojislav Šešelj rekao je otvoreno da je oko 2 hiljade pripadnika četničke milicije obučavano od izraelskih vojnih stručnjaka.³⁸ Šešelj se kao i mnogi drugi fašisti ponosio uspostavljenim vezama sa Izraelom. Razumije se da je započeta diplomatija "tamo-amor" Udruženja Srba i Jevreja, sa kanalom razmjenjivanja delegacija između Izraela i Srbije, uključivala su i vojne stručnjake. Upravo je uspostava vojnih veza i tajnih organizacija pod plaštom "kulturnih" i "trgovačkih" bila jedan od najuspješnijih poslova jevrejske države u posljednjem desetljeću.³⁹

Da su četnici imali veza sa Izraelom, bilo je i drugih pokazatelja koji su u periodu 1990.-91.god. s vremenom izlazili na vidjelo. U vrijeme Zaljevskog rata beogradski mitinzi lijevih grupa protiv Izraela i Amerike

razjasnili su veze; ljevičari demonstranti izgovarali su slogane za Sadama, počeli su da idu prema američkoj ambasadi i Srpsko-jevrejskom udruženju, ali je na njih naišla grupa militantata koja je, upotrebljavajući štapove i željezne šipke, rastjerala demonstrante. Jedni od "tih" bili su "čuvari" Šešeljeve Srpske radikalne partije, četnici.

U kratkom periodu prije rata bosanski musliman Muhamed Bosnevi, koji se nastanio u Turskoj, ističe jedan veoma interesantan događaj vezan za srpsko-izraelske veze. Naime, Beogradski radio je prije nego što će početi bosansko krvoproliće uživo prenosio sastanak iz Beogradskog etnološkog muzeja. Na sastanku je bio srpski kadar koji se protezao do Dobrice Ćosića. Za vrijeme sastanka za govornicu je pozvan čovjek po imenu Avi Weiss. To ime nije bilo srpsko. Bosnevi je mislio da bi to mogao biti Nijemac. Weiss je za govornicom na kraju svog izlaganja rekao ovu rečenicu Srbima: "Vi ste odabrani sveti narod. Imate misiju i nju ćete ostvariti." Bosnevi je govorio da onda nije dobro emisiju razumio. Rat još nije bio počeo. Ali je Bosnevi poslije nekoliko mjeseci na drugom mjestu čuo za ime Avi Weiss. Organizator demonstracija bila je organizacija Jevreja Jewish Defence League koju je osnovao fanatik rabin Meir Kahane. Važnost toga jeste da je na čelu protestanata pristalica Jewish Defence League bio rabin Avi (Arraham) Weiss! Bosnevi je rekao: "Mislio sam da je Nijemac čovjek koji je Srbima rekao da su "odabrani" narod i narod koji ima misiju, međutim to je bio rabin ".41

Drugi pokazatelj da su četnici saradivali s "izraelskom vezom" jeste upotreba oružja izraelske proizvodnje.

Uzi je poslije AK-47 bilo oružje koje je bilo najviše u rukama četnika. Četnici su imali oružje izraelske proizvodnje; prvi put je to privuklo pažnju za vrijeme Srpsko-hrvatskog rata u hrvatskom gradu Pakracu u toku srpskog napada. Francuski časopis *Le Nowel Observateur* napisao je da je pod komandom četničkog komandanta "Čeko" većina iz grupe od 3.000 četnika nosila *uzi*. 42 Lideri milicije bosanskih muslimana Edin Begović i Sulejman Čeliković su u pojašnjenju turskoj štampi izjavili da je jedan dio četnika bio obrazovan u Izraelu i da su nosili izraelsko oružje. 43 Jedna od četničkih grupa koja je bila na vojnim obukama u Izraelu bila je sastavljena od ljudi Dragoslava Bokana, poznatih po zločinima u BiH.44

Sve te veze koje su imali četnici sa Izraelom jesu zbog toga što su Jevrejima na jugoslavenskim prostorima pokazali naročito prijateljstvo. Prema pisanju engleskog dodatka časopisu *The Times*, *The Times* Magazina, za vrijeme četničkog okruživanja Sarajeva u aprilu 1992.god. pod kontrolom beogradskih jugoslavenskih zračnih snaga, od ukupno 2-3 hiljade gradskih Jevreja veliki dio je evakuiranjem spašen: u gradu je samo ostala grupa od oko 100 ljudi koji su odbili da idu.45 (Ali, u narednim

mjesecima procurit će vijesti da je jedan dio te grupe Jevreja u Sarajevu saradivao s četnicima.) Šalom je u vijesti pod naslovom "Sarajlije drže Jevreje" napisao da su četiri sarajevska Jevreja, koji su posjedovali bosanski i izraelski pasoš, zadržana i ispitivana od sarajevske policije. Zadržani su zbog vijesti da "saraduju s neprijateljem".⁴⁶ Šalom je pisao da je to bilo potvaranje njihovih sunarodnjaka, ali odmah na pamet dolazi tradicionalno pravilo: gdje ima dima, ima i vatre.

Od samog početka, informacije koje smo istraživali potvrđuju da su veze između Izraela i Srbije, uspostavljene nekoliko godina prije bosanskog sukoba, uključivale i vojnu saradnju. Neki će u početku u to teško povjerovati. Možda misle: "da je nešto takvo bilo, odavno bi isplivalo na površinu i svi mediji bi objavili" ili izraelsko podržavanje četnika - fašista i zločinaca - mogu shvatiti kao "suprotno logici", jer možda misle da jevrejska država ne saraduje ni sa jednom vrstom fašizma.

Ako vi tako razmišljate, onda se varate, jer je Izrael u posljednjih 50 godina na sve četiri strane svijeta uspostavio veze sa fašistima i katilima, u najmanju ruku, kao četnicima, i zahvaljujući svojim i zapadnim uspješnim intervencijama lobija gotovo sve te veze uspio je udaljiti od očiju svjetske javnosti. Analizirajući te veze, nama četničko-izraelska veza nije nimalo besmislena i paradoksalna, stvari krajnje odgovaraju prirodi i pokazuju jednu razumljivu saradnju.

Izraelske druge fašističke veze

Ljude je, kada su prvi put čuli za vezu između Srbije i Izraela, čudila analogija odnosa Srba i nacista. Proizvodi fašističkih i rasističkih mišljenja, pojmovi kao što su "velika Srbija" i etničko čišćenje većinu ljudi podsjetilo je na osobenosti III Rajha: "prostor života" (lebenstaum) ili "čistota arijevske nacije". U istom obliku često su pravljeni poređenja između Miloševića i Hitlera. U ovoj situaciji, uspostava odnosa sa modernom vrstom nacizma - srpskim nacionalizmom - "najvećih žrtava nacizma" Jevreja i njihove države primjećuje se kao suprotna prirodnom slijedu stvari.

Međutim, sve je to samo, ustvari, klopka. Suprotno globalnoj propagandi, i izraelski lideri nisu nikad fašizam vidjeli kao neprijatelja, naprotiv, oni su na primjeru nacističke Njemačke i Mussolinijeve Italije često sa fašistima, usmjeravajući se na istog neprijatelja, pravili saveze. Potpisani tajni sporazum i primijenjeni zajednički program između nacističke Njemačke i cionističkih lidera za osiguranje preseljenja njemačkih Jevreja u Palestinu jedan je od pokazatelja gdje oba ova ortaka, osnovana na temeljima nacizma i cionizma, mogu lahko da saraduju radi vlastitih

Tokom Hladnog rata simpatije prema arapskom pitanju Izrael je primijenio kao vlastitu prijetnju i uz pomoć SAD-a u različitim područjima Trećeg svijeta podržavao je ekstremne desničarske snage. Postoje dva važna područja gdje je Izrael uspostavio fašističke veze sa zemljama Trećeg svijeta: Afrika i Latinska Amerika.

Prema detaljnom opisivanju u knjizi Benjamina Beita Hallahmija sa Hayfa Univerziteta pod naslovom "The israel Conection:Who Israel Arms and Whi?" (Izraelske veze: Koga Izrael i zašto naoružava?), izraelski afrički saveznici kao što su Idi Amin, Bokassa, Mobutu, pa čak i "ljudožderi" diktatori uključivali su fašističke organizacije i sve kolonijalne snage. Afrika je za Izrael postala interesantna još 50-tih god. Izrael je poslije tog datuma podržavao sve fašističke pokrete na kontinentu, naoružavao njihove sigurnosne snage i obrazovao ih pomoću svojih, kao, npr., angolsku fašističku UNITA i FELA gerilu, naročito odbrambene Idi Aminove i Bokassove timove; operacije grupa "kontra-gerile" protiv nezavisnosti Alžira koje je organizirao Francuski OAS (Organistatio de i'Armee Secrete-Tajna vojna organizacija); portugalske kolonizatorske jedinice protiv nezavisnosti Mozambika. "Etiopija imperija", Haile Selasseva smrtonosna odjeljenja i najvažnije južnoafričke rasističke krvave "sigurnosne snage" bijelog režima obučavane su i naoružavane od izraelskih vojnih stručnjaka.⁴⁸

Među saveznicima jevrejske države važno mjesto zauzimaju fašisti Srednje i Latinske Amerike. Izrael je sa SAD-om desetljećima najveći podržavalac svih fašističkih režima i organizacija kao što su vojne hunte, karteli droge itd. Prema Benjaminu Beitu Hallahmiju, Izrael je imao tri važne uloge u području: u velikim količinama osigurati oružje fašističkim snagama, "obrazovati" ih - to obrazovanje uključivalo je metode rata protiv gerile, metode ispitivanja i zlostavljanja, tehnike suzbijanja socijalnih pokreta, ujedno je bilo "izvor inspiracije" fašističkim snagama. Prema Hallahmiju, "vojske Latinske Amerike uvijek su se čudile izraelskoj grubosti, bezosjećajnosti te produktivnosti"⁴⁹

Dugo vremena na vlasti fašistička je hunta u Gvatemali idealan primjer za duboko istraživanje izraelskih fašističkih veza. Jevrejska je država toj hunti bila izvor oružja broj jedan. Čak je pomagala fašističke režime za osiguravanje kontrole društva, a narod se i od samog imena plašio. Gvatemalska tajna policija je obučavana od izraelskih stručnjaka. Uz pomoć Izraelskih stručnjaka 80% naroda Gvatemale imalo je kartoteke u policiji; te informacije bile su u kompjuterima izraelskog kompjuterskog sistema te su bile od pomoći tajnoj policiji Gvatemale. Neugodne sunarodnjake sklanjali su "fašistički timovi smrti" obučeni od Izraela. Oko 40 izraelskih stručnjaka radilo je u tajnim službama Gvatemale. Ti stručnjaci

su domaće mučitelje, prema navodima Hallahmija, naučili strašnim metodama ispitivanja. 5 Iako je oštrim tonom u američkom kongresu diskutovano kršenje ljudskih prava koje je činio režim Gvatemale, sve je ušutkano zbog velike izraelske podrške režimu Gvatemale. S tim u vezi, 52 Noam Chomski je napisao: "U Gvatemali su na dužnosti bili izraelski savjetnici. Uspjeh režima odgovornog za strašne zločine je dug velikom broju izraelskih savjetnika koji su im osigurali snagu." Divljenje izraelskom modelu krvavog režima Gvatemale Lukas Garsija to najbolje pokazuje.⁵³

Ni situacija Salvadora, sjevernog komšije Gvatemale, nije bila različita. Državni teror Salvadora bio je i tema filma Salvador, režisera Olivera Stona. Prema informacijama Chomskog, žrtvovano je "150 hiljada tijela, nekoliko miliona gladnih, bezbroj silovanih žena i bezbroj mučenih ljudi." I nepromijenjeni fašistički saveznik Izrael bio je u pozadini ovog državnog terora.

Godine 1980. Salvador je napravio tajni sporazum s Izraelom o "sigurnosnoj pomoći antigeralima". Predstavnik salvadorskog demokratskog fronta Arnoldo Romas objavio je da u Salvadoru ima 50 vojnih savjetnika Izraela. Prema nekim drugim izvorima, ta brojka je stotinu.⁵⁴

Izraelski vojni stručnjaci mijenjali su taktiku salvadorske vojske protiv gerilaca, vodili su ih naprijed upotrebom nasilničkih i tlačeničkih metoda. Jedan od pametnih izraelskih nastavnika, nadahnuti oficir Sigifredo Ochoa dobio je titulu majstora napadačkih taktika. Najviše odgovoran za državni teror u Izraelu on je obučavao antigeralima "odjeljenja smrti"⁵⁵ Pomoćnik ministra unutrašnjih poslova Francisco Guemay Guerra je u jednoj reportaži 1979. god. izjavio da su radi posla sa poznatim po brutalnosti odjeljenjima smrti pod imenom ANSESAL, uspostavili stanicu izraelskih agenata u Salvadoru. U ANSESAL jedinicama obučavan je od Izraelaca Roberto D'Aubisson, koji je poslije osnovao radikalnu desničarsku partiju ARENA, i pored toga u zemlji je nastavio sa organizovanjem državnog terora i nepoznatim počiniteljima.⁵⁶

Slične veze važe i za fašističke snage u Srednjoj i Latinskoj Americi. Izrael je podržavao i obučavao fašističku gerilu Hondurasa⁵⁷, argentinska okrvavljena vojna hunta "Sigurnosne snage"⁵⁸ u Chileu, poznata po zlostavljanju Pinochetova diktatorska policija⁵⁹, i kolumbijski teroristički timovi osnovani od kartela kokaina⁶⁰, naoružavani su i prošli vojnu obuku.

Benjamin Beit Hallahmi, oslanjajući se na sve te informacije u The Israeli Connectionu, Latinsku i Srednju Ameriku naziva "Izraelova sjenka u daljini", i ovako govori:

"Sva vojska Latinske Amerike začudena je Izraelskom krutošću, brutalnosti, bezosjećajnosti i aktivnošću... Generali Srednje Amerike

izjavljuju da su začudeni Izraelćanima. Kako su vidjeli, oni su praktični, efikasni i ljuti. Najveći razlog začudenosti je u videnju Izraela kao "zemlje koja ne daje značaj besmislenim ljudskim pravima". Jedan od predvodnika gvatemalskih desničarski orijentisanih političara u reportaži je rekao: "Ta pitanja ljudskih prava Izraelćani ne dozvoljavaju da ih sprečavaju u poslu, ti platiš oni (oružje) donose. Ništa ne pitaju, dok Gringos nisu takvi."61

Jedan od najvažnijih izraelskih saveznika u Latinskoj Americi postala je kontragerila u Nikaragvi. Uz pomoć naroda i Crkve, rušeći diktaturu Somoze, 1979. na vlast je došao Sandinist, protiv koga je bila kontragerila, organizovana od CiA-e a obučena i oružje uzimala od Izraela.62

Izraelske veze sa evropskim fašistima i neonacistima su malo poznate, ali, bez sumnje, stvarne veze. Livia Rokach, oslanjajući se na svakodnevnice jednog od prijašnjih premijera Moshe Shareta, napisala je knjigu "Israel's Sacred Terrorism" (Izraelov sveti teror), u kojoj ističe važne informacije u vezi sa tom temom, a prema kojoj je Izrael na različite načine pomogao te uspostavio bliske odnose sa evropskim radikalnim desničarskim organizacijama i kontragerilama. S tim u vezi, Rokach daje primjer uspostave veza jevrejske države sa neonacistima posredstvom šefa tajnog servisa Zapadne Njemačke i jednim od prijašnjih nacističkih generala Reinharda Gehlena.53

Gehlenove izraelske veze dotakli su se i izraelski pisci Dan Raviv i Yossi Melman u knjizi Everi Spi a Prince, čija je tema bio Mossad. Prema objašnjenjima u knjizi, Gehlen, šef njemačkog tajnog servisa BND, razvio je bliske odnose sa Mossadom i u njegovo vrijeme saradnja dvaju tajnih servisa bila je na najvišem nivou. Izrael je posredstvom Gehlena uspostavio bliske odnose sa neonacistima. Ime njemačkog kontragerilskog pokreta "Gehlen pokret" posebno je interesantan detalj. Autor tih uspostavljenih veza između Gehlena i neonacista na izraelskoj strani je nama dobro poznato ime Shimon Peres.64

Medu Izraelskim fašističkim vezama u Evropi nalazi se i poznata italijanska masonska loža P2 i kontragerilska organizacija Gladio, koja je bila u bliskim vezama sa ložom. Prijašnji Mossadov agent Victor Ostrovski je poslije knjige "By Way of Deception", koja je izazvala reagiranja 1994. godine, u štampanoj knjizi "The Other Side of Deception" spomenuo veze Mossad-P2-Gladio. Prema pisanju Ostrovskog, Licio Gelli, poznati majstor masonske lože P2, "bio je Mossadov italijanski saveznik" i pod Gallijevom upravom loža P2 je ponovo, zahvaljujući Gellijevim bliskim vezama sa Gladio organizacijom, bila u savezu sa Mossadom. Mossad je upotrebljavajući vezu Gelli-P2-Gladio 80-tih preko Italije trgovao oružjem.65

Sve te informacije pokazuju da je Izrael na četiri strane svijeta do sada uspostavio više tajnih i veoma okvirnih odnosa sa fašističkim snagama. To podrazumijeva slijedeće: Izrael je bilo koju policijsku grupu bio sposoban da udalji od očiju svjetske javnosti, da je obučava i naoružava. U Mossadovoj Kfar Sirkin bazi obučavane su slijedeće policijske grupe: hinduska Sih milicija, šrilanška Tamil gerila, južnoafričke Tokatha snage, libanski Falanzli, angolska UNITA gerila i italijanske Crvene brigade.66

Čitavo to nepoznato lice jevrejske države nama je pomoglo u rješavanju četničko-izraelskih veza. Jer su i četnici prošli obuku u Mossadovom Kfar Sirkin centru ili bili koordinirani od izraelskih vojnih stručnjaka, kao i njima slične fašističke grupe. Nije bilo ni ideoloških ni metodoloških razlika između fašističkih grupa koje su klale katolike seljake u Latinskoj Americi i četnika koji su klali muslimane na Balkanu.

U toj situaciji četničko-izraelsku vezu potrebno je tumačiti krajnje normalno i odgovarajuću slijedu stvari, a ne teško povjerljivu i proturječnu. Ponovo ne treba pridavati važost ni da ta veza između četnika i Izraela "nije dovoljno predstavljena u štampi". Veza Izraela sa gvatemalškim odjeljenjima smrti nije predstavljena u svjetskim medijima, ali je postojala.

Informacije o vezama između četnika i Izraela su jasne i ne ostavljaju nimalo sumnje.

Izraelsko oružje upućeno Srbima

Druge važne informacije o srpsko-izraelskim vezama napisane su u članku prof. Igora Primorca sa Kudus Ibrani Univerziteta u januaru 1995.god. u časopisu *Jerusalem Report*. Primorčev tekst je poslije štampan u New Yorku u časopisu *Jewish Ledger* 9. februara. Časopis *The Washington Report on Middle East Affairs* je u broju april/maj 1995.god. Primorčev članak objavio pod naslovom "Prof. Ibrani Univerziteta piše da je Izrael podupirao Srbe." Tema članka je, kao što se razumije i iz naslova Washington Reporta, tajne oružane veze između jevrejske države i Srba koji provode etničko čišćenje u BiH.

Profesor filozofije jugoslavenski Jevrej Igor Primorac do 1980. god. je radio na Beogradskom univerzitetu i poslije te godine, emigrirajući u Izrael, na Univerzitetu Kudus Ibrani nastavlja akademsku karijeru. U svom pisanju u *Jerusalem Reportu* on spominje tajne odnose Izraela i njegove prijašnje zemlje. Prema Primorčevom pisanju, Mossad je Izraelske trgovce oružjem od samog početka rata usmjeravao na probijanje embarga za uvoz oružja Srbiji, i Srbima je upućivao važnu količinu oružja i municije.

Profesor je naveo interesantan događaj za izraelsko-srpsku vezu: član međunarodne humanitarne organizacije Izraelčanin Joel Wienberg je

u Sarajevu bio svjedok događanja koje je ispričao na Kanalu 2 Izraelske televiziji. Prema Wienbergu, jedan službenik UN-a nije nikako mogao da ispita jednu palu granatu na Sarajevski aerodrom, te je pozvao Wienberga da pogleda. Godinama službenik u Izraelskoj vojsci, prijašnji vojnik Wienberg, čim je pogledao granatu, odmah je na njoj poznao "čudno" pismo; pismo na kapsuli je bilo hebrejsko i granata je prizvedena od Izraelske vojske (IDF), i bio je to upotrebljavani standard od 120 mm. Te granate su dugo bombardovale Sarajevo i humanitarni letovi su dugo bili prekinuti zbog tog bombardovanja. Wienberg je nekoliko puta ponovio da je bio svjedok da "srpski napadači"(četnici) koriste "uzi" oružje Izraelske proizvodnje.⁶⁷

U članku prof. Primorca o upotrebi oružja izraelske proizvodnje bosanskih Srba, bilo je mnogo očevidaca, ali izraelski uticajni predstavnici su to nekoliko puta pobijali. Međutim, postoji još jedna tačka na koju pisac privlači pažnju; zapadne jevrejske organizacije koristile su kao propagandni materijal "Genocid nad Jevrejima"-i objavile su bezbroj saopćenja u kojima osuđuju srpske napade, ali izraelska administracija nije nikada objavila nijednu rečenicu kojom bi osudila Srbe (poslije pisanja tog izraelskog profesora u januaru 1995., premijer Yitzak Rabin zajedno sa kraljem Jordana Husejnom započeo je simboličnu kampanju za BiH. Cilj te kampanje bio je, naravno, sakriti tajne odnose između Izraela i Srba koji su počeli isplivavati na površinu.).

Primorac se u članku dotiče sazrelih odnosa između Srbije i Izraela, zahvaljujući trudu Klare Mandić, te o tim diplomatskim odnosima piše i ovo:

"Vladino podržavanje srpske strane te reakcije nezadovoljnih Izraelćana i posljednje izlaženje na vidjelo da Srbi "etničko čišćenje" i zločine provode izraelskim oružjem, prešlo je sve granice strpljenja Izraelćana. Izraelska vlada je od raspada Jugoslavije pa do sada slijedila je naopaku politiku u odnosu na međunarodnu zajednicu. Izrael je prihvatio ponudu od Beograda za uspostavu diplomatskih odnosa. Ali, sankcije UN-a su spriječile otvaranje srpske ambasade u Kudus, te izraelske u Srbiji. Međutim, "jugoslavenska", odnosno srbijanska ambasada, otvorena prije sankcija, bila je u Tel-Avivu.⁶⁸

Prof. Primorac poslije isticanja "da i Likud i Radnička partija drže liniju srpske politike", pozadinu te spomenute historijske bliskosti između Izraela i Srba ovako opisuje: "Naši političari su upućeni u Drugi svjetski rat. U tom ratu, dok su Srbi bili uz Jevreje, bos.muslimani i Hrvati bili su u saradnji sa nacistima a protiv Jevreja, tako tvrde. To je u jugoslavenskoj historiji namjerno iskrivljeno. Ako tom logikom danas idemo, mi smo uz Srbe, da ih zaštitimo od muslimanskih i hrvatskih zločinačkih poduhva-

Primorac daje i druge detalje u vezi sa srpsko-izraelskim odnosima. Prema tome, Izrael nije samo davao oružje Srbiji već i bosanskom Srbima koji su direktno provodili zločine:

Srbi nisu nikad nastojali da skrivaju postojeće odnose sa Izraelom. Jedna od beogradskih službenica iz bivšeg rata Dobrila Gojic-Glišić, u knjizi objavljenj 1992.god. napisala je da su mjesec poslije stavljanja embarga za uvoz oružja od UN-a, Izrael i Srbija načinili sporazum o oružju. Kad je napravljen taj sporazum, Srbi su već odavno počeli da bombarduju Vukovar i Dubrovnik te druge hrvatske gradove. U isto vrijeme, u jugoslavenskoj štampi objavljene su vijesti o oružanim vezama između Izraela i Srbije. Trećeg juna 1993. *European* časopis je objavio, oslanjajući se na izvještaje zapadnih tajnih službi, vijest o novom sporazumu o oružju između Mossada i bosanskih Srba.⁷⁰

Primorac poslije svih tih informacija piše da Srbi liče nacistima i dodaje: "Poslije Drugog svjetskog rata prvi genocid u Evropi izvršava se sa izraelskim oružjem."

Informacije o izraelskom slanju oružja Srbiji i pored embarga tokom čitavog rata u BiH zauzele su mjesto i u časopisu *Amerikan Forbes*. U vijestima je pisano da su dva morská šlepera "Orfital" i "Anne Norco" u vlasništvu Izraelskog biznismena Joshue Waldhorna natovarena oružjem otišla u jugoslavenske luke u Jadranskom moru i oružje je odatle upućeno Srbima u Krajinu a onda bosanskom Srbima. Ti šleperi su usidreni i natovareni u izraelskim lukama Haifa i Ašdod. Vlasnik Joshua Waldhorn je živio u Haifi te je bio sumnjivi Izraelčanin koji je često išao u Ameriku sa dva izraelska pasoša različitih imena. Prema Forbesovim vijestima, Waldhorn je "Orfital" prodao J. J. Oliveiru koji je rekao "nimalo ne sumnjam u to da Waldhorn nije radio za Izraelsku tajnu službu."⁷¹ Razumljivo je da je Joshua Waldhorn sličan poznatom izraelskom biznismenu Saulu Eisenbergu. Eisenberg je u Mossadovo ime uspostavio slične veze za oružje na Dalekom Istoku, a na Balkanu sa Srbima.⁷²

Ta trgovina oružjem između Srba i Izraela bila je u potpunosti organizovana; u ime Srba "izraelski prijateljski krugovi", samo da bi ti poslovi bili zatvoreni-tajni, osnovali su "u Tel-Avivu i Kudusuu nove firme trgovinom oružja".⁷³

Sve navedeno nam pokazuje da su se započete veze između Izraela i Srbije 1989.god. brzo razvile u vojnu saradnju, za 1-1,5 godinu čak su pretvorene u tajni vojni savez. Historijsko prijateljstvo između Srba i Jevreja je zajedno sa pojavom "zelene opasnosti" na Balkanu ojačano i u kratkom periodu dobilo vojni identitet. Jer, jevrejska država u globalnoj borbi protiv islamskih pokreta na balkanskom frontu za partnera je izabrala

Četnici i izraelski bankari

Veze između četnika i Izraela bile su, ustvari, mnogo šire od, kako smo do sada naveli, vojnih veza. Nečetnici, ili njihov lider u pozadini Milošević, imali su sa jevrejskom državom interesantne finansijske veze.

Miloševićeva hoda do vlasti dotakli smo se u trećem dijelu knjige, spomenuli smo ulogu Kissinger Associates u sponu srpskog lidera. Odmah poslije tog hoda do vlasti veze Kissinger Associates su bile paralelne i u izraelskim vezama.

Veza je uspostavljena posredstvom dviju velikih srbijanskih banaka, Dafiment i Jugoskandić banka, koje su od 1987.god. počele finansijski podržavati Miloševićevu predizbornu kampanju i četničke grupe. Ove dvije banke imat će veliku ulogu u kršenju nametnutog embarga Srbiji početkom rata. Jedan interesantan izvor ovako objašnjava veze ovih dviju banaka sa Miloševićem i "beogradskom sobom" vlasti:

"Sa početkom rata Milošević je počeo provoditi mutnu ekonomsku politiku. Dozvolili su da se roba, iako visoke uvozne cijene, ne uvodi u papire. Podržano i dozvoljeno od države krijumčarenje je izvanredno poslovalo. Milošević je posredstvom dviju banaka usavršio ovu mutnu ekonomiju - Defiment i Jugoskandić banke. Početkom 1990.god. ove dvije protuzakonito osnovane banke bile su garancija za Miloševićev spokoj u zemlji. Posredstvom tih banaka stvorena je mogućnost miješanja ratnih troškova sa privatnim novcem, u protivnom, ne bi mogli lahko pronaći novac.

Bankarski skandali koji su mogli odvesti vladu do ostavke počeli su sa utrkivanjem banaka u prikupljanju depozita sa visokom kamatom. Obje banke, dajući nevjerovatno visoke kamate, prikupile su depozit. Jezdimir Vasiljević, vlasnik Jugoskandić banke, imao je oko 500 hiljada ulagača čiji su ulogi bili između 1 i 5 hiljada maraka, i svi su novac uložili uz visoke kamate.

Pored Vasiljevićevog, bankarstvo će imati još jednu funkciju; pod embargom UN političarima, političarima koji su imali potrebu osigurati novac. Politika i novčane veze su se pomiješale, što je dovelo visoke funkcionere u močvaru velike korupcije i bezakonja.⁷⁴

Ove dvije "prljave" banke, pošto su bile povezane sa Miloševićem, imale su veze i sa ratom na prostorima Hrvatske i BiH. Postoji "bezbroy dokumenata u kojima Vasiljević huška Srbe na rat protiv BiH"⁷⁵ Slično važi i za Dafiment banku. Najveći vlasnik bankovnih dionica je bila Dafina Milanović, Srpkinja srednjih godina, Miloševićeva lična prijateljica.

Poznato je da je Milanovićeva banka bila najveći finansijer četničke grupe kojom je upravljao Željko Ražnjatović, poznatiji kao "Arkan".⁷⁶ Ono što je interesantno jesu izraelske veze ovih dviju banaka.

Najvećeg podržavaoca četnika - Dafiment banke - nije bila vlasnik samo Dafina Milanović. Prema engleskom *The Independentu*, 25% dionica Banke bilo je vlasništvo Israela Kelmana, jednog izraelskog poslovnog čovjeka. U Tel-Avivu se nalazilo veliko predstavništvo Banke, posjedovali su različite investicije u Izraelu, i bila je u dobrim odnosima sa "sobom moći" u zapadnom Kudus.⁷⁷

Jugoskandić banka je, kao što smo i u početku rekli, bila vlasništvo Jezdimira Vasilijevića. Vasilijević je u jugoslavenskoj štampi važio za čovjeka koji je bio najveća finansijska podrška Miloševiću tokom njegove predizborne kampanje. Vasilijević je imao interesantnu karakteristiku, ali je na vidjelo izašla tek u martu 1993. Vasilijević je bio Jevrej, i zbog toga je poslije bankrotiranja Banke "pokupio prnje" i u već 10. marta zrak je udisao u Izraelu. U Tel-Avivu na Ben Gurion aerodromu, smijući se, Vasilijević je novinarima tvrdio da je novac koji je dao Miloševiću teško stekao i rekao da će se boriti protiv Miloševića. ⁷⁸ Ali, većina komentatora stare Jugoslavije saglasna je da je to bila lažna borba.⁷⁹

Finansijske veze između Izraela i Srbije trajale su i u najrazbuktanijim momentima rata. Nadležni u Bosni su objavili da je, i pored embarga, srbijanska Centralna banka u bliskim finansijskim vezama sa izraelskom Liumi bankom, te su pozvali da se te veze prekinu. ⁸⁰ Savez između zapadnog Kudusa i Beograda, osim političke i vojne, uključivao je i finansijsku vezu.

"Kudus veza" i "Tajna ruka"

Tajni savez koji je Izrael uspostavio sa Srbima i koji smo na prethodnim stranicama u detalje istražili, bio je u bliskim vezama sa "Tajnom rukom", koja je u međunarodnom društvu diplomatskim putem pružala podršku Srbima. "Tajna ruka", kao što smo izložili u prethodnim analizama, ustvari je imala "judeo-masonske" identitet i povodom toga bila je stabilni saveznik Izraela, te najvažniji izražaj na Zapadu. Henry Kissinger, možda najvažnije ime "Tajne ruke", zarekao se da će karijeru posvetiti pomoći Izraelu, što je, ustvari, potvrda da je on Jevrej.

Osnivači "Tajne ruke" CFR, Bilderberg grupa ili Trilateral, imaju izvanredne odnose sa jevrejskom kapitalom i kao rezultat masonskog identiteta ponovo krajnje bliski Izraelu, uvijek su bili podređeni "izraelskoj liniji" čak su i sjedinjavali tu liniju.

Posmatrajući to, može se reći: srpskom nacionalizmu pod lider-

stvom Miloševića ili neočetničkom pokretu stvarna podrška izvana, ne uključujući tu tradicionalne saveznike Rusiju i Grčku, bili su zapadni Kudus te trougao Washington, London i Pariz - "judeo-masonski" politički i ekonomski kompleks. Gotovo sva prikrivena vojna i diplomatska podrška Srbima došla je iz Izraela, izraelskih lobija na Zapadu ili masonskih organizacija.

Bez sumnje, taj kompleks je zbog historijskih naslijeđa i različitih socijalnih konstrukcija zapadnih zemalja pokazao različite uticaje. To je najvažniji razlog zbog kojeg su SAD, Engleska i Francuska imali različite stavove o Jugoslaviji. Naprimjer, "Tajna ruka" u engleskoj administraciji bila je u prednosti zbog engleskog društva koje je sa Srbima imalo historijski blisko nasljedstvo i mogla je gotovo bez ikakvih reakcija podržavati Srbe. (Jedan od onih koji se ubrajaju u najvažnije autore englesko - srpske strane 81 u Majorovom kabinetu prvo je bio ministar odbrane, a poslije ministar vanjskih poslova, porijeklom Jevrej i predsjednik "grupe Engleza jevrejskih prijatelja"⁸², Malcolm Rifkind)

Historijski savez sa Srbima bio je prolazan i za Francusku. Za vrijeme Mitterandove vlasti Francuska ja imala brige zbog "zelene opasnosti" i imala je strateške proračune kao i zapadni Kudus. I zbog toga politika Francuske prema BiH za vrijeme Mitteranda se oslanjala, kako kaže Tanil Bora, na: "islamsku fundamentalističku opasnost." Bora ovako nastavlja: "Francuzi su bili zabrinuti osnivanjem islamske države u Evropi. Postojanje islamske države u Evropi moglo bi ubrzati fundamentalizam, bilo u Francuskoj bilo u drugim evropskim zemljama, muslimanska zajednica bi mogla doći u "petu ruku".⁸³ (Poslije Mitteranda Chiracova vanjska politika davala je znakove različitosti, ali, ustvari, bilo je to zbog nuklearnih proba - smanjiti uticaj crtanjem "humanitarne linije" prema BiH, u odnosu na prethodnika bila je malo "razumljivija" politika)

Zbog nepostojanja historijskog naslijeđa, kao Engleska i Francuska, američka "Tajna ruka" morala je nešto prikrivenijim oblicima podržavati Beograd. Pored toga, u islamskom svijetu poznat kao najveći neprijatelj, SAD su nastojale da to ne raspiruju. Kao rezultat, SAD su, za razliku od Engleske koja je otvoreno podržavala Srbe, primjećivani kao bliski bosanskoj administraciji, ali su, čineći to sofisticiranim metodama, osiguravali prednost Srbima. A prema bosanskom muslimanima - zbog "musliman" te zbog Izetbegovićeve "islamske" administracije - vodili politiku oklizavanja. Detaljnije o toj politici govorili smo u prethodnom poglavlju. U pozadini te cijele misije "Tajne ruke" faktor "Kudus veza", kao što smo i na prethodnim stranicama rekli, bio je krajnje stvarni i okviran. Ali, sve je to, možda, samo vidljivi dio ledenog brijega. Da bi se vidio cijeli ledeni brijeg, možda će biti potrebno čekati informacije koje je spomenuo general

Jovan Divjak "Mossad je Srbima mnogo pomagao...ali informacije i dokumente koje imamo u rukama možda ćemo moći objaviti 10 godina poslije".

Međutim, prema informacijama koje mi imamo u rukama, može se reći: U prolivanju krvi u BiH, koja je bila primijećena kao opasnost za vlastito opstajanje i zbog toga u globalnom uređenju nastojala da uspostavi de facto "antiislamsku internacionalu", uloga jevrejske države bila je velika. Srpska misija "čuvari vrata", koju je spomenuo engleski premijer Loyd George, početkom stoljeća, prije svih obavezala se na "internacionalu".

PROPAGANDA I IDEOLOGIJA

*"Ako ste čovjek sa lošom namjerom,
onda vam mogu reći da ste uspjeli
nanijeti veliku štetu Bosni i njenom narodu.
Vaši poslodavci bit će zadovoljni."*

-iz pisma Alije Izetbegovića upućenom Sedatu Sertogluu

Prema informacijama koje smo istražili u prethodnom poglavlju, u pozadini srpskog terora bila je zapadna "Tajna ruka," još smo pokazali da je taj trougao; zapadni Kudus-Washington-London preuzeo na sebe podržavanje Beograda. Ta de facto "antiislamska internacionala" podsjećala je na nekadašnju Komunističku internacionalu. Čitav taj razvoj situacije u BiH od 1992.god. do danas oni su pratili izvana, a putem medija, u većini slučajeva, to se nije moglo primijetiti, čak je situacija odmjerenavna suprotnim videnjem. Razlog takve proturječnosti je uspješna i u nekoliko oblika vodena propaganda. Ova sofisticirana propaganda stvorila je veliku razliku između stvarnosti i njenog prikazivanja.

"Tajna ruka" nije nastojala skrivati samo stvarno stanje, već i veliki dio krvi koje su Srbi prolili. Ali, dok su to radili, nikada nisu upotrijebili početničku metodu "laž bez dodataka." Jer, za uspješnu laž uvijek mora biti malo istine, čak laž mora biti pomiješana sa stvarnošću. Veze između Zapada i Srba su putem medija fluidne i udaljene od očiju javnosti.

Ta propaganda nije korištena samo za prikrivanje stvarnosti, već je korištena i za stvaranje imaginarne stvarnosti. Mnogo puta su bosanske muslimane, a naročito lidera Izetbegovića, okrivljavali tom vrstom krivice. Te dvije tehnike propagande-skrivanja stvarnosti i proizvodnja imaginarne stvarnosti, kao rezultat majstorskog upotrebljavanja, dobro su pomiješale ko je žrtva a ko zločinac, te stvorile sliku "unutrašnjeg rata." Kao kad bi jedan katil zaklao nevinu osobu i onda se to prikazalo da je prilikom tuče pobjeda došla suprotnoj strani.

Sva ta propaganda bila je bliska ideologiji, koju su oni pripremili i

koja je bila pod njihovim uticajem, ljudi sa beogradske ulice, zapadnih vlada i društava. Čak je ta zajednička ideologija produžena do Istanbula, što je bio najveći faktor koji je tu propagandu činio uticajnom. Ako bismo nastojali dati ime toj ideologiji, postojale bi različite alternative: etnički nacionalizam, "laikprestlik", modernizam ili socijalizam. Stvarni faktor koji je sve to objedinjavao i posebno u posljednje vrijeme bio u vrhu ideologije, bio je refleks koji se mogao isprobati u ime "antiislama".

Ko je sve bio u vezi sa tom ideologijom, i kakva su bila različita lica propagande?

Poistovjećivanje žrtve sa zločincem

Poistovjećivanje žrtve sa zločincem možda je bio najvažniji dio propagande tokom rata u BiH. Cilj je bio "za prolivenu krv okriviti sve tri strane a ne samo Srbe" zatim to prihvatiti, i tako i bos.muslimane i Srbe staviti na istu vagu. Bez sumnje, ta "crna propaganda" nije provedena bez lančanog niza dodataka; nije nastojano Srbe prikazati kao potpuno nevine, a ni bos.muslimane kao potpune krivce. Ta propaganda je jasna kao dan i, kada i ne bi mogla prikriti stvarnost, zadatak joj je bio da to uradi. Zbog toga je upotrijebljena "siva propaganda": djelimično je prihvaćen teror koji su činili Srbi, ali su bos.muslimani kaljani tako što su im pripisivana neka djela koja su činili Srbi, te je stvorena mutna sredina u kojoj su izmiješani žrtva i zločinac.

Engleska je bila zemlja koja je zbog svog javnog mnijenja, koje je imalo tradicionalne simpatije prema Srbima, mogla manevrisati tom metodom, te ju je najviše upotrebljavala. Engleska vlada je od samog vrha (ministar vanjskih poslova Douglas Hurd, ministar odbrane Malcolm Rifkind -poslije je na Hurdovom mjestu bio ministar inozemnih poslova) bila najveći zastupnik besmislice "unutrašnji sukob", odnosno "tri zaraćene strane".

Upućeni engleski posrednik u BiH, jedan od članova "Tajne ruke", Lord Owen je bio jedan od sluga sive propagande. Owen je i dok je trčao tamo-amo između Jugoslavije i zapadnih centara, i poslije predaje dužnosti u junu 1995. bio neustrašivi zastupnik logike "unutrašnji sukob".

Još je namjerno klevetao bos.muslimane. Jedan od najočiglednijih dokaza za to je njegova tvrdnja o zločinu koji se dogodio na Srajevskoj tržnici u aprilu 1994.god., gdje je smrtno stradalo 69 osoba. Owen je u knjizi "Balkan Odissei", koju je napisao poslije napuštanja mirovnog posredovanja, spomenuo izvještaj UN-a u kome stoji kako je moguće da je granata došla sa prostora koji kontrolišu bosanske snage i da su to oni učinili radi plašenja svijeta od Srba te da bi bos.muslimani dobili podršku.

Stvarni vlasnik tih tvrdnji bio je Radovan Karadžić, koji je u pojašnjenju poslije tog masakra rekao: "Muslimani su svoje sunarodnjake izmasakrirali", i zbog toga su u Sarajevo došli predstavnik UN-a Yasushi Akashi i komandant Francuskih mirovnih snaga Jean Cot, da bi ispitali(!) odakle je došla ta granata. Pomoćnik predsjednika Ejub Ganić je za tu tragičnokomičnu situaciju rekao: "Ako bi nas Srbi sve pobili, oni bi rekli: počinili su kolektivno samoubistvo", i tako pokazao reakcije bosanskih muslimana.

Owen je stao u pozadinu Karadžićevih podlih kleveta. Dok je postojala tačka od koje je Owenu dolazilo majstorsko sljepilo, nije nikad dokazano da je granata došla sa područja koje kontrolišu bos. muslimani, iako je postojao drugi izvještaj UN-a u kojem stoji da je vrlo vjerovatno da je granata došla sa prostora koje kontrolišu Srbi, te da je u prvom izvještaju pogrešno izračunato. I Ali, Owen taj drugi izvještaj uopće ne spominje. Owen tokom čitave knjige govori o ratu u BiH kao "unutrašnjem sukobu," te objašnjava koliko se Milošević aktivirao da se okonča taj unutrašnji rat. Operacija spasa Miloševića je, bez sumnje, jedan od primjera te propagande. Owen nastoji zatajiti srpsku politiku silovanja muslimanskih žena, i to nastoji prikazati kao običnu ratnu dramu, te ovako piše: "U ratovima, zajedno sa pobjedama, često su videna i silovanja žena. I u Bosni su silovanja videna od obje strane. Ali, veća je srpska odgovornost u tom događaju, što ljudi povezuju sa genocidom."² Prema toj logici, obje strane su, znači i Srbi i Bošnjaci, "u pobjedničkoj opijenosti" silovali žene suprotne strane, samo je srpskih silovanja bilo više. Mnogi koji su se interesovali za tu temu znali su da je to bila dezinformacija, jer srpska silovanja nisu bila rezultat "pobjedničke opijenosti", ostvarivana su sistemski kao rezultat naredbi komandanata. Vojnici Federalne vojske i četnici koje su zarobili bos. muslimani su, čak, i pred Haškim sudom za ratne zločine izjavili da su za silovanja naredbe dolazile i od komandanata, te da je to bila planirana metoda etničkog čišćenja. Brojka od 50 hiljada silovanih bos. muslimanki nije nastala razuzdanošću "pobjedničke opijenosti", već pokazuje postojanje sistematske politike silovanja.

Pored Owena, i drugi pojedini zapadni predstavnici "srpske politike" presvukli su se u propagandu izjednačavanja žrtve sa zločincima. Jedan od najinteresantnijih bio je kanadski komandant mirovnih snaga gen. Lewis MacKenzie.

MacKenzievo ime je prvi put privuklo pažnju svjetske javnosti zbog njegovih djela u Sarajevskom predgrađu Vogošća. Pod srpskom kontrolom četnici su osnovali jednu vrstu javne kuće - "Sonjina kuća." Ali, ta javna kuća je bila specifična jer unutra nisu bile bludnice već muslimanske žene i djevojke dovedene nasilu. Ukratko, to je bio jedna vrsta silovanja za novac. Među posjetiocima kuće bili su kanadski, ukrajinski, francuski i

izraelski vojnici Mirovnih snaga. Najveći činovnik koji je dolazio u tu javnu kuću bio je MacKenzie, a četnici su mu "posluživali" muslimanske žene da ih siluje. Muslimanska strana je saznala za to, i vojni branilac ARBiH izjavio je da je MacKenzie silovao četiri muslimanske djevojke, te je obavijestio UN. Ujedinjene nacije su početkom oktobra 1993.god. poslale komisiju od sedam članova, predvođenu australskim generalom Guntherom Greindijem, u Sarajevo radi istraživanja tih tvrdnji. 3 U tom vremenu zarobljeni srpski vojnik Borislav Herak izjavio je da je vidio MacKenziea kako radostan ulazi i izlazi iz "Sonjine kuće". 4 (The New York Times će u broju 26. 11. 1992 godine objaviti dugo Herakovo svjedočenje, ali će namjerno izostaviti dio o MacKenzieu). Ukratko, tvrdnje su bile tačne, kanadski komandant je sa četnicima silovao bos.muslimanke.

MacKenzie je, kad su te informacije stigle u javnost, već odavno bio u Kanadi. Ni tamo nije bio besposlen, preuzeo je na sebe prethodno spomenutu propagandnu misiju. U ime Serbnet (Serbian American National information Network), osnovane u Chicagu, učestvovao je na više sastanaka i zvanično podržavao srpske stavove. Ukratko, njegovi stavovi na tim sastancima su bili: zaključena primirja između strana u BiH gotovo u potpunosti je kršila muslimanska strana; bilo koja intervencija protiv Srba je nepotrebna i naumjesna; bos.muslimani su najmanje kao i Srbi napadali i krivi. To je bila klasična teza Srba i "Tajne ruke."50, što je i pristajalo ustima jednog silovatelja.

Prilično dobro skrivanje "Tajne ruke"

CFR-Trilateralni kompleks i "Kissingerova linija", osnovana od Miloševićeve zapadne braće u SAD-u, gotovo čitava soba vlasti u Engleskoj, francuske "lijeve" masonske organizacije i od zapadnog Kudusa lično koordinirana "Tajna ruka", kao što smo istražili u prethodnim djelovima, Beogradu su pomagali iz različitih pravaca. Ali, ta snaga "Tajne ruke" svoj identitet i funkciju nije nikad objavila. Nijedan član "Tajne ruke", kao što je i normalno, nije rekao "naš cilj je podržati Srbe protiv Bosne". Takvo nešto očekivati bila bi prava naivnost.

I pored nepostojanja takvih objašnjenja, posmatrajući provedenu diplomatsku proceduru, bilo je moguće osjetiti postojanje "Tajne ruke". Nije moguće povjerovati da su najveće vojne sile svijeta, naročito supersile, bile svezanih ruku pred Srpskom vojskom. Osim toga, počev od embarga na uvoz oružja, bilo je jasnih naznaka da su se pred bos.muslimanima ponašali "sa namjerom" a ne kao "neosjetljivi".

Tako je "Tajna ruka" te jasne naznake željela sakriti, za šta je ponovo upotrijebila sivu propagandu. To je slika koju su željeli stvoriti: zapadne

zemlje nisu željele staviti ruku pod kamen -i "zbog toga što u BiH nema nafte"-nisu poduzimale ništa stvarno. Iako su sa humanitarnom pomoći malo ublažile patnju bos.muslimana, to, ustvari, nisu željele učiniti... To će pokazati da je Zapad bio u nevinim pozicijama "inertnosti", "neosjetljivosti", "neodlučnosti"i tako sakriti postojeće "namjere".

Engleska je kao zaštitnik Beograda predvodila u toj sivoj propagandi.

Najbolji primjer za to je "Operacija Irma" koju je pripremila engleska vlada. Irma je bila petogodišnja muslimanska djevojčica koja je teško ranjena prilikom srpskog bombardovanja Sarajeva u prvoj sedmici aprila 1993. godine. Zapadni mediji su između desetaka hiljada žrtava pronašli Irmu i tako je engleska vlada izložila sivu propagandu. Engleska je posebnim avionom i pod posebnom medijskom pratnjom dovela Irmu u London i preuzela na sebe brigu o njenom liječenju. Tokom nekoliko sedmica, počev od Engleske, zapadne vlade su sa novim verzijama "Irma operacija" počele da vrše "transfer djece" iz Sarajeva.

Aktivnosti u vezi sa transferom djece, koje su vršile Engleska i druge zapadne vlade, imale su cilj koji je izazivao mučninu. Engleska je "šou" napravila šaljući avion iz Londona po jedno dijete, ali su bili odlučni da ne prime nijednu izbjeglicu iz BiH. Dva i po miliona bh. ratnih izbjeglica Engleska i druge sjevernoevropske zemlje su odlučno odbijale. Ali, uvijek je bilo potražnje "dječijih šoua"; Douglas Hurd je u ljeto 1992. rekao da će moći primiti oko "60 djece"⁶ (u isto vrijeme bio je uporan u pisanju članaka i u izjavama zašto ne treba ukinuti embargo za BiH i zašto ne treba intervenisati protiv Srba). Za predstavljanje vlade koja Bošnjacima veže ruke, te koja vraća izbjeglice odlučno nazad, a da bi to sakrila objavljuje da će moći prihvatiti "oko 60 djece", riječ "dvoličnjaštvo" je zaista nedovoljna.

"Irma operacija", kao i druge aktivnosti "humanitarne pomoći", popraćene su dvoličnjaštvom. Takvu politiku evropskih država dijelila je i SAD. Svoju ostavku iz jednog biroa za BiH, koji je bio pri Ministarstvu inozemnih poslova SAD-a, koju smo istražili na prethodnim stranicama, George Kennedy je otvoreno objasnio časopisu *The Washington Monthi*. Prema Kennedyjevim riječima, Ministarstvo inozemnih poslova SAD-a se od početka rata u BiH pozabavilo dvjema tačkama "javnog mnijenja". Prva je bila koliko je moguće događaje u BiH pred očima javnog mnijenja umanjiti, a druga prikazati to tako kao da SAD rade sve što mogu na najbolji način, ali, ustvari, ništa konkretno učiniti.⁷

"Jevreji pored Bosne" i stvarnosti

Tokom čitavog rata na čelu propagande "za" Bosnu bile su neke civilne organizacije zapadnih zemalja i jedan dio medija. Protiv srpskog terora "pasivne" vlade su pozivane da se aktivnije uključe. Objavljivana su saopćenja, organizovani mitinzi, pravljene konferencije, protesti se povećavali. Većina njih su bili poznati zaštitnici ljudskih prava-liberali, neki socijaldemokrati, feministi. Ali, u tim civilnim organizacijama, posebno u Americi, bilo je jedno krilo koje je privlačilo pažnju: jevrejske organizacije. Naročito dvije jevrejske organizacije, Amerikan Jewish Committee (Američko-jevrejski komitet) i American Jewish Congress (Američko-jevrejski kongres) činile su veoma aktivnu propagandu za BiH.

Međutim, svjesni posmatrači te propagande mogli su primijetiti da postoji jedna neobičnost. Naročito zauzimanje jevrejskih organizacija za muslimane nije bila situacija na koju se naviklo. Naprotiv, kao što smo istražili na prethodnim stranicama, jevrejski lobi je bio protiv muslimana (pr. radikalnih Hinda). Odreći se sada odjednom tih historijskih stavova, te davati podršku muslimanima, bila je logika pod znakom upitnika.

Pažljivi promatrač mogao je primijetiti još jednu činjenicu: jevrejske organizacije koje su naizgled bile za Bosnu, tačnije American Jewish Committee i American Jewish Congress bile su "kulturne" organizacije, bez značajnijeg uticaja u političkom životu. Nasuprot tome, organizacija koja je najbolje predstavljala političku moć jevrejskog lobija u Americi AIPAC (American-Israel Public Affairs Committee) nije imala nikakvih aktivnosti za BiH. Jednom je ta tema privukla pažnju i *Washington Report on Middle East Affairs*, te je zapitao: "Ako su Jevreji uz Bosnu, zašto nema glasa iz AIPAC-a"?

Najvažnija razlika koja je AIPAC odvajala od linije "bosanska strana", koju su imale druge jevrejske organizacije, jeste razlika u konstrukciji. AIPAC je bio u direktnim vezama sa Izraelom. Bez sumnje, i druge "kulturne" jevrejske organizacije imale su veze sa Izraelom, na različite načine, ali nijedna nije koordinirana iz zapadnog Kudusa te nije obavljala posao izraelskog "informativnog biroa" u vašingtonskim kulisama kao AIPAC. AIPAC je bila organizacija koja je na osnovu "uputstava" iz Izraela lobirala i vršila pritisak u Washingtonu i uvijek je imala identičnu politiku sa Izraelom. Dok druge dvije nisu bile izraelski "inform. biroi" već su pokazivale kulturne aktivnosti "američkih Jevreja", i nikad nisu imali politički identitet i političku misiju.

U toj situaciji "američko jevrejstvo" je bosanskohercegovačkim

muslimanima u "kulturnom" obliku dalo podršku, ali se razumjelo da je Izrael i njegov politički lobi bio daleko od te kampanje. Upravo je u časopisu *Jewish Currents*, koji se štampa u SAD-u, pod naslovom "Američki Jevreji i balkanska politika", čiji su autori Alvin Dorfman i Heather Cottin, privučena pažnja toj tački. Prema autorima, American Jewish Committee i Amerikan Jewish Congress su zauzeli mjesto uz bos. muslimane u Jugoslavenskom ratu, ali kada se ta podrška uporedi sa atmosferom u Izraelu, nastaje "veliki kontrast". "Izrael je, možda, priznao nezavisnost Hrvatske, ali je to ne želeći uradio, a BiH još nije priznao", napisali su ti autori i dodali: "nasuprot tome, nije tajna da je izraelsko oružje doprlo do ruku Srba"⁸ Prema autorima, od Izraela "očekivati podršku Bosni čiji je lider fundamentalist Alija Izetbegović" jeste krajnja glupost, ta vrsta podrške bi za jevrejsku državu bio "korak ka samoubistvu".

Alvin Dorfman i Heather Cottin te razlike između američkih i izraelskih Jevreja povezuju sa "historijskom perspektivom". Prema tom tumačenju, "američki Jevreji nisu puno znali o evropskoj historiji" te su bili malo "neznalice", dok su se Izraelčani dobro sjećali evropske prošlosti i dobro su znali "da su Srbi jedini jugoslavenski prijatelji". Iz spomenutog članka Dorfmana i Cottina 'Jevreji poznaju historiju' proizlazi da je jedan dio američkih Jevreja bio blizak bos. muslimanima zbog 'neznanja'.⁹

Svi ti napisi u jevrejskom mjesečnom časopisu *Jewish Currents*, ustvari, pojačavaju tezu koju smo iznijeli u prethodnom djelu knjige - između Jevreja i Srba postojalo je "historijsko prijateljstvo" i pod uticajem "zelene opasnosti" pretvorilo se u političko-vojni savez. Izrael i njegovi zapadni cionistički izraštaji su bili za Srbe a protiv "ustaša" Hrvata i "fundamentalista" bos. muslimana.

Osim toga, kao što je podvučeno i u članku, kulturni predstavnici "američkog jevrejstva" vodili su politiku suprotnu tom savezu. Ali, tu situaciju objasniti tvrdnjom "nepoznavanja historijske prošlosti" jevrejskih krugova, ne samo da ne bi bila dovoljna nego bi, čak, mogla bi biti i varljiva teza.

Jer, možda su organizacije American Jewish Committee i American Jewish Congress slijedile politiku suprotnu Izraelu, ali ta situacija, slijedenje te politike nije moglo biti shvaćeno kao nanošenje štete izraelskoj strategiji na Balkanu... Naprotiv, provođenje propagandne kampanje za BiH od tih jevrejskih organizacija, možda je pomoglo da savez između Izraela i Srba ostane u tajnosti. Svjetska javnost je vidjela na ekranima CNN-a propagandu za Bosnu spomenutih jevrejskih organizacija. Vojne veze između četnika i jevrejske države uvijek su ostajale u tajnosti. Vodenje propagande jevrejskih organizacija za Bosnu, svjetsku javnost

stavilo je u sumnju u postojanje takvih veza. Ukratko, propaganda je bila omotač skrivanju saveza između Izraela i Srba.

U toj situaciji spomenuta razlika između jevrejskih kulturnih organizacija i Izraela "u Bosanskoj politici" uz objašnjenje "površnost historijskog znanja" nije mnogo razumljiva. Naprotiv, jevrejske organizacije mogle su kampanju "za Bosnu" provesti u koordinaciji sa Izraelom i zbog "uputstava" iz zapadnog Kudusa presvući se u jednu vrstu "propagandne misije".

Provedena kampanja jevrejskih organizacija "za Bosnu" imala je možda drugi cilj, osigurati produžetak priče "genocid nad Jevrejima". Spomenuta kampanja nije potjecala od "površnog historijskog znanja", osjećala se kao dio dobro znane "propagandne misije".

Propagandna misija i "genocid nad Jevrejima"

Skrivanje saveza između Izraela i Srba, koje je predvodila "propagandna misija" kulturnih predstavnika "američkih Jevreja", bio je prvi od dva cilja. Drugi cilj je bio da se prolijeva krv u BiH, naročito u srpskim koncentracionim logorima, psihološkim uticajem upotrijebi za propagandu genocida nad Jevrejima. Jer, priča o "genocidu nad Jevrejima" imala je potrebu za snažnom propagandom, i još je ima. Taj "genocid", nasuprot pravom u BiH, bio je zamka stvorena propagandom i, da bi opstao, ponovo je zavisio od propagande.

Ova posljednja rečenica će, vjerovatno, osobama koji su vidjeli "film o genocidu", te čuli za opisivanje nacista kao "proizvođača sapuna od Jevreja", biti nevjerovatna, neprihvatljiva tvrdnja. Ali, ako prebrodimo uvjete koje je stvorila "zvanična historija" i ako temu istražimo prema konkretnim historijskim činjenicama, imat ćemo rezultat da je "genocid nad Jevrejima", ustvari, mit.

Informacije koje smo prije iznijeli u knjizi "Lažni genocid" mogu biti od koristi. Prva tema koju trebamo uzeti prije "genocida" jeste tajni historijski sporazum između nacista i cionista.

U početku naizgled veoma "naopak" savez, ustvari, na vrlo je razumljivim temeljima: cionisti su od početka stoljeća radili na uspostavi jevrejske države u Palestini, između dva svjetska rata prisiljavali su evropsku jevrejsku zajednicu na emigraciju u Palestinu. Zbog toga što je spomenuta evropska jevrejska zajednica bila videna kao element koji kvari "rasnu čistoću" uspostavljen je normalan savez sa evropskim rasistima koji su se željeli osloboditi Jevreja. Najvažniji od ovih rasista bili su nacisti, ukoliko, poslije dolaska na vlast potpisali su jedan "emigracioni program" sa uticajnim članovima Njemačke cionističke federacije (ZVfD-

Zionistische Vereinigung für Deutschland) koji će prvo "izolujući" Jevreje iz njemačke zajednice osigurati nove "rasne spoznaje" te tako poslije osigurati emigraciju tih grupa u Palestinu. Riječ "transfer" a na hebrejskom "Ha'varah" jeste shvaćena kao sporazum prema kome su njemački Jevreji, uz naročitu podršku Hitlera, preseljeni u Palestinu, i imala je posebnu ulogu u osiguravanju ekonomskog razvoja palestinske jevrejske zajednice.¹⁰

Ali, sa početkom Rata zaustavljenja je provedba sporazuma između nacista i cionista. Od tada nije bilo moguće nastaviti transfer njemačkim brodovima. Zbog toga je Hitler, da bi nastavio "izolovanje", odlučio da oformi kampove gdje bi okupio Jevreje i iskoristio njihovu radnu snagu. Kampovi kao što su Auschwitz, Majdanek, Treblinka, Sobibor su sve do jednog bili "radni kampovi" i upravo su izgrađeni pored veliki industrijskih centara. Cionisti se nisu protivili tom Hitlerovom planu.¹¹

Ono što je predstavljeno kao "genocid" bila je epidemija tifusa koja je zahvatila jedan dio Jevreja u tim kampovima, a pri kraju rata, prilikom njemačkog rasula, jedan dio ljudi je umirao uslijed nestašice. Broj umrlih nije "6 miliona" već nekoliko stotina hiljada.¹² Bez sumnje, stradanje Jevreja kao i drugih grupa u kampovima, uzrokovano tifusom, jeste žalostan događaj, ali nas to ne treba stavljati u situaciju da ne razdvojimo pojam "genocid" od "smrti".

Dokazi koji su argumentovali da je tvrdnja o genocidu bila nestvarna proizvod su vrijednog rada istraživača i historičara revizora. Prvenstveno, tobožnja "otkrića" kao "dokazi genocida" bili su falsifikovani proizvodi. Temeljna tvrdnja zastupnika koji su tvrdili da je bio genocid, da su Jevreji u kampovima stavljeni u "gasne sobe" gdje su ubijani gasom Ciklon B, od mnogo ljudi dokazana i pretpostavljena kao neprikosnovena stvarna tvrdnja, prilikom prvog ispitivanja najvećeg sabirnog centra Auschwitz je propala. Američki inženjer Fred A. Leuchter uzeo je dijelove iz "gasnih soba" te u laboratorijskom istraživanju, na iznenađenje, nije pronašao ostatke Ciklona B (iako ih je moralo biti, i to u velikim količinama)¹³ Poslije je u istraživanju nekih zapadnih historičara i naučnika ispostavljen da su "gasne sobe" u Auschwitzu napravljene poslije rata prema iskrivljenim navodima nekih arhitekata i poslije su dodati dimnjaci kao ornament "gasnih soba". I direktor Auschwitz muzeja David Cole to je potvrdio jednim snimanjem tajne kamere.¹⁴ Na vidjelo je izašlo da "smrtonosni za insekte" gas Ciklon B nije bio za ubijanje Jevreja već je korišten kao preventiva Jevrejima i osoblju kampa, tačnije onim koji su bili zaraženi, te za sprječavanje pojave vaški u odjeći i kosi. Razlog šišanja i oblačenja odjeće zaprašene Ciklonom B bio je sprječavanje infekcije u kampu. ¹⁵

Izlaganja svjedoka genocida su skandal jedan za drugim. U izlaganjima ima nevjerovatnih proturječnosti i greški. Bilo je i takvih proturječnosti u izlaganjima i svjedočenja da su godinama bili u Auschwitzu te da su svojim očima "svjedoci" vidjeli "gasne sobe", a, ustvari, ispostavilo se da Auschwitz nisu nikad ni vidjeli. Neki su tvrdili da su u "gasnim sobama" umirali ljudi i tvrdili su da je iz ušiju i očiju tekla krv; ali je ispostavljeno da takvu vrstu uticaja nije mogao imati Ciklon B. Ta "tragična" izlaganja bila su proizvod mašte. Počev od Kurta Gersteina, i drugi tobožnji svjedoci genocida su više koristili maštovita izlaganja.¹⁶

U ovoj situaciji pred nas izlazi važno pitanje: Ako "genocida" nije bilo, onda zašto je to sa falsifikovanim dokazima tvrdeno i danas uporno branjeno? Odgovor je "strategija". Priča o genocidu ozakonila je temelje stvaranja jevrejske države. Od dana osnivanja, protiv Arapa se primjenjuje stvarni genocid, osvajanja i teror kojeg se Izrael ne odriče. Sva ta agresivna politika mogla je da traje zbog "tlačenja" kojima su bili izloženi "genocidom." Zbog toga su Izrael i njegov jaki zapadni lobi jednom vrstom "pranja mozga" prisilili svijet na priznanje ove legende. Holivudske jevrejske filmske firme preuzele su na sebe tu misiju i snimili bezbroj iskrivljenih "filmova o genocidu" i putem tih filmova cijelu svjetsku javnost su uvjerali o "genocidu nad Jevrejima." Izraelovo trajanje poslije velike krize ustanovljenja vezano je za mit o "genocidu".

To je razlog zbog čega su jevrejske organizacije tako uporno radile na propagandi "genocida". "Poricateljima genocida" proizvođači te legende su posvetili veliku pažnju: u Francuskoj je profesor koji je dementovao priču o "gas sobama" otpušten sa Univerziteta, i izašao je Gaisot zakon po kome je pobijanje genocida nad Jevrejima krivično djelo! U Njemačkoj su protiv te "velike krivice" određene teže kazne. (Posljednja je data jednom političaru - kazna zatvora od jedne godine) Njemačka vlada zabranila je knjige historičara koji su ispitivali genocid, kao "osjetljive za mlade." Engleskim historičarima Fredu Leuchteru i Davidu Irwingu, kao "pobijačima genocida", zabranjen je ulazak u zemlju. Ponovo su "pobijači genocida", historičari smješteni u kompleksu američkog "Institute for Historical Review" (Institut revizije historije), imali interesantan napad. Institut koji je posjedovao ogromnu arhivu tri puta je bombardovan, na kraju je u podmetnutom požaru potpuno izgorio. Japanski časopis Marco Polo, tiraža 100 hiljada, poslije objavljivanja vjesti da nije bilo gasnih soba je intervencijom "Međunarodne policije mišljenja" prvo zabranjen a potom zatvoren.¹⁷

Na kraju je poznati francuski mislilac Roger Garaudy zbog knjige "Izraelska politika oslonjena na mitove" uhvaćen i predat na sud od jevrejskih organizacija. Vrlo je simptomatično to kako su jevrejske organizaci-

je u zemlji kao što je Francuska, tobože demokratska, mogle se dotle "radikalno" ponašati te zbog "krivice mišljenja" čak i uhapsiti Garaudyja.

Glavni razlog što su se jevrejske organizacije ponašale osjećajno prema BiH bio je da bi produžili "genocid", što je za Jevreje mnogo značilo i uvijek su to imali pred očima. Bez sumnje, bilo je Jevreja koji su se osjećali dijelom "potlačenog naroda izložena genocidu", te su osjećali i psihološku vezu za BiH, ali u pozadini usmjerenih organizacija "vezanih za Jevreje" prema BiH nalazi se želja za pronalaskom materijala i skrivanje tajnog saveza između Srba i Izraela.

Bosanci su bili svjesni te situacije. (Ali, u nepovjerenju da li će im takva propaganda koristiti, nisu mnogo pričali) Jedan od savjetnika Alije Izetbegovića Osman Brka, za vrijeme boravka u Turskoj izjavio je: "Jevreji su posredstvom ugnjetavanih i nastradalih Bošnjaka održavali u životu tvrdnju o genocidu, sa bosanskih leđa nastojali su praviti svoje reklame." To je bilo pravo lice "propagandne misije" kojom su obavezani izraelski naraštaji u dijaspori; propaganda je u podsvjestima ljudi Jevreje predstavljala "braniocima ljudskih prava" te je zaražala poukom kako su i oni prije 50 godina bili izloženi genocidu, ali to nije imalo nikakvog političkog uticaja. Bošnjacima nije predstavljalo ništa. Međutim, tako je u velikoj mjeri sakrivena od očiju svjetske javnosti tajna saradnja između Izraela i Srba. To je pravo lice propagandne misije pripremljene za prikrivanje stvarnosti, veoma obuhvatne ali bez stvarnih rezultata (ekstensif). Propagandna misija izraelskog izvora imala je i drugi metod, koji je, nasuprot prvom, bio mnogo manje obiman ali uticajan (intensif) i imao je više cilj stvaranja imaginarne stvarnosti nego skrivanja stvarnosti.

Propagandna misija Mossadovog agenta Bodanskog

Najupečatljiviji primjer druge vrste (drugog lica) propagande misije je "interesantan" izvještaj o BiH, objavljen 1993.god. u SAD-u. Izvještaj je iznio na vidjelo i stvarne namjere Izraela i njegovih zapadnih naraštaja te pokazao je antiislamski ideološki krov koji je ležao u pozadini propagande pa je bio dokument koji je pokazivao "izjednačavanje žrtve sa zločincem".

Spomenuti izvještaj bio je pun neistinitih tvrdnji te je donosio podršku Srbima. Priredili su ga Yossef Bodanski i Vaughn S. Forrest, direktori Task Force On Terrorism and Unconventional Warfare (Saveza protiv terorizma i nekonvencionalnih ratova), koji je bio pri Američkom kongresu. U izvještaju pod naslovom "Iran's European Springboard" (Iranov izlazak u Evropu) stoji: "Alija Izetbegović i vlada pod rukovodstvom Irana kao dio međunarodnog "islamskog kompla" nastoje na Balkanu stvoriti

islamsku državu i za ostvarenje toga koriste se raznim prljavim metodama." Pisци izvještaja su do te mjere bili neprijatelji Izetbegovićevoj administraciji koji su, da bi ga ocrnili, tvrdili da bos. muslimani sami sebe ubijaju kako bi svjetsku javnost isprovocirali protiv Srba. U izvještaju je istaknuto i to da su "islamski teroristi," koji su došli u BiH iz raznih islamskih zemalja, u pripremama za stvaranje velikog "muslimanskog ustanka" u Evropi, te da će ta islamska revolucija biti ostvarena zahvaljujući muslimanskoj mržnji i dubokoj osudi Zapada i liberalnog društva. Upotrijebljeni stil izražavanja je veoma vatren. Na strani 14 izvještaja riječ "islamski terorizam" ponavlja se 27 puta. Prema izvještaju, u pozadini bombaškog napada na engleskog ministra vanjskih poslova Douglasa Hurda, u julu 1992., i ubistva producenta ABC televizije Davida Kaplana, u augustu, stoje "naročito obučene snage bosanskih muslimana." 18

Svi koji su znali bilo šta o događajima u BiH mogli su da shvate da je sve to jedna velika laž. Tvrdnje u izvještaju nisu pokazale nijedan dokaz. Sve je bilo proizvod mješavine srpske propagande i mašte pisaca.

Čija "adresa" stoji u pozadini te propagande? Ko je bosansku vladu "radi propagande" optuživao da ubija vlastite sunarodnjake i povodom toga Srbe oslobađao krivice?

Identitet jednog od dvojice pisaca - Yosefa Bodanskog je veoma bitan za rasvjetljavanje te teme. Bodanski je bio Jevrej, rođen u Izraelu. Bio je veoma "razumljivi" Jevrej. Godine 1970. bio je u izdavaštvu časopisa Izraelskih zračnih snaga. Poslije je, emigrirajući u SAD, učestvovao kao akademik na Univerzitetu John Hopkins. Veoma su upečatljivi njegovi odnosi sa američkim jevrejskim organizacijama. Bio je tehnički urednik biltena Jewish institute of National Security Affairs (Jevrejski institut za poslove nacionalne sigurnosti), skraćeno JINSA. U vašingtonskim kulisama bilo je rasprostranjeno mišljenje da je Bodanski "Mossadov agent." Upravo je Bodanski imao bliske veze sa američkim Jevrejom Jonathanom Pollardom, koji je radio u Američkom servisu flota i koji je uhvaćen kako isporučuje tajne dokumente Izraelu. Američki časopis EiR (Executive intelligence Review) je, čak, pisao da je u pozadini Pollardovog djelovanja stajao Bodanski.

Drugi pisac izvještaja Vaughn S. Forrest bio je intiman u jevrejskim krugovima. Upravo su ta dvojica na opravdane reakcije američkih muslimana na izvještaj nastojali odgovoriti u jednoj od jevrejskih publikacija *Washington Jewish Week*, izjavivši da su branili izvještaj i njegovu naučnost. "Ustvari, za sve napisano postoje fusnote", napisao je Forrest "...ali zbog sigurnosti i smanjenja troškova dio sa izvorima i fusnotom nije zajedno dat sa izvještajem." To je, naravno, bila laž. Članovi kongresa, Dana Rohrabacher i Olimpia Snowe su željele vidjeti ove "izvore i fus-

note", ali su ostale bez odgovora.¹⁹

Bodanski je poslije tog izvještaja štampao jednu knjigu koja se ticala "islamske opasnosti". Ime knjige je "Target America: Terrorism in the USA Today" (Cilj Amerika: današnji terorizam u SAD-u)... Pored toga, Forrest i Bodanski su napisali novi izvještaj, od 93⁺ strane, The New islamist international (Nova islamska internacionala). U Izvještaju su ponovo optužili Bošnjake da ubijaju vlastite sunarodnjake, a rat "bosanskohercegovačkih fundamentalista" vidjeli su kao sukob između muslimana i novog svjetskog poretka, te su tvrdili da će islamisti nastavljati nove ratove odmazde"...

Ukratko, "Mossadov agent" koristio je najpodlije potvore protiv bosanskohercegovačkih muslimana, klevetao ih je za ubijanje vlastitih sunarodnjaka i tako skidao krivicu sa Srba. Ta klevetanja su bila veoma uticajna. Okrivljavanje koje je razvio Bodanski, kao što smo se naveli na prethodnim stranicama, posredstvom članova zapadne "Tajne ruke", poput Lorda Owena ili predstavnika UN-a Yasushija Akashija, komandanta Francuskih mirovnih snaga Jeana Cota, oglašeno je s ciljem stavljanja u tešku situaciju bosanske administracije i oslobađanja Srba. Iste optužbe bile su u prometu publikacijskih organa zapadne "Tajne ruke". Naprimjer, članci u časopisu *Foreign Affairs* koji je bio publikacijski organ CFR-a, kao najvišeg organa američkog masonskog kompleksa, umnogome osvjetljavaju tu temu. Penzionisani američki general Charles Boyd, u članku objavljenom u *Foreign Affairsu* krajem jeseni 1995.god., otvoreno je branio Srbe protiv bos.muslimana. U tom članku je tvrdio da su sve strane u staroj Jugoslaviji krive za unutrašnji rat, te da se Bošnjaci nisu ništa manje napadački ponašali nego Srbi. Sa velikom pažnjom je ponavljana kleveta Mossadovog agenta Bodanskog: "Muslimani ubijaju vlastite sunarodnjake." Munafik Fikret Avdić je hvaljen kao "demokratski heroj".

Najupačatljiviji predstavnik Bodanskijevih optuživačkih teza iz izvještaja u engleskoj štampi bila je komentatorka za Jugoslaviju Nora Beloff. Beloffova je objavila "otvoreno pismo" u engleskoj štampi, u kojem su stvarni krivci za rat bili "fundamentalisti muslimani!", a da se Srbi samo brane. Međunarodni simbol intelektualnog poštenja Noam Chomski, uvijek dosljedan, prepoznao je neosnovane Beloffine tvrdnje i istakao je da je ona na "četničkoj strani". Ali, prema Chomskom, u pozadini svih Beloffinih aktivnosti protiv bos.muslimana postoji još jedan faktor. Beloffova je ponovo prema Chomskom "fanatički cionist" i zbog toga je osjećala dužnost da muslimane, gdje god bili, stavlja na optuženičku klupu.²⁰

Propagandu izraelskog izvora prvi put je u stvarnom obliku u javnost proturio Bodanski, i ponovo je često upotrebljavano to drugo lice

od izraelskih ili drugih komentatora koji su bili u vezi sa "Tajnom rukom", te se jasno moglo vidjeti da ima cilj ocrnjivanje Izetbegovićeve bosanske administracije. Izetbegović i njegov pokret bili su predstavljeni kao "islamski" i zbog toga su bili najveći neprijatelji. Srbi su, da bi stali protiv tog "velikog neprijatelja", dobili zeleno svjetlo od Izraela i "Tajne ruke." Lideri "Tajne ruke" su za taj posao podigli "beogradski centar moći", branili ga i slijedili.

U međuvremenu, i oni koji nisu bili u hijerarhiji "Tajne ruke", ali su zastupali njenu antiislamsku ideologiju, upravo su zbog te ideologije i psiholoških razloga osjećali simpatije prema Srbima te su se tako našli u "propagandnoj misiji." "Snovi o "velikoj Srbiji" bili su bolji od pobjede hrvatskog fašizma ili islamskog fundamentalizma", zastupao je poslanik Engleske radničke partije Dennis Skinner, koji je bio jedan od predstavnika tog psihološkog faktora. 21 Još su mnogi poslanici, državni činovnici, mnogi novinari bili dio "propagandne misije" koja je imala cilj uništiti bosanske muslimane. Izrael i "Tajna ruka" proizvodili su propagandni materijal koji će upotrijebiti protiv administracije bosanskih muslimana - primjer je proizvedeni Bosanski izvještaj. Mnogi komentatori koji su djelili antiislamsku ideologiju, upotrebljavajući taj materijal, bili su dio "propagandne misije"...Sve navedeno, željeli mi to ili ne, upućuje na jedno pitanje: Da li je propagandna misija izraelskog izvora pokazala postojanje u Turskoj?

Znamo da su, zastupajući tu propagandnu misiju, postojale dvije važne osobine: "veze sa Izraelom" i "antiislamska ideologija". Ako je u Turskoj bilo pojedinaca sa takvim osobinama, moglo se očekivati da će i oni spomenutu propagandnu misiju provoditi ovdje, odgovarajući uvjetima Turske.

Naravno, bilo je kako smo očekivali.

Propagandna misija Sedata Sertoglua

Sedat Sertoglu je bio jedan interesantan novinar. Prvi put je privukao pažnju u *Tecrumanu* a poslije je novinarski život nastavio u *Sabahu*, poznat je po uzimanju informacija od nekih važnih institucija i po prenošenju vijesti. Rezultat toga su njegovi boravci nekad na pravom mjestu, nekad u pravo vrijeme; primjer je vrijeme atentata Mehmeda Agca na Papu - i prema "Bugarskoj tezi" vrh se produžavao do CIA-a i Mossada²² - Sertoglu je bio nekoliko metara pored i dobio epitet "jedini turski novinar koji je vidio atentat".

Medu velikim Sertogluovim prijateljima bili su važni zvaničnici Izraela. Od davnih godina pravio je česte posjete Izraelu i u vrijeme kada

odnosi Turske i Izraela nisu bili dobri, te se susretao sa poznatim "izrael-skim uticajnim" ljudima. Izraelski prijatelji su njemu govorili važne stvari a on je, ne gubeći vrijeme, to zapisivao. Spominjao je šta je jeo sa izrael-skim prijateljima, čemu su se "smijali," oduševljavao se opisivajući koju su mu vrijednost dali u Tel-Avivu ili zapadnom Kudus. Bliskost koju je imao prema jevrejskoj državi bila je toliko jaka da bi ljetnje dopuste provodio u Izraelu. Jedan od najvećih ciljeva mu je bio zbližavanje Turske i Izraela, te je razne platforme sa ponosom objašnjavao.

I pored takve karijere, imao je još jednu ulogu - "misija Bosna."

Sedat Sertoglu je, kao i mnogi drugi novinari, od početka Bosanskohercegovačkog rata, veoma pomno pratio zbivanja. Veliki dio članaka je odvojio sukobima u staroj Jugoslaviji. Ali je Sertoglu imao malo različite poglede od opće linije pisanja turske štampe: koliko se pozabavio Srbima, toliko je, možda i više, Alijom Izetbegovićem.

Sertoglu je još u julu 1992.god. otkrio svoje boje. U vijestima iz svijeta u *Sabahu* priredio je seriju pisanja i dugu reportažu sa bosanskim opozicionarom Adilom Zulfikarpašićem. U toj reportaži Zulfikarpašić nije ništa propustio da ne kaže o Izetbegoviću, njega je opisivao svojstvima kao "nazadnjak, fundamentalist," svu politiku je kritikovao, a Sertoglu je to sav sretan prenosio turskom javnom mnijenju. Ali, kao što je istakao Tanil Bora, Zulfikarpašićeve optužbe su krajnje proturječne: Dok je na jednoj strani Izetbegovića optuživao za radikalizam, tvrdoću, okrutnost, tvrdoglavost, na drugoj strani ga je optuživao za gubljenje vremena mirovnim konferencijama a ne ustrojem vojske.²³

Sertoglu je tokom čitavog rata branio istu liniju. U svakoj prilici nastojao je udariti Izetbegovića. U jednom pisanju pod naslovom "Nagovještaj Bošnjaka," on pita Izetbegovića zašto u prvi plan ne ističe "bošnjački" identitet, a ne "muslimani." Prema njemu, bosanski muslimani trebaju se definisati kao "Bošnjaci" a ne kao "muslimani." (razumije se da Sertoglu nije mnogo volio riječ "musliman") U pisanju je Izetbegovića i okruženje nazivao "nazadne glave" i oglasio se Bosancima, preporučivši im da umjesto "nazadnih glava" izaberu "modernije" lidere. (Bosanci, ne uvažavajući tu vrstu pouka, na izbore u septembru će izaći jasni kao dan...)

U kratkom periodu poslije izaći će portret idealnog Sertogluovog lidera za BiH. Imenom tobožnji musliman, okrivljavajući Izetbegovića kao "islamistu", dao je ruku Srbima.

Ubrzo poslije u borbi koju je predvodio Sertoglu protiv Izetbegovića, pojavit će se drugo ime koje će njemu "asistirati." Dugi period smatran stručnjakom za teror, te je tako od "nekih" i predstavljen. Dogu Ergil je bio protiv Izetbegovića. U jednoj od svojih genijalnih izjava u *Nokti* je Izetbegovića definisao kao "fundamentalistu i figuru blisku

Homeinijevim gledištima," te rekao da je potrebno da se Turska distancira od bosanskog lidera. (Naravno, distanciranje od bosanskog lidera nije ništa značilo do distanciranje od BiH). Ergilovi stavovi izašli su u naslovu novina *Yeni Asir*, za područje Ege 22. januara 1993. godine. "Srpskoj brutalnosti je razlog Izetbegovićev emigracioni plan", piše i dodaje da je Izetbegović prije rata pripremio plan o preseljenju turskih Bošnjaka u BiH i da su Srbi zbog toga napali. Ergil je poslije pronalaska te "opravdavajuće" teze za Srbe, Izetbegovića teretio za "fundamentalizam." Prema njemu, Izetbegovićeva "Islamska deklaracija" i "Islam između Istoka i Zapada" su klasična fundamentalistička književnost i toliko liče Homeinijevim izrekama te pokazuju kakve ideje brani Izetbegović. Ergil poslije tog "povampirenja" iznosi stvarne svoje brige. Prema njemu, "turski narod treba malo razmaći svoju osjećajnost i malo razmisliti; zašto se Izetbegović u posljednje vrijeme primakao Turskoj?" Jer, "Izetbegović, prije ove nepogode u svojoj fundamentalističkoj politici nije davao značaj Turskoj." (Dokumenti Ergila, kao što je istakao i Tanil Bora, bili su kontradiktorni; Ako je Izetbegović prije rata, kako su govorili, razvio "emigracioni plan iz Turske," onda kako je moguće da "Tursku nije uvažavao prije rata?")

Ono što daje interesantnost tom događaju je činjenica da su, dok su Sertoglu, Ergil i slični pravili "fundamentalističku" književnost, istu propagandu upotrebljavali i Srbi. Istanbulski konzul nove Jugoslavije je, u objašnjenju za tursku štampu, u januaru 1993.god., rekao da je Izetbegović "fundamentalist" te je spomenuo grešku Turske u njegovom podržavanju. Iste argumente je mrmljao i lider bosanskih Srba Radovan Karadžić u januaru 1993.god. U martu je ovaj put Milošević ponavljao rečenice Sertoglua i Ergila, pripisivao Izetbegoviću "fundamentalizam" i rekao da je Turska njegovim podržavanjem naštetila Bošnjacima.

Dvojac Karadžić-Milošević i Sertoglu-Ergil, mogli su se naći na zajedničkoj liniji. Ta situacija je bila ideologija antiislamske internacionalne; te ideološke veze su dokazivale da pod bilo kojim uvjetima mogu međusobno uspostaviti fizičke, a u najmanju ruku psihološke veze. Nekada kao Komunistička internacionala, sada je postojala antiislamska internacionala i interesantni savez Beograda sa dvije žice bio je proizvod volje međunarodne zajednice.

Dodajući na tu ideološku osnovu, "izraelsku vezu" ili najmanje "izraelsku viziju," Izetbegović je neizostavni neprijatelj i uvijek je u propagandnoj misiji. Sertoglu je ponovo najbolji primjer. Jedanaestog januara 1995.god., u svom tekstu u *Sabah*, nije krio antipatiju koju je osjećao prema Izetbegoviću, i nije se ustručavao da on olahko ustvrdi kako je bosanski lider "pronevjerio novac." I za druga imena bosanske administracije Sertoglu je slično nagovještavao, njegova motivacija za napad je

bila sa pitanjem: " Kakvu BiH Izetbegović zamišlja? Je li to islamska ili laička?

Na Sertogluovo pitanje odgovor je štampan 16. januara u Sertoglujevom uglu pod "demanti." Izetbegović je optužbe za pronevjeru para nazvao čistom obmanom, on ih pobija i u vezi sa tim tvrdi da za spomenutu banku "Union Bank of Switzerland" nije nikada ni čuo. Ali, bosanski lider nije dao odgovor na dva "pitanja"; to su navedena pitanja i slična "ideološka". Brige Sertoglua su i bile "ideološke" naravi (za ono drugo što je napisao i sam je znao da nije tačno). Zbog toga je poprilično opet prekardašio i zbog Izetbegovićeve spomenute "ideologije" pozvao ga na ostavku.

Devetnaestog januara, objašnjenje u vezi sa stavovima Sertoglua došlo je od bosanskohercegovačkog ambasadora u Ankari. U objašnjenju stoji da u pisanju Sedata Sertoglua od 16. januara nisu u potpunosti objavljeni odgovori Izetbegovića i bosanski lider zbog potvora o bezakonju daje detaljan odgovor. Posebno su zauzele mjesto Izetbegovićeve izjave upućene Sertogluu. Ovako kaže Izetbegović:

"Od samog početka napada u BiH, obaviješten sam da se protiv moje ličnosti vodi ozbiljna kampanja. Ne znam zašto i za čiji račun se to radi. Protiv vaših izazivanja do sada sam šutio, ali pošto nisam bio siguran da ćete objaviti odgovor, bio sam prisiljen odgovoriti...Ako ste čovjek sa lošom namjerom, mogu vam kazati: Bosni i narodu uspjeli ste naškoditi. Vaši poslodavci će biti zadovoljni. Vi znate šta ste."

Da, Sertoglu je znao šta je bio, sve je radio da bi zadovoljio poslodavce, čak je i godišnje odmore provodio u zapadnom Kudusu ili Tel-Avivu. Muslimani su znali šta je on. Sve je bilo na vidjelu. Sve je jasno kao dan, ali je jedno pitanje uznemiravalo: "Svjetska najsofističnija tajna organizacija" nije li za sebe mogla naći sposobnije, sofisticnije i iznad svega pametnije pisare?

U Sertogluovom pisanju tema je ponovo bila Bosna. On je 29. maja 1995.god. ponovo u svom pisanju istakao svoju hroničnu antipatičnost prema Izetbegoviću i njegovim prijateljima, i svoje pisanje je završio: "neka se taj rat završi...sa vama ćemo se ponovo čuti." Razumljelo se da će Sertogluova misija biti nastavljena i poslije rata.

Interesantno je da je tri dana poslije na Sertogluovom mjestu pisanja Chengiz Chandar napisao članak o Bosni. Ali je Chandar, nasuprot Sertoglua, napisao članak podrške bosanskoj administraciji i, što je mnogo važnije, spomenuo je da su neki krugovi u Turskoj bili uznemireni zbog "Izetbegovićevog muslimanskog identiteta", te je dodao: "Obaviješteni

smo da u pozadini ove kampanje, usmjerene rušenju i ocrnjavanju Izetbegovića, stoji orkestrirana palica." Bez sumnje, Sertoglu je trebao biti definisan kao "orkestrirana palica". "Tehnike" ove "orkestrirane palice" su veoma tradicionalne; violinistima, trubačima, kontrabasistima i sl., plaćano je dolarom ili možda čak "šekelom". Ta situacija se mogla razumjeti i iz Chandarovog naslova: "Nemojmo se posrbljivati." Jer je Chandar spomenuo da su napadi na Izetbegovića bili "želudac i novčanici", ako je potrebno, i "posrbljeni":...Ko god da ogovara bosanskog predsjednika Aliju Izetbegovića...ako se trudi da BiH poistovjeti sa "islamskim fundamentalizmom," ne piše samo laž; "posrblije", odnosno "pokaradžićuje." U Turskoj vidimo jedan period gdje su neki centri moći započeli, upotrebljavajući neke pisce, podlu kampanju udaraca Izetbegoviću...Oni koji Izetbegovića i njegov bosanski otpor ocrnjuju i nastoje odvratiti Tursku od uticajnog stajanja uz BiH, dok je u BiH tragedija...zašto to rade? Pojedine mozgove, novčanike i želuce; srca pritišću i savladuju. Zbog toga njih pozivamo - ne pravite "Srbe", "naciste", "tiranine"...24

Sertogluova ideologija - možda zbog prekomorskih veza - razvila se iz medijskog pravca koji je imao istu ideologiju i koji je, ustvari, bio njen predstavnik. Taj pravac je o temi BiH isprobavao interesantne propagandne metode. Neke medijske institucije za koje bi se moglo reći da su imali osobinu "sekularnog fronta" ili "masonskog fronta," na jednoj strani su radile na iscrpljavanju bosanskih muslimana, a na drugoj turskih muslimana. Spomenuti "front" je imao detaljnu propagandnu politiku prema bosanskoj krizi: s vremenom su, da bi ostavili utisak osjećajnosti prema BiH, odvajali mjesta na stranicama. Ali, u kritičnim momentima su temu nastojali izvaditi iz svakodnevnice. Naprimjer, u vrijeme kulminacije zahtjeva Turske za intervenciju u BiH, generalni direktor i pisac *Buyuk Gazete* počeo je da tumači kako je "u bosanski događaj pretjerano angažovana." U momentima povećanja tenzija u vezi sa BiH, naročito kada su postale jasne reakcije prema islamu, primjer je bio Goražde - kad je bilo pitanje vremena kada će pasti, mediji su primjenjivali politiku neosjećajnosti.

Spomenute medijske figure su često stavljale u primjenu propagandnu misiju Sedata Sertoglua protiv Izetbegovića. Naprimjer, *Buyuk Gazete* je optužbe srpskih lidera upućene Izetbegoviću da je "islamski terorist" smjestio u Tursku javnost iz svojih usta: Reditelj tih novina napravio je reportažu sa glavnim mimarom srpskih zločina Miloševićem, te je u novinama i televiziji, čiji on bio ortak, prenio sve besmislene optužbe Miloševića prema Izetbegoviću.

Bosanski "munafik" Fikret Avdić našao je podršku od istih krugova. U ljeto 1993. god., kada Avdić nije bio započeo ustanak protiv Izetbegovićeve administracije, ako pogledamo spomenute medije,

otvoreno se moglo nazrijeti da je Izetbegović "tvrd i ne može se dogovoriti sa Srbima", dok je Fikret Avdić "skroman i za dogovor". I stvarno, ubrzo poslije ispostavilo se da je Fikret Avdić "za dogovor" i sa Srbima je započeo ustanak protiv bosanske vlade!...U spomenutim "velikim" medijima ni u tom vremenu nije bilo moguće naći komentare protiv Avdića. Šta god da je, Avdić je, ustvari, ustao protiv "islamiste" Izetbegovića...

U međuvremenu, u tom velikom i "obojenom" medijskom pravcu, mogli su se primijetiti neki lijevi orijentisani eksponenti koji su imali dosta antiislamskih ideoloških fiksnih ideja. Oni su od početka kao i "buržoazija" bili protiv bosanske administracije. Najbolji primjer je naslov na prvoj stranici časopisa *2000'e Dogru* 14. marta 1993.god.: "Drugo lice Bosanske drame". Na prvoj strani se nalazila slika Saudijca sa četničkom glavom u ruci. U članku stoji kako ne vrše samo Srbi zločine i zlostavljanja, već i bosanski muslimani, te da srpski zločini nisu namjerni, odnosno isplanirani. Čak su, kako i Tanil Bora kaže, "aludirali na sumnje u stvarnost sistematskog etničkog programa koji je primjenjivao srpski nacionalizam."25 Jer, antiislamska internacionala bila je toliko uticajna da sjedini u iste redove "buržoaziju" sa "revolucionarima".

Pomoć Refah partije Bosni

Medijske figure koje su započele kampanju protiv Izetbegovića u drugoj polovini 1994. godine proizveli su novi propagandni materijal, ovaj put protiv turskih muslimana; a to je potvora da novac, koji je kao pomoć za BiH prikupila Refah partija, nije upućen. I pored pokazanih dokumenata i svjedoka Refah partije, poznata medijska figura je neumorno nastavila upotrebljavati iste potvore. Metoda kojom je to radeno bila je krajnje interesantna; prvo se uspostavlja veza sa pojedinim uticajnim ljudima u BiH, a kasnije od njih dobijaju odgovor: "Nisam obaviješten o postojanju pomoći koja je došla posredstvom Refaha." Poslije, javno mnijenje obavještavaju sa velikim naslovima kao: "Refah partija nije poslala pomoć", "Bosanski novac su ukrali".Dok, naravno, svi znaju da u je Bosni bilo mnogo frontova i na tim frontovima je bilo mnogo jedinica u ratu. Zbog toga su neki odgovarali: "Nama takva pomoć nije došla." Ali, jedan dio je potvrdio da im je pomoć Refah partije došla, o čemu je obavještavala i Refah partija na konferencijama za štampu. Poslije je i predstavnik Alije Izetbegovića potvrdio da je pomoć došla na pravo mjesto.

Da je bosanska pomoć Refah partije došla na pravo mjesto, istakao je i Chengiz Chandar. Chandar je, i pored toga što su njegove novine bile uključene u medijsku kampanju propagande protiv Refah partijine pomoći

BiH, u jednoj seriji pisanja februara 1995.god. sa uticajnim bosanskim ličnostima izložio veoma važne informacije. Chandar je ovako napisao: "Svaka osoba i pomoć iz Turske je sa "zadovoljstvom" primana. Ko god šta da kaže, na ruke Refah partije ne može lahko politi vodu. Enes Karić, predsjednik općine Konja Halil Urun i svi drugi. Ovdje nema niko ko Konju ne poznaje. Konja je u novcu kao Turska pomogla BiH...Gdje god su Refahdije otišle, bili su kao "Hizir Alejhisselam". Deset hiljada maraka, 20 hiljada maraka, svakog časa i na svakom mjestu i mnogo puta prije nego što bi i planirali, gurnuli bi u ruke Bosanaca. Primjer je komanda 50 km južno od Jablanice i slučajni susret sa komandantom 4. korpusa u Mostaru. Zajedno su išli u Jablanicu, i generalu je velikodušno data pomoć u novcu zauzvrat za priznanicu, tamo je odmah plaćeno i stavljeno u primjenu. Isto važi i za sarajevsko predgrade Hrasnicu, Igman planina; kiša, snijeg, led, ali smo stigli. Ovaj put nije bilo vojno lice. Predsjedniku općine Hrasnica data je novčana pomoć u DM. U međuvremenu, svojim očima sam vidio s kojim odricanjem su članovi IHH-a doturali pomoć u BiH. Čak nam je naš ambasador Shukru Tufan, spominjući poteškoće UNPROFORA, prenio da su se prebrodile zahvaljujući IHH-u. U Turskoj gotovo na optuženičkoj klupi, organizacija koja je Bosni pomagala u BiH je bila na počasnom mjestu. U Bosni nema ni civila ni vojnika koji ih ne poznaje. U Bosnu su toliko puta ušli-izišli i najbolje su znali kako to ide.Pomoć za BiH je prvi započeo Vakuf za pomoć, ali i oni ističu aktivnosti Refaha. "Od države samo jedno očekujemo, mi smo se odrekli podrške u vezi sa pomoći; samo ne smetajte, ništa drugo ne želimo."26

Ukratko, poštenje Refah partije s tim u vezi bilo je na vidjelu i svi koji su pošteno posmatrali mogli su to vidjeti. Ali, određene medijske figure nisu se interesovale za spomenute pojmove. Oni Bosni i Hercegovini ili bilo kojem dijelu islamskog svijeta, pošto stvaranje islama uzimaju za svoj vojni front, pristupaju sa antipatijom. Bili su kandidati za medalju antiislamske internacionale "iz Goebbels Departmana" za "odlične usluge." Upravo su "u uspješnoj borbi protiv reacionara", još prije Paula Henzea mogli iščupati jedno prijateljsko "aferim".27

Spomenute medijske figure su u oktobru 1996.god. još jedan događaj predstavile sa predrasudom i čak sa neprijateljskim stavom. Poslije povratka u domovinu sa afričke turneje posjeta Egiptu, Libiji i Nigeriji premijera i predsjednika RP Nedžmetina Erbakana odlučeno je napraviti program 16.oktobra "o aktivnosti" za medije koji su obaviješteni. Ali, u posljednji momenat odlučeno je da se odgodi za 1 dan i da se emituje uvečer 17. oktobra, dok su istog dana ujutro novine *Buyuk Gazete* pravili duge komentare pod naslovom "O Erbakanovoj aktivnosti", što je rezultiralo fijaskom. Jer, spomenute novine su prije odlučile da su

"fijasko." Premijer je poslije nekoliko dana to pokazao u Parlamentu i nastao je skandal. Ali, zvaničnici antiislamske internacionale, koji su bili dobro upućeni u "doktrinu" ideologije, nisu se zacrvenjeli. Kako god da je, oni obavljaju dužnost.

HISTORIJSKO PROKLETSTVO

*Lomite munare i džamije
-Petar Petrović Njegoš 1845.*

Jugoslavija na srpskohrvatskom jeziku znači: "zemlja južnoslavenskih naroda", ali većina "južnih slovena" u toj zemlji između sebe stoljećima brani opstojnost i u posljednjih 200 godina se to pretvorilo u unutrašnje sukobe.

Osnovni razlog tih sukoba je vjera. Srbi i Hrvati su najvažniji dio južnoslavenskih naroda, i oni su se u početku zbog vjerskih razmimoilaženja odvojili. Srbi su pravoslavci a Hrvati su katolici. Oslanjajući se na vjerske zemlje, pored ta dva naroda žive još neki narodi koji su historijski sjedinjeni i koji su saveznici: katolici Slovenci i Hrvati, pravoslavci Crnogorci i Srbi.

Na prostorima BiH je živio i treći narod. Oni nisu bili ni bosanski Srbi ni Hrvati, uvijek su imali zaseban identitet. Prije dolaska Osmanlija Bosanci nisu bili ni pravoslavci ni katolici, bili su bogumili. Zajedno sa dolaskom Osmanlija postepeno su primali islam.

Miješanje vanjskih sila u jugoslavensku državu je u najvećoj mjeri određivala ova vjerska kompozicija. Hrvati su kroz historiju podržavani od srednjoevropskih katolika i od davnina bliski su sa Italijom, Austrijom i Njemačkom. Srbi su sa drugim pravoslavnim narodima od davnina historijski saveznici, npr. sa Rusima U početku su Bosanci bili sami. Kada su postali muslimani, našli su se pod zaštitom Osmanske države. Ali, u 19. stoljeću, zahvaljujući srpsko-ruskoj povezanosti, uticaj Osmanlija se na tom području smanjio, i na vrhuncu toga poslije Rusko-osmanskog rata 1877-78. potpisan je Berlinski sporazum prema kojem Osmanlije gube upravu u jugoslavenskoj državi, osim u Makedoniji i Sandžaku. Srbija dobija nezavisnost, a Hrvatska i BiH ulaze u sastav Austro-Ugarske monarhije.

Godine 1878. završava se vladavina Otomanske imperije na jugoslavenskim prostorima. Srbi i Hrvati, podržani svojim historijskim saveznicima iz inozemstva, počinju borbu za stvaranje vlastitih država. U tome se posebno ističu Srbi koji Kraljevini Jugoslaviji, stvorenoj 1878., nastoje pripojiti još neke djelove i stvoriti veliku Srbiju. Nastojeći da to urade, oni prave strateški savez sa Rusima, koji su tradicionalni prijatelji pravoslavaca i Slovena a, osim toga, stvorit će savez sa Englezima i drugim zapadnim silama.

U ovoj završnoj historiji istražiti ćemo nekoliko tajnih činjenica. Ali, prije toga da se vratimo na početak teme. Potrebno je da kažemo koju riječ o bosanskim buslimanima na jugoslavenskom prostoru i njihovom tradicionalnom "suprotnom identitetu".

Iz bogumilstva u islam

Većina evropskih i bosanskih historičara saglasna je u stavu da su Bosanci bili bogumili.

Taj vjerski pravac osnovan je u 10. vijeku od jednog popa i potječe sa prostora današnje Bugarske, a samo ime bogumil znači Bogu mi(1)0. Na prostoru od Srbije do Istanbula su se nalazili pravoslavci i oni su za bogumile govorili da su heretici, jer im se učenje razlikovalo od kršćanskog. Bogumili su vjerovali da Isa, a.s., nije razapet, već da je to iluzija. Povodom toga, bogumili nisu poštovali kršćansku kulturu, čak su izazivali reakcije prema krstašima, smatrajući da vjeruju pogrešno. Bili su protiv krštenja, kao jednog od temelja kršćanskog vjerovanja, te protiv služenja hljeb-vino obreda, čak su suprotno katolicima i pravoslavcima, koji su vjerovali u Stari zavjet, oni vjerovali u Novi zavjet.

Prije dolaska Osmanlija njihovo vjerovanje je bilo takvo, i u razdoblju od 1180. do 1463. Bosanska crkva je bila vezana za bosanskog kralja. Ne priznajući krst i vjerujući da Isa, a.s., nije razapet, sa dolaskom Osmanlija u grupama su počeli primati islam.

Islamizacija Bosne je bila na dobrovoljnom principu, bez ikakvog pritiska države. Za vrijeme Osmanske vladavine postoje "defteri" za prikupljene poreza u kojima se vidi da su Bosanci primali islam u dugom vremenskom periodu. U "defteru" iz 1468-69. vidi se da je islam bio primio mali broj Bosanaca. U srednjoj Bosni je bilo 37.125 kršćanskih i svega 332 muslimanske kuće. U sandžaku se 1485. god. vidi da je islam počeo pružati korijenje. Kršćanskih kuća je bilo 30.552, udovaca i udovica je bilo 2.491, muslimanskih kuća je bilo 4.134 a neoženjenih 1.064. U slijedeća 4 desetljeća, islamizacija se povećavala. Godine 1520. se vidi da je ukupno u BiH i Sandžaku prema 98.095 kršćanskih bilo 84.674 muslimanskih

kuća. Te brojke pokazuju da je došlo do promjene vjere kod Bosanaca, jer, kako ističe stručnjak za Balkan Noel Malcolm, u tom razdoblju nije bilo velikog priliva stanovništava u BiH izvana. Godine 1509., prema zapisima jednog hercegovačkog popa, "veliki broj pravoslavnih je primio islam".2.

Već u 17. stoljeću je u BiH bilo više muslimana od kršćana. Godine 1626., prema zapisima jednog posjetioca BiH, u zemlji je bilo 250 hiljada katolika, a muslimana je bilo više od ukupnog broja kršćana. Prema zapisima albanskog popa Petera Meserechia, 1624. u BiH je bilo 150 hiljada katolika, 75 hiljada pravoslavaca i 450 hiljada muslimana. U registru imena posebno je bilo zanimljivo vidjeti "Ivanov sin Ferhat ili Mihajlov sin Hasan".3

Islamizacija se nije ostvarivala pod pritiskom Osmanlija. Osmanlije su u različitim vjerskim zajednicama u osvojenim zemljama pitanje vjere ostavljali slobodnim, primjenjujući metodu "narod"(millet). Nasuprot tome, pojedini islamiziranje Bosanaca pripisuju ekonomskoj situaciji, što je i, prema stručnjaku za Balkan Noel Malcolm, pogrešno, jer "u osmanlijskom društvu, da bi bio bogat, nije bilo potrebno biti musliman. 4

Islamizacija je se brže odvijala među gradskim nego seoskim stanovništvom. Zbog toga su i danas bosanski muslimani mnogo civilizovaniji, naročito od Srba. Srbi su "planinski" sertni grubog karaktera, muslimani "gradani" - predstavljaju kulturu. Sarajevo je muslimanski kulturni proizvod. Utemeljivač grada je bosanski valija Gazi Husrev-beg, podigao ga je u razdoblju od 1521. do 1541.godine. Husrev-beg je u tom novom gradu naselio muslimane, i danas u tom gradu postoji džamija, medresa, biblioteka, hamam i dva hana koji nose njegovo ime. Godine 1530. sve stanovništvo je bilo muslimansko. Na kraju stoljeća od 93 mahale samo su dvije bile kršćanske. U gradu je bilo 6 mostova, 6 hamama, 3 čaršije, veliki broj biblioteka, 6 tekija, 5 medresa, više od 90 škola i preko 100 džamija.

I pored velikog stepena civilizacije, veliki broj "planinara" je osjećao antipatičnost. Ta antipatičnost, pa čak i mržnja, potječe iz interesantnog historijskog naslijeđenog kompleksa. Da bismo upoznali srpski nacionalizam, potrebno je da objasnimo taj historijski kompleks.

ZAVRŠNA RIJEČ; FILOZOFIJA BRUTALNOSTI

*Čovjek ne može samo od hljeba da živi
-Hz Isa*

Tačno prije devet vijekova prvi veliki sukob između Zapada i islama dao je "start." Na poziv Pape II 25. novembra 1095. na Urban Clermont savjetu "za oslobodenje svete zemlje od muslimana", a da bi, ustvari, došli do istočnog bogatstva, više od 100 hiljada ljudi krenulo je sa četiri strane Evrope prema Palestini. Poslije dugog i iscrpljujućeg putovanja i krvavih sukoba sa muslimanima 1099. godine. bili su u Kudus. Poslije teške opsade grad je pao i veliki dio civila unutra bio je izložen genocidu. Ta prva krstaška vojska je Kudus proglasila glavnim gradom i u granicama od Palestine do Antakije osnovala Latinsku Kraljevinu.

Nekoliko desetaka godina poslije za spas Kraljevine od geografskog okruženja muslimana St. Bernard je priredio Drugi krstaški pohod, ali porazom u Šamu i nedolaskom u Palestinu pretvorio se u fijasko. Poslije toga Selahaddin Ejubi je sve srednjoistočne muslimanske vođe okupio pod zastavu "džihada" i u poznatom Hittin ratu natjerao svu krstašku vojsku u rasulo. Odmah poslije Hittina -tačno na dan Miradža, kada je naš Pejgamber za noć prešao iz Mekke u Medinu- ušao je u Kudus i tako ga 88 godina poslije okupacije oslobodio. Krstaši su prije 88 godina sve stanovništvo izmasakrirali, te su očekivali da će Selahaddin Ejubi učiniti isto. Dok Selahaddin Ejubi nije dotakao nijednog kršćanina u Kudus. Samo je latinskim kršćanima naredio da napuste grad - pravoslavci koji nisu imali identitet "krstaša", mogli su da nastave živjeti u gradu te ibadeti ti po želji.

Taj razvoj situacije u čitavoj Evropi izazvao je čuđenje i u isto vrijeme reakcije. Posljedica toga je započinjanje trećeg krstaškog pohoda.

Taj pohod je u odnosu na prva dva "profesionalnije" pripremljen. Bile su to manje ali sposobnije i odabranije dvije vojske i, umjesto kop-

nenog, izabrali su morskog put. Dva kralja su predvodila pohod: u engleskoj historiji jedan od nekoliko heroja Richard the Lionheart (Ričard lavljeg srca) i francuski kralj Philip Augustus. Ta dobro opremljena i sastavljena od "oklopnih" vitezova krstaška vojska je 4. jula 1190.god. izašla na more i u junu 1191.god. bili su na obalama Palestine.

Richard the Lionheart je krenuo na put da uzme nazad Kudus od Selahaddina. Znao je i da je se Selahaddin ponašao pravedno prema jednovjernicima i da nije prolivena krv nikog nevinog. Ali, on sam nije slijedio taj put.

Krstaška vojska pod komandom Richarda došla je u Palestinu do posljednjeg uporišta grada Akre koji je dvije godine bio pod opsadom. U Akra kuli je bilo blizu 3 hiljade muslimana, oko njih je bila prvo krstaška vojska, a poslije krstaške vojske došla je vojska Selahaddin Ejubija, koja i pored svih napora nije uspjela doturiti pomoć u Akru. Sa Richardovim dolaskom otpor Akre je oslabio. Engleski kralj je proglasio da će svakom vojniku koji donese dio zidina grada dati komad zlata. Na kraju je 12. jula 1191. i Akra pala. Kršćani su prvi put uspjeli poslije sloma koji su doživjeli u Hittin ratu.

U gradu koji je imao tri hiljade stanovnika više od pola su bili žene i djeca. Richard je, da bi oslobodio ove 3 hiljade ljudi koje je uzeo kao taoce, poslao kurira Selahaddinu i tražio veoma visok otkup. Selahaddin je pristao ali je otkup mogao otplatiti na rate. Za otkup su određene rate. Jedan dio je otplaćen, ali se Richard počeo dosadivati čekajući u Akri, i nakon što je jedna rata zakasnila on je 20. augusta odlučio da ih pobije. Tri hiljade muslimana, uglavnom žena i djece, bili su žrtve brutalnosti. Krstaški vojnici su na najviši zid postavili veliki sto gdje su pojedinačno dovodili tri hiljade ljudi i sve ih udarali u vrat. To pojedinačno ubijanje trajalo je tri dana.

Prema širokom ispitivanju BBC komentatora Terryja Johnsa u vezi sa krstaškim pohodima, "takvu brutalnost nije nigdje muslimanska vlast primijenila protiv kršćana". Johns ovako nastavlja: "Ako ima Zapadnjaka koji vjeruju da je u krstaškim pohodima bilo eutemizma i herojstva, onda moraju objasniti otkud taoliko brutalnosti koje su primjenjivale krstaške vojske"²⁸

Danas se slično može protumačiti i za BiH.

Može se ovako reći: Ako ima onih koji misle da je zapadna kultura napredna civilizacija i ako se žele poistovjetiti sa Zapadom, onda moraju objasniti prolivenu krv u BiH.

Jedno takvo objašnjenje je veoma teško.

Jer, sve ove informacije koje smo istražili kroz knjigu pokazuju nam jedan stvarni rezultat: upravljač zapadne politike u BiH "Tajna ruka" je

odgovorna koliko i Srbi za proliveni krv muslimana u BiH. Oni su "mozak" Srpskog "obarača". Članovi "Tajne ruke" su BiH kao "krajnju pokrajinu", odnosno najzapadnijeg predstavnika islama, željeli ugušiti u krvi i zbog toga su dali prikrivenu podršku Srbima. Snose krivicu za svu ubijenu djecu, žene, stare, sve nevine ubijene u BiH. Bez sumnje su "katili." Pored sve prolivene krvi njihovo prolivanje krokodilskih suza i skrivanje stvarnosti ih još gore okrivljuje.

Ta pojava "elite katila" iz zapadne civilizacije te upravljanje od te elite katila, bez sumnje, ima veliko značenje, jer je danas zapadna civilizacija uveliko prešla mračno doba srednjeg vijeka, čak se tvrdi kako je u tehnici i kulturi iza sebe ostavila druge civilizacije. Prema tome, ljudska prava, pravda, mir i slični pojmovi bili su u rukama Zapada i Zapad je, zahvaljujući svom stepenu "nadmoćne kulture", u tome sve druge ostavio iza sebe.

Ali, prolivena krv u BiH i uloga "Tajne ruke" ne pokazuju nam nikakvo "ljudsko" napredovanje dominantne zapadne civilizacije od Richarda the Lionhearta. Ili, "bosanski pohodi" "Tajne ruke" jednako su barbarski kao i krstaški pohodi.

Do kojeg nas to zaključka treba dovesti?

Prvenstveno, potrebno je da istaknemo da to naše tumačenje zapadne civilizacije nema cilj pravljenje površinskog "antiwesternizma ili antiimperijalizma." Nije nam ni cilj pronaći tvrdnju o zapadnoj "surovosti" a istočnoj "kreposti", jer pitanje nije geografsko.

Razlog zbog kojeg smo zastali na zapadnoj civilizaciji su dva osnova poretka ove civilizacije: sekularni i socijalni, koji su u posljednja dva vijeka predstavljeni kao pojedinačni ciljevi do kojih čitav svijet treba da dode. Izlazak na put razvijene zapadne tehnologije i naučnog uređenja je stvorila sekularna kultura te civilizacije i u svakom pravcu bila je primjer cijelom čovječanstvu, te su zastupali, a i danas zastupaju, da u što kraćem vremenskom roku druge kulture i civilizacije treba da ih "uvezu".

Međutim, događaji u BiH nam pokazuju da je to bila naučna smisljica. Na vidjelo će izaći da to kod čovjeka napravi samo materijalno bogatstvo i razvijenost. Od tih postoje važnije vrijednosti kojima zapadno sekularno uređenje nije dalo potrebnu važnost. Ako se te vrijednosti ne uzmu iz vjere kao stvarnog izvora i ako na jedan vještački način žele da se stvore, nastaje veliko "tkivo neslaganja" i rezultat je razvijena bolest.

Bosna je prostrla ispred očiju i stavila na vidjelo da se u zapadnoj kulturi, odnosno njenom predstavniku - sekularnom uređenju, nalazi velika bolest. Ta bolest nije bila samo bolest za Zapad kao izvor toga, već je prijetila cijelom čovječanstvu. Zapad je zbog toga što je do grla propao u tu bolest iznjedravao katile i bolesne barbore.

Zbog toga dijagnoza ove bolesti liječit će cijelo čovječanstvo - oni su jedna vrsta civilizovanih katila.

Zapadna priča

Hzi Isa je u Indžilu rekao: "Čovjek ne može samo sa hljebom da živi." Moderni Zapad je žrtva pretpostavljenih shvatanja da živi čovjek samo sa hljebom ili teorijom vezanom za "hljeb" ili sistemom vezanim za "hljeb". Žrtva je, jer je od sebe stvorio zastarjelu zvjerku. Idući u smrt ljut je dok umire, i da bi svoju dušu održavao u životu on bira druge žrtve. Bosna je bila jedna od žrtava "produženja trajnosti" civilizacijske "zvjerke".

Možemo otvoriti tu opću dijagnozu. Prvo što moramo pogledati jeste period koji je zapadnu civilizaciju doveo do današnjeg sekularnog uredjenja, od kraja srednjeg vijeka do 19. stoljeća.

Filozofija evropskog društva srednjeg vijeka je različita od današnje. Evropa je bila pod jakim autoritetom Crkve, vjerski fanatizam je bio gospodar svih umova. Ta skolastička vjera nije imala puno veze sa donesenom vjerom. Isa, a.s., u Indžilu poručuje: "volite neprijatelje" ili "ako u jedan obraz udari, vi mu drugi okrenite", ali kršćani u srednjem vjeku, kao što smo rekli, Richard the Lionheart i druge krstaške vode, primjenjivali su strašnu surovost. Ukratko, Evropa, naročito u tom periodu, osnovala je civilizaciju koja je u poređenju sa islamskim svijetom bila primitivna i barbarska.

Poslije su započele promjene. Prvo je došao humanizam, prije crkvenih izvora uvod je bilo čitanje izvora starih Rimljana i Grka. Spomenuti izvori slijedili su renesansu koja je osvjetljavala nauku i umjetnost. Poslije je došla reforma i njome prouzrokovani "Protestan ahlah", koji je udario na crkveni politički autoritet i stvorio potrebne umne promjene u razvoju kapitalističke ekonomije. Posljednji udarac na evropske vjerske autoritete i njihove temeljne vjerske stavove je period prosvjetiteljstva.

Prosvjetiteljstvo, koje je imalo cilj uspostavu novog svijeta zasnovanu na ljudskoj pameti i učenju, pobilo je sve vjerske izvore pokazatelja puteva i sa pozitivizmom u 19. stoljeću, izašlo na vrhunac.

Rezultat tih promjena u Evropi bio je osnivanje potpuno novog socijalnog i političkog uredjenja. Na vidjelo je izašla nova civilizacija različita od srednjovjekovne evropske. Najvažnija osobina te civilizacije je vanvjerska (geneza). Vjera je prihvaćena kao krivac za srednjovjekovno nazadovanje. Zbog toga se vjerovalo da će onaj ko se više udalji od vjere biti "napredniji" i "civilizovaniji." Sa tehnologijom porast će blagostanje,

tako će ljudi više trošeći postati sretniji. Ljudski um je najveća vrijednost ove sekularne civilizacije (van-vjerske), što je u odnosu na druge civilizacije svijeta bilo naprednije. Zbog toga je tu "nadmoćnu" sekularnu civilizaciju potrebno "uvesti" i na druge prostore. Za nas je to značilo "Tanzimat".(političke reforme provedene u Osmanskoj imperiji 1939. godine)

Devetnaesto stoljeće je za spomenutu civilizaciju bio skoro "gala noć." Svi su vjerovali u superiornost nove civilizacije, očekivano je da će se putem uma i učenja stvoriti "naprednije" društvo. Od Karla Marxa, Emila Durkheima, Augusta Comtea do Sigmunda Freuda mnogi poznati mislioci, iako su imali ideoloških razlika, bili su istomišljenici u ispravnosti ove sekularne civilizacije.

Vjere je gotovo u potpunosti nestalo. Samo je ostalo jedno pitanje koje je uznemiravalo: "Ko je stvorio nas i sva druga bića?" To pitanje je pokušao skloniti Charles Darwin svojom teorijom o evoluciji. Jedan evolucionarni "naučnik" je bio najveći poklon teorije nove civilizacije. On će "čovjekovu slobodu" ovako izložiti:

"Čovjek je u kosmosu jedino stvorenje koje posjeduje kapacitet i potencijal. Proizvod je instiktivnih i nerazboritih tvari. Ovako došavši na svijet čovjek je sam pred sobom odgovoran. On je svoj učitelj i gospodar. Iz toga čovjek treba da sam odredi i da upravlja sudbinom.²⁹

Isto shvatanje je predviđalo da čovjek sam svoj ahlak određuje. Od davnina ahlak kao dio vjere, ovaj put se odvaja od vjere te predviđa "da će se bez vjere moći osnovati veoma lijep ahlak". Čak je kod prosvjetitelja vjera omalovažavala ahlak. Immanuel Kant je vjerski ahlak koji potječe od odgovornosti prema Allahu nazvao "bojazan ahlak".

Prema novoj sekularnoj civilizaciji, ljudi trebaju da odrede ahlak za svoje interese i da se prema njemu ponašaju. Također, pojmovi kao što su pravda i poštenje ne treba da imaju veze sa vjerom. Pretpostavljeno je da društvo bez vjere ali sa ahlakom može biti pravedno i pošteno.

Gotovo svi zapadni mislioci su se saglasili u tom shvatanju, samo se usprotivio jedan Nijemac, Friedrich Nietzsche, i rekao da je ta nova sekularna civilizacija u ime "modernizma" otišla na kraj mraka. Nietzsche je kazao: "Čovjek bez Boga ne može biti dobar...Ali, Bog je umro!" Mnogi ljudi su uzeli ovo "Bog je umro" i počeli su borbu protiv vjere. Međutim, Nietzsche je rekao nešto drugo. Riječju "Bog" je ciljao na vjeru; bez vjere, čovjek ne može biti dobar. Prema tome, mislio je da je na Zapadu vjera umrla, te da Zapad nikad neće biti "dobar".

Kriza smisla

Ovaj "glas" Nietzschea niko nije slušao, i mašta ovom sekularnom civilizacijom je trajala do i Prvog svjetskog rata. Nove razvijene naučne grane povećavale su vjerovanje svakim danom u sekularnu civilizaciju, mislilo se da će nova otkrića donijeti dobrotu čovječanstvu. Utopije su bile mnogo u prometu. U romanima Julesa Vernea i H. G. Wellsa je opisano kako će čovječanstvo naučnim putem postići stepen savršenstva. Dolazak jedne zajednice u stepen savršenstva, prema ovom razmišljanju, samo je pitanje vremena i uredenja. Možda sredstvo za smrt, osnivanjem "ovosvjetskog dženeta."

I tako nova sekularna civilizacija ne zaustavlja se samo ukidanjem vjere, sebe dovodi u stanje nove vjere. Tako da se kao "napredna kultura i civilizacija u periodu prije 1914. pretvorila u vjeru." 30 Ali, početak Prvog svjetskog rata 1914. ruši sve nade. Napredovanje nije bilo konstruktivno već rušilačko. Nova kultura i civilizacija uništila je društvo sastavljeno od harmonije, mira i savršenstva. Do tada u ljudskoj historiji najludi rat iza sebe je ostavio 10 miliona leševa i mnogo više razrušenih života.

Period Prvog svjetskog rata je period velikog razočarenja. U evropskom društvu u širokom obliku nadmoćan je bio nihilizam. Veliki rat i srušeni svijet je imenovao "izgubljenu generaciju". Slijepo vjerovana i ubrajana kao pokazatelj sama se počela zamršavati. Newtonova mehanička fizika, oslanjana na sigurne zakone, zamjenjujući mjesto Einsteinovom relativitetu i pozitivizmu, uništila je temelje 19. stoljeća.

Jedan od najvažnijih rezultata tog razvoja trebalo je da bude nestanak shvatanja života. Kad vjere nestane, i shvatanja nestane. Nestankom shvatanja nestaje i snaga koja drži zajednicu i odvaja "loše". Sama kultura koja nastoji da donese u stanje razumijevanja pojmove kao civilizacija i napredak, rješenje kao u navedenom primjeru i dovodi u "relativno" stanje. Riječima pisaca *The Holi Blood and The Holi Grail* Baigenta, Leightea i Lincolna stvorila se "kriza smisla" i život bez ikakvog značenja u potpunosti istrgnut od određenosti i bez ikakve konkretne upućenosti postaje fenomen slučajnosti". 31 U periodu između dva svjetska rata za ovo su tražena "alternativna" rješenja i nastojale su se stvoriti nove vjere. Nacizam je na mjestu vjere bio najbolja alternativa. Nacistička ideologija i nacističke ceremonije su izgrađene kao vjerski rituali. Hitler, pored toga što je bio politički lider, bio je metafizički spasitelj, crtao je jednu vrstu Mesihovog portreta. Guverner Hamburga je jednom rekao: "Mi nemamo potrebe za popovima, do Boga možemo doći podsredstvom Adolfa

Hitlera". 32 U aprilu 1937. jedna grupa njemačkih "kršćana" napravila je slijedeće objašnjenje: "Riječ Adolfa Hitlera je Božija riječ. Pravila i zakone koje je on postavio oslanjaju se na autoritet Boga".³³

Uklanjanje vjeru, na vlast je došao lenjinizam i ponašao se isto - nastojao je doći u oblik vjere. Izvor Lenjinovih revolucionarnih stavova, više od Marxa, jeste Bakuni. Prema Bakuniju, revolucija nije samo politika već metafizički i teološki fenomen. 34 Bakuni je ujedno i satanist. Šejtana je vidio kao "duhovnog lidera svih revolucionara, predvodnika čovjekove stvarne slobode." Prema njemu, šejtan je najveći buntovnik i najveći "oslobodilac" u borbi protiv Allaha i vjere.³⁵

Ta vrsta "vjerskog vjerovanja" bila je inspiracija temeljima lenjinizma i Lenjin je KP organizovao kao jednu vrstu tarikata. Na sahranama istomišljenika govorila bi se jedna vrsta ritualnog govora "istomišljenici Lenjina, zaklinjemo se da ćemo zapovjedi ispuniti".³⁶ To je više od materijalističke ideologije bio stil paganske vjere. Lenjinovo tijelo balzamovano je shodno vjeri antičkog Egipta i stavljeno je u jedan spomenik-mezar sličan mezarima antičkog Egipta.

Te vrste "čudnih" vjera su proizvedene, jer, kao što smo i istakli, kada nestane vjere, nestane i smisla za život. Brisanjem vjerskih stavova iz društva čovjekova odgovornost koju osjeća prema Stvoritelju se ruši. Bez odgovornosti nema ni smisla.

Zapadni svijet je krizu smisla između dva svjetska rata prošao sa "vještačkim" vjerama - nacizmom ili lenjinizmom. Zajedno sa Drugim svjetskim ratom naći će se nove "tehnike" za dobijanje smisla za društvo i život.

Ta tehnika je, zbog nepostojanja značenja, stvorene nove "vjere" odredila kao neprijatelje i proizvela smisao protiv tih vjera. Prema tome, Drugi svjetski rat bio je razumljiv; saveznici su za neprijatelja odredili nacizam i, da bi svijet od njega spasili, ušli su u rat.

Po nestanku nacizma, da bi bili "nasuprot" i da bi našli smisao zapadnoj kulturi, pronaden je komunizam. Za senatora Josepha McCarthyja i za mnoge ljude sličnih razmišljanja, cilj života nije ništa do "braniti se od komunizma". Prema jednom zapadnom tumačenju, "Zapad se sam definiše, pronalazeći nešto protiv sebe, iako ono što je protiv potpuno ne razumije."³⁷ Ali, čovjeku nije dovoljno da zna "protiv" čega je, potrebno je da zna zbog čega "postoji". Jer, ako se društvo oslanja samo na temelje protiv nečega, onda biva na kliskim temeljima. Ono što je nasuprot može se promijeniti, pa čak i nestati, a na šta će se u ovoj situaciji osloniti spomenuto društvo? Biti "protiv" nečega i dobiti smisao je od samog početka truhli podupirač. Upravo je, oslanjajući se na "antikomunizam", čitav period Hladnog rata nastojanje da se riješi ova sekularna civilizacija.

Mlada pokoljenja 1968. god. su protestovala protiv materijalističkih kalupa zapadnog društva. Atentati na Martina Luthera Kinga ili Johna F. Kennedyja ili Watergate skandal, iz drugog pravca su pomrsili, ne samo američko društvo već i zapadno društvo. To je izazvalo raspad sigurnosti u vlastite zemlje i prvi put su se veoma izbliza primijetili veoma "prljavi" kapitalistički mehanizmi materijalnog svijeta.

Zajedno sa padom komunizma već propadajuća kriza smisla dostigla je vrhunac. Kada nije više "nezavisan svijet protiv komunizma", šta je, onda, Zapad?

Jedan novi krstaški pohod

U ovoj tački islamska civilizacija je izašla protiv Zapadnjaka.

Islam je od krstaških pohoda, pa kroz historiju bezbroj puta se sukobio sa Zapadom. Zbog toga je bio krajnje idealan za definisanje kao "neprijatelj" i "znači nasuprot." Zapadna kriza smisla, iako nakratko, mogla je biti popunjena i mogao se staviti na prijašnje mjesto komunizma.

Ustvari, stavljanje islama na neprijateljsku stolicu, odnosno stvaranje antiislamizma je važnije i potrebnije od antikomunizma. Jer, komunizam je bio rješenje za zapadnu krizu smisla ali komunizam nije bio opasan. I komunizam nema značenja i on je dio haosa, sekularizma i materijalizma, dok je antiislamizam bio potreban onoliko koliko je trebalo da se dobije zapadni smisao. Smisao je bio cilj islama, jer islam nije vještačka vjera poput nacizma ili lenjinizma, on je stvarna vjera. Zbog toga što je imao sigurni i duboki smisao koji Zapad nije imao, islam je bio opasan za zapadnu civilizaciju.

Zbog svega toga danas antiislamizam se guši u krizi smisla i postaje ideološki dio zapadne civilizacije. Zapad je od islama napravio neprijatelja jer nema ništa od onoga što ima islam, jer je islam posjednik stvarnog razumijevanja o čovjekovom postojanju i evoluciji, te zbog očekivanja da će iz ovog neprijateljstva sam sebi dati neko značenje.

Ovo podrazumijeva da će Zapad započeti širokoobiman napad, pa čak i globalni, protiv islama. (Samuel Huntingtonova teza o "Sukobu civilizacija" je upravo skica toga.) Najbliži predstavnik islama Bosna je prva žrtva tog napada. Ovo je jedna vrsta krstaškog pohoda. Osam vijekova poslije Richarda the Lionhearta novi krstaški pohod...

Potrebno je obratiti pažnju na tu činjenicu. Ovi novi kršćanski pohodi nisu kršćanskog identiteta, izvor se nalazi u zapadnoj sekularnoj civilizaciji. Izlazna tačka nije Indžil, već stavovi materijalnog modernizma. (Ustvari, i pohodi Richarda the Lionhearta su bili više "sekularni" nego "kršćanski". Zidovi Akra kule rušeni su formulom "za svaki odvaljen

kamen jedan zlatnik".)

Pažljivo oko može i iz jednog drugog pravca primijetiti da ti krstaški pohodi nisu imali identitet "kršćanstva". Izjavili smo da se zapadna civilizacija oslanja na temelje "judeo-kristian". Ovim novim kršćanskim pohodima težinu je davao ovaj dio "judeo": akteri globalne kampanje protiv islama su Izrael i njegovi "lobiji" u zapadnim zemljama. Jevrejska država je antiislamska država ili veze sa organizacijama koje je istakao prof. Israel Shahak sa Univerziteta Kudus Ibrani otvoreno govore da je izraelska uprava "jedan antiislamski krstaški pohod".³⁸ Prema Nahumu Barneiu, komentatoru izraelskih novina *Yediot Ahronom*, izraelska uprava "će preuzeti prijašnje rusko svojstvo šejtanska imperija" koju je Iran dao i on računa da će "u ratu protiv neprijatelja islama biti zapadni predvodnik".³⁹

Na prethodnim stranicama knjige istraženi srpsko-izraelski odnosi su, ustvari, jedan dio ove misije "predvodnika". Jevrejska država je na putu da bude Moskva "antiislamske internacionale".

Zašto je Izrael predvodnik antiislamizma? Zapadna civilizacija je, kako smo naveli, sekularna i materijalistička civilizacija, ali zašto ovim novim krstaškim pohodima "jevrejski" identitet daje težinu?

Odgovor su tajni odnosi jehudilizma sa sekularnom i materijalnom zapadnom civilizacijom.

Dijagnoza za tu temu je došla od osobe koja ima najviše pravo da govori o zapadnoj civilizaciji, bosanskog lidera Alije Izetbegovića. "Kralj mudrosti", koji je napisao "Islam između Istoka i Zapada", privukao je pažnju da je kršćanstvo "onozemaljsko", udaljeno od materijalizma, a jehudilik je krajnje suprotno "dunjalučko" (sekularno) i ima osobinu materijalističkog. Prema Izetbegoviću, između svih vjera na svijetu jevrejstvo predstavlja "lijevi" pravac. On ovako piše: "ideja raja na zemlji u biti je jevrejska misao i ona je to, ne samo po prirodi nego i porijeklu."⁴⁰

U ovoj situaciji "ovosvjetski dženet" - cilj zapadne civilizacije sekularnog i materijalnog identiteta, ustvari je jevrejski identitet. Upravo prema bosanskom lideru, "želja za ovozemaljskim dženetom, revolucije, utopije, socijalizmi i druge ideje su u suštini starozavjetne, jevrejske." U modernoj zapadnoj civilizaciji, vjera je svojstvena: naciji, politici i, pošto je dunjalučka, biva plitka i tanka". To je suprotno kršćanstvu a paralelno jehudilizmu.⁴¹

Ukratko, zapadna civilizacija je u srednjem vijeku, napuštajući kršćanski identitet, dobila osobine sekularne materijalističke, ustvari, doživjela pojeverjevanje. Razlog tome je vijekovna borba između osnivača zapadne civilizacije, crkve sa članovima "judeo-masonskog" saveza. ⁴² Izetbegović spominje te masonske veze i piše:

"Slobodnozidarska ideja etničkog preporoda čovječanstva na naučnoj osnovi je pozitivistička i jevrejska. Zanimljivo bi bilo istražiti unutrašnje i vanjske veze između pozitivizma, slobodnog zidarstva i jevrejstva. Našle bi se, ne samo duhovne nego i sasvim konkretne veze i utjecaji.43

Izetbegovićeви spomenuti "odnosi pozitivizma i masonstva i jevrejstva" su odnosi koji leže u temeljima sekularne zapadne civilizacije. Iza stvaranja novih krstaških pohoda ove civilizacije protiv islama nalaze se Jevreji, to i jeste značenje jevrejske države i međunarodnog masonskog kompleksa.

Rat novog krstaškog pohoda na "bosanskom frontu" je, kako smo istražili tokom čitave knjige, upravljao od "Tajne ruke" koja je imala jevrejski i masonski identitet. Čudljivost sudbine; Izetbegović je godinama prije napisao "Islam između Istoka i Zapada" i prepoznao "judeo-masonski" savez, koji je na početku krstaških pohoda prvo udario Bosnu.

Filozofija brutalnosti

Poslije svih informacija u vezi sa identitetom novih krstaških pohoda koji su izabrali Bosnu, možemo se vratiti početnom pitanju: Kako je mogla biti toliko primitivna, okrutna i barbarska zapadna kultura i civilizacija koja za sebe tvrdi da je na svijetu najrazvijenija i dominantna? Od Richarda the Lionhearta naovamo, osam vijekova poslije, i pored stvorene velike civilizacije, kako su mogli masakrirati muslimanske žene-djecu, ne praveći razliku? U dobroj odjeći, u raskošnim salonima - Henry Kissinger, Douglas Hurd, Lord Owen i slični-članovi "Tajne ruke", kako i zašto nisu osjećali nikakvu uznemirenost od prolivanja krvi stotina hiljada ljudi, kako su mogli biti "ljudski kasapi"? Koja je "filozofija" te brutalnosti?

Ako se temi približimo sa filozofije politike, lahko ćemo naći odgovor: "Tajna ruka" je razmišljala makijavelističkim principom. Ako neko društvo predstavlja opasnost sa političkog stanovišta i ako to škodi određenim interesima drugih, dajući "racionalnu" odluku, ti drugi naređuju gnječenje tog društva vojnim napadom. Za vrijeme te "političke" operacije krv nevinih nije važna u poređenju sa dobijanjem velike koristi od te operacije. Ukratko, makijavelizam isljeduje poznato pravilo; cilj legitimizuje sredstvo.

Ali, to objašnjenje, kao što smo i rekli, nije dovoljno za istraživanje dubine teme. Članove "Tajne ruke" makijavelizam je učinio da jasno vide klanje nevinih ljudi, ali stvarno pitanje je kako su oni mogli imati takvu "političku filozofiju." Radi političkih ciljeva dati odluku "za ubijanje" stotina hiljada ljudi, jeste model insana koji treba analizirati. Pored

političke filozofije potrebno je istražiti i filozofiju života tog modela čovjeka.

Ova civilizacija, doživljavajući preobražaj, odvojila se od duhovnosti kršćanstva i usvojila materijalno poimanje. Poslije tog preobražaja za Zapad je prvenstveni cilj postao materijalni razvoj, bogatije društvo, više proizvodnje, uravnotežena raspodjela, više kuća, auta, jela luksuza i sl. Ta motivacija rezultirala je stvaranjem civilizacije.

Oko koje je zadivljeno gledalo Zapad, u toj zaslijepljenosti Zapad je vidjelo naprednim u svakom pogledu. Ako je jedno društvo sa materijalnog stanovišta "civilizovano", ne mora značiti da je i duhovno "kulturno". Ono što od čovjeka pravi čovjeka jeste duhovna kultura.

Izetbegović ovako objašnjava razliku između ta dva pojma:

"Sva kultura jeste djelovanje religije na čovjeka ili djelovanje čovjeka na samog sebe, kao što je sva civilizacija djelovanje inteligencije na prirodu, na vanjski svijet...Cilj kulture je moć nad sobom kroz odgoj; cilj civilizacije je moć nad prirodom kroz nauku."⁴⁴

Sekularna zapadna civilizacija je sa materijalnog stanovišta visoka civilizacija, ali sa stanovišta duhovne kulture, ona je krajnje primitivna. Poslije otkazivanja vjere pojmovi kao što su odgoj i obrazovanje iz čovjekove duše su nestali i kao rezultat toga zapadno društvo je nastalo barbarsko društvo. Izetbegović govori da isto važi i za državljane Rima. Prema njemu, Rim je primjer visoke civilizacije bez duhovne kulture i Rimljani su "civilizovani barbari".⁴⁵ Pax Romana je zbog toga okrvavljena i barbarska; veliki proizvod materijalne civilizacije i remek-djelo mimara Koloseum je napravljen da unutra lavovi jedu ljude. Kao i Pax Romana okrvavljena će biti i Pax Americana; jer je i to primjer visoke materijalne civilizacije bez duhovne kulture. Prema anlizi Noama Chomskog, stvarni temelj kulture "američke sobe" vlasti je "kultura terorizma" (Culture of Terrorism)⁴⁶

Zapadni duhovni primitivizam je, kao što smo i rekli, od "krize smisla" i "vještačkih vjera". Zapad, pošto je bio bez kulture, nastojao je nešto naći suprotno i tako naći značenje svojoj kulturi te je za front uzeo islam - posjednika duboke duhovne kulture i shvatanja.

Ako pitanje kako je Zapad, osnivajući materijalnu civilizaciju, zapao u veliki primitivizam duhovne kulture, želimo dublje proanalizirati; odgovor ćemo naći u humanizmu.

Humanizam je suprotan pravac Evropske crkve 15. stoljeća o shvatanju čovjekovih osobina. Doktrina Crkve je kao rezultat temelja Indžila, u čovjekovoj duši postoje dva različita pravca. Jedan pravac je Ilahi pravac i sve dobročinstvo tu nalazi izvor. Drugi pravac je šejtanov pravac. Ovaj drugi pravac je izvor svih čovjekovih strasti, sebičnosti, gri-

jeha. Spas iz ovog "šejtanovog" pravca je moguć poštivanjem vjerskih pravila i tako popravljenjem duše. Drukčije rečeno, čovjek ne može samo sa hljbom da živi, već ima potrebu i za disciplinom (vjerom) i duhovnom kulturom koja će ga odgojiti.

Humanizam je odbacio pojam "duša sa dva pravca" i uticaj od izvora; Stara Grčka i Rim prihvatili su čovjeka kao cjelinu dobrog, lijepog, ispravnog i "hvaljena laika." I da u čovjekovoj duši nema pitanja, nju ne bi trebalo ni inspirisati. Kultura kao odgoj, odnosno vjera, počela je bivati shvaćena kao nepotrebna. Za razvijanje materijalne civilizacije razvila se jedna velika obmana da glavu ne treba miješati u nepotrebna mjesta i da se potrebno riješiti duhovne kulture, te je razmišljano da tako čovjek neće trošiti vrijeme na svoj odgoj i samo će nastojati uspostaviti nadmoćniju materijalnu civilizaciju, bit će više posjednik prirode i moći će neprestano raditi za poboljšanje potrošačkog ranga.

Spomenute tvrdnje humanizma "duša jednog smjera" bile su zamka. Čovjek je odgovoran uspostaviti civilizaciju, odnosno koliko radi za poboljšanje materijalne strane toliko treba da radi i za poboljšanje vlastite duše. Ako tako ne uradi, u dušu pusti prazninu, civiliziran je sa materijalnog stanovišta, ali dolazi u situaciju duhovno primitivnog čovjeka, biva gradski barbar.

Jer, Allah, dž.š., otvarajući čovjeka, u njegovu dušu je udahnuo i dobro i loše. Čovjek, da bi se oslobodio lošeg, ima potrebu za vjerskim odgojem - velikom stvarnosti za čovjekovu dušu, pokazateljem puta čovječanstvu.

Kur'an daje slijedeće vijesti:

*Tako mi Sunca i svjetlosti njegove
i Mjeseca kad ga prati ustopiće
i dana kad ga očituje
i noći kada ga zakrije
i neba i Onoga koji ga sazda
i Zemlje i Onoga koji je ravnom učini
i duše i Onoga koji je stvori
pa je nadahnu da znade šta je zlo a šta dobro,
uspjet će onaj koji je očisti
a izgubit će onaj koji je uprlja!*

Ajeti pokazuju da je Allah, stvarajući čovjekov duh, udahnuo mu i nevaljalost i dobrotu. U čovjeku se odjednom nalaze te dvije snage. Čovjekov spas je da se kani nevaljalosti. Sve dok ne prizna da se u duhu nalazi nevaljalost, te nevaljalosti se ne može svjesno čuvati. Prema ajetu, čovjek tu nevaljalost "obgrli, prekrije" i u sebi se hrani. Tako ga ta neva-

ljalost guta. Dolazi u materijalni oblik sastavljen od duhovnih nevaljalosti, i u toj tački se gube vrijednosti koje čovjeka prave. Pretvara se u jednu vrstu hajvana za podmirivanje instinktivnih potreba. Za podmirenje tih instikata krv se lahko proliva.

Tačka u kojoj se nalazi "civilizacija" zapadnog razmišljanja nije različita od ovog. Zbog toga, Nietzscheovo predviđanje će se ispostaviti tačnim, poslije "umiranja" vjere Zapad više neće biti "dobar".

Dominantni kadar zapadne civilizacije i njen proizvod "Tajna ruka" iznenadujuće može biti surov, barbarski i zločinački. Da bi odbranio postojanje civilizacije bez razumijevanja, da bi zadržao nadmoć nad materijalnim svjetom, može isljeđivati sve vrste makijavelističkih ubistava. Za cilj je uzeta civilizacija sa najstvarnijim značenjem i dubokom duhovnom kulturom, islam.

Bosanska krv je zbog toga mogla teći da nijedno tijelo se ne uzne-miri. Članovi "Tajne ruke" sa materijalne strane krajnje "civilizovani"-obrazovani, građani, sa kravatom- ljudi ali bez duhovne kulture, barbari, odnosno civilizovani katili.

To je, bez sumnje, zaljubljenicima zapadne civilizacije i onima koji umjesto islamskih pojmova biraju više sekularne pojmove zapadnog izvora te onima koji razmišljaju, mrak "Zapadnjaka" za dugo razmišljanje. O prvenstvenom cilju "biti civilizovan kao Zapad", mnogo više novca zaraditi, više trošiti, te da je to ono što čovjeka pravi čovjekom, i da je iznad vrijednosti koje mu daju značenje, treba razmisliti. To trebaju što prije učiniti, iako nisu "civilizovani katili" dovoljno su "zatrovani" da budu podrška civilizovanim katilima. Neki iznutra - "želudac, novčanici" - ako je potrebno posrbljavaju posurovljavaju - oni su protiv Izetbegovića, što pokazuje antidžihad.

Na kraju, potrebno je reći: čovjek - "civilizacijski" barbar, nije samo svojstven zapadnoj civilizaciji. Propali Zapad do vrata stvara nove primjere. Ista opasnost prijeti osobama okrenutim od vjere, koje ne daju važnost vjerskom ahlakumu i odgoju, ukratko, svakom društvu i pojedincu koji smatra da može "sa hljebom" živjeti. Ustvari, ovako može živjeti ali ne kao insan, već, kao što Kur'an kaže, kao "hajvan". (Araf 179)

Krv u Bosni treba da bude najvažnija pouka Zapadu, Istoku i čitavom čovječanstvu.

*...Hvaljen neka si , mi znamo samo ono čemu si nas Ti podučio,
Ti si zbilja Sveznajući i Mudri*

-Bekara, 32-

Dodatak: Hronologija srpskog prijestolja

Zajedno sa ustankom 1804. započelo je moderno vijekovno liderstvo. Godine 1815. osmanlijska vlast je Srbiji dala autonomiju kojom je postala kneževina, a 1878. na Berlinskom kongresu Srbija je dobila nezavisnost, i to je bila "Kraljevina". Srpska monarhija je poslije Prvog svjetskog rata u osnovanoj Kraljevini SHS odbranila prijestolje. Poslije 1929., kada je dobila ime "Jugoslavija", srpski autoritet se povećao. Nestanak monarhije je ostvaren pobjedom Titovih partizana u unutrašnjem ratu u Jugoslaviji u Drugom svjetskom ratu.

Oprilike koliko je trajala moderna srpska monarhija na prijestolju su se mijenjale dvije dinastije. Slijedi prikaz promjena među članovima Karadorđevića i Obrenovića.

- 1804.-1815. - Đorđe Petrović Karadorđe
- 1815.-1839. - Miloš Obrenović
- 1839.-1842. - Mihajlo Obrenović
- 1842.-1858. - Aleksandar Karadorđević
- 1858.-1860. - Miloš Obrenović (drugi put na prijestolju)
- 1860.-1868. - Mihajlo Obrenović (drugi put na prijestolju)
- 1868.-1889. - Milan Obrenović
- 1889.-1903. - Aleksandar Obrenović
- 1903.-1921. - Petar Karadorđević
- 1921.-1934. - Aleksandar Karadorđević II
- 1934.-1945. - Petar Karadorđević II

Poslije Titove smrti 1991. počelo je razmršavanje situacije u Jugoslaviji njenim rasparčavanjem. Uz njemačku podršku, Hrvatska i Slovenija su proglasile nezavisnost. Slovenci su se bez stradanja odvojili. Hrvati su se sukobili sa Federalnom vojskom koju je Milošević poslao srpskim paramilitarnim snagama. Dok su Vukovar i Dubrovnik bili cilj Federalne vojske, Krajina je bila cilj srpskih paramilitarnih snaga "četnika" koji su rasli uz podršku Beograda. Srpsko-hrvatski rat je, ne postizući mnogo, zaustavljen i došao je na red "stvarni cilj" - Bosna.

U političkom usponu Slobodana Miloševića 80-tih, značajnu ulogu su imale njegove veze sa nekim snažnim centrima u SAD-u. Kao predsjednik najveće jugoslavenske banke više od stotinu puta je posjetio Ameriku i postao lični prijatelj Davida Rockefellera, koji je zbog uticaja na vanjsku politiku SAD-a, prema nekim komentatorima, bio "najjači čovjek Amerike". Rockefellerova Trilateralna komisija, koja je pokazivala posebno interesovanje za Istočni blok, u Miloševićevoj karijeri imala je posebno mjesto.

Pored Davida Rockefellera predsjednik Gerald Ford (lijevo) i Zbigniew Brzezinski (desno) za vrijeme osnivanja Trilateralne komisije.

Još jedan Miloševićev prijatelj, američki ambasador u Beogradu Lawrence Eagleburger (lijevo). Bio je predsjednik upravnog odbora Kissinger Associates koju je osnovao bivši ministar vanjskih poslova Henry Kissinger; ujedno Kissingerova "desna ruka". Eagleburger je bio Miloševićev poslovni i bliski prijatelj i Miloševića je podsticao da se bavi politikom.

Tokom čitavog rata politički lider bosanskih Srba bio je Radovan Karadžić, a vojni lider je bio Ratko Mladić. Oni su davali naredbe za ubijanje više desetaka hiljada muslimanskih civila. Ovim dvojcem je upravljao Milošević od početka rata svi su to znali. Ali je Milošević od 1993. godine vodio odgovarajuću ulogu zastupnika mira, te je ulogu "loših policajaca" prepuštao dvojcu Karadžić-Mladić.

Premijer nove Jugoslavije Milan Panić, uvezen je iz SAD-a, i njegova opozicija protiv Miloševića je bila jedna vrsta sukoba uzajamne pomoći. Panić je imao bliske odnose sa beogradskim državnim ljudima kao i sa američkim "odabranicima u vlasti".

Osim njega i Dobrica Ćosić je bio naručena opozicija protiv Miloševića. Prema nekim komentatorima, dvojac Ćosić-Panić su, zadržavajući Zapad, davali predah Milošević-Karadžiću. Dolje: Dobrica Ćosić, Milan Panić i Milošević u jugoslavenskom parlamentu.

Najkrvaviji dio etničkog čišćenja nad bosanskim muslimanima predvodile su paramilitarne snage - četnici. Jedna od najokrutnijih gupa su "tigrovi" kojima je komandovao Željko Ražnjatović "Arkan". Arkan i grupa su za svaki očišćeni muslimanski grad uzimali od Beograda 1-2 milion dolara.

Arkan je iza sebe imao važnu finansijsku podršku; poznato je da je Dafiment banka, kojom je upravljala Dafina Milanović, bila najvažniji finansijer "Tigrova". Blizu 25% dionica banke su bili u vlasnistvu Izraelćanina Israela Kelmana, i u Tel-Avihu je bilo jedno predstavništvo Banke. Arkan, osim što je optužen za ratne zločine, nije nizašto odgovarao, a 1995., na vjenčanju sa poznatom srpskom pjevačicom, obukao je oficirsku uniformu iz doba kraljevine.

Tokom Hladnog rata Izrael je razne fašističke gerile ili radikalne desne rezime i vojne hunte naoružavao i obučavao i zato u podržavanje četnika nije nemoguće ne povjerovati. Upravo su se razne četničke grupe okoristile od jevrejske države. Prema pričama, jedna od tih je grupa koju je predvodio Dragoslav Bokan.

Poznata je po surovosti i četnička grupa pod komandom "Čeka". "Uvijek piju" i naročito biraju oružje: Uzi, Čeko i ostali bi na mjestima gdje izvrše "etničko čišćenje" iza sebe ostavljali rasparčana tijela izrezbarenih lica i očiju.

Za postojanje koncentracijskih logora u Bosni, u kojima su se odvijale nezamislive torture, UN i neke zapadne snage, predvođene SAD-om, saznale su u junu 1992. godine, ali su te vijesti o postojanju koncentracijskih logora do svjetske javnosti doprle u julu 1992. godine. U međuvremenu, SAD i UN nastojali su održati u tajnosti postojanje tih koncentracijskih logora. U koncentracijskim logorima bos. muslimani su bili izloženi torturi, namjerno su ostavljani gladni, žedni, a neki su nasumice ubijani.

Jedna od rutinskih odvratnosti kampova bilo je i silovanje muslimanki. Dvojica zarobljenih srpskih vojnika, Maksimović i Panić, izjavili su da su silovane i djevojčice od 6 do 7 godina. Dušan Tadić u koncentracijskom logoru Trnopolje ubio jednu ženu i poslije je njenog sina prisilio da siluje mrtvu majku.

Tokom čitavog rata u BiH, mirovni posrednici kao da su bili u pozadini Srba i imenovani od "Tajne ruke". Prvi posrednik Lord Carrington je bio jedan od važnijih članova "Tajne ruke" i bio je poslovni prijatelj Henryja Kissingera, najbližijeg prijatelja Beograda. Ko je dolazio iz stvarnog masonskog kompleksa i Kissingerove škole, bio je član Bilderberga. Carrington je ispunio povjerenu misiju i njegovim posredovanjem Srbi su samo dobili na vremenu.

Poslije Carringtona posrednici Cyrus Vance i Lord Owen imali su važniju misiju. U predloženom Vance-Owenovom planu za zaustavljanje rata bos. muslimanima i Hrvatima, koji su do tada bili zajedno protiv Srba, predviđeno je davanje kantona. (pored kantoni predviđenog Vance-Owenovog plana). To je, kao što je i normalno, između dvije strane probudilo razmišljanje o "zauzimanju prostora", i, što je najvažnije, taj razvoj situacije bio je pretpostavljen od proizvođača plana.

Cilj Vance-Owenovog plana se ostvario; Hrvati i bos.muslimani su započeli sukob u srednjoj Bosni, radi dominacije. Raspad muslimansko-hrvatskog saveza bio je velika prilika za nova srpska osvajanja.

Gore. U području Mostara hrvatski vojnici u borbi protiv bos.muslimana. Dolje. U Vitezu bos.muslimani izloženi etničkom čišćenju od HVO-a. Pored, Mate Boban, razumljivom Tudmanovom podrškom u jednom civilnom udaru smijenio je razumnog lidera bosanskih Hrvata i sjeo na njegovu stolicu.

Srebrenica je bila kao ostrvo u srpskom moru i imala je sliku ogromnog koncentracionog logora. Prije rata imala je 30 hiljada stanovnika, sada je imala 80, i većina je bila na ulici. Ali, Srebrenica se i pored okruženja dugo opirala, sve do proglašenja "sigurnosne zone" od UN-a.

August i septembar 1995. su vrijeme preokreta u Bosanskom ratu. Hrvatske i muslimanske jedinice su u zajedničkoj akciji otjerali Srbe sa važnog dijela teritorije BiH. Bosanska vojska je mogla zauzeti strateški centar Banja Luku i tako protiv Srba imati stvarnu pobjedu. Ali, iz Amerike stize opomena "ne napredajte dalje", koja je sprečila tu pobjedu. Jer, američko rješenje koje je razvio Richard Holbrooke nije predviđalo vraćanje nazad zauzete teritorije već samo "procijeđeni dio". Holbrooke je imao tu odluku na sastanku sa Miloševićem. Gore, Holbrooke i Milošević na jednoj od "istisara".

Lijevo, Malcolm Rifkind, ministar politike engleske vlade prema srpskoj strani. Desno, Komandant kanadskih mirovnih snaga general. Lewis MacKenzie, koji je silovao muslimanke, koje su mu "posluživali" čemici, i bio srčani zastupnik srpske propagande.

Najkonkretniji rezultat američke „bosanske logike“ je muslimansko-hrvatska federacija (Federacija BiH). Hrvatski lider Franjo Tuđman je objavio da ih je Amerika pritisla na federaciju "radi sprječavanja izlaska islamskog fundamentalizma u srce Evrope". Pored, za vrijeme pregovora oko Federacije Izetbegović, Tuđman i ministar vanjskih poslova SAD-a Christopher.

Fikret Abdić- prije rata na području oblasti Bihać imao je veliku finansijsku i političku moć- za vrijeme rata bio je politički protivnik Izetbegoviću. Izetbegovićevu upravu je okrivljavao kao "vjersku" i imao je cilj "civilizovaniju" BiH. Ta poruka je izazvala odjek interesantnih krugova; Abdić je od Londona do Washingtona (pa čak i šire) za produženu "antiislamsku internacionalu" bio idealan lider Bosne. Abdić je pod uticajem te podrške otišao još dalje i, saradujući sa Srbima, započeo je rat protiv Armije BiH. Poslije oslobađanja Bihaća od vladinih snaga suočio se sa gubicima.

Skidanje Izetbegovića i postavljanje jednog koji nije "Islamski" lider, bio je neizostavni cilj "antiislamske internacionale." Poslije Dejtonskog sporazuma ovaj put je napumpan bivši premijer Haris Silajdžić. Na septembarskim izborima bio je protukandidat Izetbegoviću. Očekivana misija od Silajdžića bila je podijeliti glasove Izetbegovića i tako omogućiti sjedanje na stolicu predsjednika BiH Momčila Krajišnika, nasljednika Radovana Karadžića. Ali, pobjeda je došla "kralju mudrosti".

Pored, slika sa predizbornog mitinga SDA "zeleni bajraci". Dolje, Alija Izetbegović, nepobjedivi "kralj mudrosti" izabran za cilj "antiislamske internacionale" od Beograda do Washingtona

